

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>



KINGDOM OF
WOLVES

WILD LOVE

REAL WOLVES BITE

C.R. JANE & MILA YOUNG

USAT AND INTERNATIONAL BESTSELLING AUTHORS



İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

VAHŞİ AŞK

KURTLAR AİLESİ

C.R. JANE
MILA YOUNL



İÇİNDEKİLER

[Okur Grubumuza Katılın](#)
[Kurtlar Krallığı Serisi Vahşi](#)
[Aşk](#)
[Vahşi Aşk Film Müziği](#)

[Önsöz Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Vahşi Ruh Teşekkür](#)

[C.R. Jane'in Kitapları](#)

[Mila Young'ın](#)

[Kitapları C.R. Jane](#)

[Hakkında Mila Young](#)

[Hakkında](#)

Aura

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması ve ABD telif hakkı yasasının izin verdiği durumlar dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

İzinler için iletişime geçin:

crjaneauthor@gmail.com

milayoungarc@gmail.com

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, işletmeler, yerler, olaylar, yöreler ve olaylar ya kurgu ürünüdür ya da yazarın hayal gücü veya kurgusal bir şekilde kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle veya gerçek olaylarla olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Kanıt: Jasmine Jordan

DEDİKASYON

Sevdiğimiz tüm vahşi kadınlar ve erkekler için!

OKUYUCULARIMIZA KATILIN* LROUF

C.R. Jane'in Facebook okur grubu C.R.'s Fated Realm'e katılarak onunla güncel kalın. Sorular sorun, yeni kitaplara/serilere ilk bakışları alın ve diğer kitapseverlerle eğlenin!

[C.R. Jane'in Grubuna Katılın](#)

Mila Young'ın Wicked Readers Group'una katılarak Mila ve diğer okurlarla kitapları hakkında doğrudan sohbet edin, çekilişlere katılın ve genel olarak çok eğlenin!

[Mila'nın Grubuna Katılın](#)

KURTLAR AİLESİ SERİSİ

C.R. JANE VE MILA YOUNG'DAN

Vahşi Ay
Vahşi Kalp
Vahşi Kız
Vahşi Aşk
Vahşi Ruh

Bu hikayeler Kurtlar Krallığı'nın ortak dünyasında geçiyor, ancak Vahşi serimiz Rune'un alfalarıyla devam eden hikayesini takip edecek.

KINGDOM OF
WOLVES

VAHŞİ AŞK

Gerçek Kurtlar Isırır...



Kasabadaki yabancı cennet vaatleri fısıldıyor... ama onun gözlerinde gördüğüm tek şey kaos.

Hayatımın büyük bir bölümünde lanetlenmişim. Kader eşim tarafından yaldızlı bir kafese hapsedilmişim... Kaçıp bana kalplerini veren iki adamla tanıştığımda her şey değişti.

Wilder ve Daxon benim her şeyim... Beni paylaşma konusunda aynı fikirde olmasalar bile.

Her şey harika olmalıydı.
Ama belki de mutlu bir son için yaratılmamıştım.

Sevgililerimden biri bana ihanet

ediyor.... Her şeyimi

kaybediyormuşum gibi

hissediyorum.

Tüm bunların ortasında, kasabada gözünü bana dikmiş bir yabancı var ve ben onu anlayamıyorum.
Bulduğum her yerde o var ve sorun şu ki, ona karşı koyamıyorum.

İki erkeği sevmek yeterince zordu.

Ama belki de tüm vahşi aşklar, onları korumak için fedakarlık gerektirir.

Asıl soru şu... Benimkini korumak için ne kadar ileri gitmeye hazırım?

WILD LOVE Soundtrack

REAL WOLVES BITE

C.R JANE & MILA YOUNG

USAT AND INTERNATIONAL BESTSELLING AUTHORS

I Knew You Were Trouble (Taylor's Version)

Taylor Swift

Tek İstedğim

Kodaline

Kıvılcımlar

Coldplay

Bana İhtiyaç Duydu

Rihanna

Kötü Alışkanlıklar

Ed Sheehan

kıskançlık, kıskançlık

Olivia Rodrigo

Sakin Ol

Adele

Yeni Bir Şey Yok

Taylor Swift, Phoebe Bridgers

Hayalet
Justin Bieber

Bir Ev İnşa Etmek
The Cinematic Orchestra, Patrick Watson

Her Zamankinden Daha Mutlu
Billy Eilish

Spotify Çalma Listesini [buradan](#) dinleyebilirsiniz.

FROLOLUE

RUNE

H dişleri kollarında çırpınan avcının boğazını parçaladı. Başını gökyüzüne doğru kaldırdı, avcının kanının tadını çıkarırken ağzından kendinden geçmiş bir inilti döküldü. Yüzünü bir kez daha kurbanının boynuna gömdü, yüksek sesle höpürdeterek Etrafında hâlâ ölmekte olan bazı adamlardan gelen çığlıklarla birleşiyordu.

Artık ölü olan avcıyı yere bırakmadan önce son bir kez kan aldı. Avcının kafasının yere çarpma şeklinden irkildim, her ne kadar ölmüş olsa da... ve belli ki bunu hissetmeyecekti. Amacının beni öldürmek olduğu gerçeğini de eklersek, ona karşı herhangi bir sempati duymamam gerekirdi.

Yaşadığım şey muhtemelen bir korku filminden bir sahnenin ortasında durduğum gerçeğinden kaynaklanan bir sinirdi.

Yer, katlettiği herkesin kanıyla kıpkırmızıya boyanmıştı. Cesetler her yere yığılmıştı, görmeyen gözleri sonsuza dek zihnime kazınacak bir şekilde gökyüzüne bakıyordu. Geriye doğru bir adım attım ve ayakkabım suyla değil kanla ıslanmış çimenlere battı.

Kalbim göğsümden fırlayacakmış gibi atarken o anki duygularımı ayırt etmek zordu. Korku muydu? Tiksinti mi? Şehvet...

Karşımda duruyordu, tertemiz beyaz gömleğinde tek bir kan lekesi bile yoktu. Aslında dudaklarını ve dişlerini boyayan kan dışında hiçbir yerinde kan yoktu. Dalgınlıkla bunun nasıl mümkün olduğunu merak ettim.

Göğsü kabarıyordu ve bana bakarken gözleri parlıyordu, içinden açlık ve delilik akıyordu.

Bunu daha önce nasıl kaçırmışım? O kadar çekiciydi ki. Kasabadaki herkes onu severdi... onun en iyi arkadaşı olmak isterdi. Ben de onun büyüüne kapılmıştım. Daxon ve Wilder'la ilgili her şey olurken, o bir şekilde araya girmeyi başarmıştı.

Aptalca davrandım.

En tehlikeli şeylerin en güzel paketlerde geldiğini hatırlamalıyım. Bu ders bana daha önce milyonlarca kez öğretilmemiş miydi?

Bana doğru yürümeye başladı ve ben orada dururken titredim, kaçmam gerektiğini biliyordum ama kendimi olduğum yerde felç olmuş gibi hissediyordum.

Tam önümde durana kadar yürümeyi bırakmadı, bana sahiplik ve açlıkla bakıyordu, sanki varlığı benimle başlayıp benimle bitiyormuş gibi.

O anda kendimi sahiplenilmiş hissettim, sanki bu yaratık yanımdayken başka birine ait olmak mümkün değilmiş gibi.

Elini usulca yanağımda gezdirdi ve ürperdim, bu his omurgamdan aşağı süzüldü

ve her santimimde.

"Bana ait olmaya hazır mısın? Senin için dünyayı yakabilecek tek kişi benim, küçük sevgilim."

Başparmağı dudaklarımda gezinirken boğazımdan yumuşak bir keskinlik koptu.

Gözleri parlamaya başladı, görmeye alıştığım parlak mavinin yerini kıpkırmızı bir halka almıştı. Gülümsedi ve kesici dişlerinin keskinleşip uzamasını izlerken nefesim kesildi. Öne doğru eğilmeye başladığında transa geçmiş gibi izledim, kanlı bakışları boynuma odaklanmıştı.

Mutluluk dolu karanlığa gömülmeden önce hissettiğim son şey, derimi parçalayan dişlerinin keskin batışıydı.

RUNE

3 HAFTA ÖNCE

L *Açıklayayım.*

Daxon'ın sözleri zihnimde dönüp duruyordu. Tüm bunlar olurken kurdum içimi acımasızca parçaladı, bu acı Rae'yi bodrumda bir masaya bağlanmış, dili kesilmiş halde bulmanın acısıyla kıyaslanamazdı.

ve bundan sorumlu olan adam... Düşüncesi nefesimi tıkadı.

Bunu Daxon yapmıştı.

Ona doğru hamle yaparken ürperdim, beyaz tüylerim derimin üzerinde kabarıyor, kemiklerim yerinden oynuyordu. Dişlerimi göstererek ağır bir hırıltı çıkardım.

Rae'ye yaptıklarından dolayı ihanete uğramış hissettim... Gerçek aşkı hiç tatmamıştım. Ve sonunda tattığımı düşündüğümde, o ve Wilder kalbimi paramparça ettiler. Ve şimdi kafam gerçek olmayanlarla, yalanlarla, kendi gözlerimle anlamlandıramadığım şeylerle dans ediyordu. Ormandaki katilin Daxon olduğuna inanmak istemiyordum. Ama eğer değilse, az önce gördüklerimden sonra... O neydi?

Belki de sonunda beni yok eden şey buydu.

Ona çarptım, gücüm onu geriye doğru itti. Kafamın içinde çığlık atıyordum.

Çok yavaş tepki verdiği için sendeledi ve düştü. Sırt üstü yere çarptı, homurdandı ve ben de göğsüne basıp ona baktım.

"Rune," diye hırladı, bakışlarını kurt gözlerime dikmişti.

Kafam birlikte olduğumuz anılarla doluydu... aptal kalbimin yalan olduğuna inanmayı reddettiği şeylerle. Bununla yaşayamazdım. Wilder beni terk ettikten sonra olmazdı. İkisini de kaybedersem bir daha nasıl nefes alacağımı bilemezken olmazdı. Ruhumun derinliklerini görmelerine izin verdikten sonra bir daha asla sevgilimden başka bir şey olamayacakken mi?

Öfke içime çöktü, çünkü hiçbir şey Daxon'ın yaptıklarını mazur gösteremezdi. Ve hiçbir şey Wilder'ın beni *onun* için terk etmesini mazur gösteremezdi.

Öfke kemiklerime kadar alevlendi ve ağzım Daxon'ın boynunun etli kıvrımını ısırarak yere kapandım.

Kükreyerek bir yumruğunu yan tarafıma doğru itti, ama zar zor fark edildi.

Kan ağzıma sızdı; ılık ve çok lezzetliydi. Daha fazlasını höpürdeterek yuttum, dişlerim etini daha derinden yırttı, kemiğe çarptı.

Onun ve Wilder'ın canlarının yanmasını, benim gibi ağlamalarını, dünyalarının onları boğacak kadar kapana kısılmış hissetmelerini istedim.

Hayatım boyunca bana yalan söylenmiş, kenara itilmiş, üzerime yürünmüştü. Ama içimde dolaşan güç daha önce deneyimlediğim hiçbir şeye benzemiyordu. Yeni gücüm beni cesur kılıyordu ve bu his karşısında hırladım, gücü seviyordum.

Daxon kükredi ve ellerini bana doğru iterek beni beklenmedik bir şekilde yakaladı.

Geriye doğru uçtum ve uzun, metal masanın ayağına çarparak yana doğru sallanmasına neden oldum. Her şey arkamdan devrildi, Rae hala üzerindeydi. Rae yan tarafına yuvarlanırken acıyla hırılıyordu.

Yüzümü buruşturdum ve kalp atışlarım hızlanırken kendimi geri çektim.

Ayağa kalkıp üzerimde yükselirken Daxon'la alay ettim.

Buna karşılık olarak, üst dudağımı dişlerimin üzerine doğru sıyırdım, böylece tehdidim açıktı.

Göğsü kabarmış, yumrukları kıvrılmıştı, ısırığımdan akan kan kabaran göğsünden aşağı kırmızı gibi

yuvarlanıyordu.

Kurdeleler.

"Ne halt ediyorsun, Rune! Onun yüzünden mi bana saldırıyorsun?" Bir kolunu şimdi devrilmiş masanın üzerinde yerde yatan Rae'ye doğru uzattı.

Anlayamadığı kelimelerle karşılık vererek hırladım. Karşısında durdukça aklıma daha çok girmeye başladı.

Rae'nin çaresiz yakarışları beni bulduğunda, öfke beni bir kez daha ele geçirdi ve Daxon'a doğru atıldım.

Saldırım karşısında gözleri büyüdü ve yolumdan çekilmek için hamle yaptı ama yeterince hızlı değildi. Kurdumla ilgili bir şey bana uçabileceğimi hissettirdi. Kurt formunu her aldığımda yaptığım gibi arkamda gümüş parıltılardan oluşan bir iz bıraktım.

İnanılmaz bir hızla döndüm, pençelerim yerde kayıyordu ve Daxon karşılık veremedi arkasına geldim. Önce başımla sırtına vurdum ve onu öne doğru tökezlettim. Sonra saldırdım, ısırdım ve onu parçaladım. Yerde yuvarlandık ve damarlarımda dolaşan kırmızı öfkeden başka bir şey hissetmedim.

Ani bir hareketle benden uzaklaştı ve dizlerinin üzerine çöktü. Sonra kendini hızla üstüme attı ve bir kolunu enseme atarak beni boğmaya çalıştı.

Başım döndü.

"Rune, lanet olsun! Sana zarar vermek istemiyorum ama geri çekilmelisin."

Hırlayarak ona doğru hamle yaptım, ama o beni daha sıkı tuttu ve oksijensizlikten nefesim kesildi. Arka bacaklarım tutunacak bir yer bulmak için tekmeledi ama başaramadım.

Beni bıraktığında, ciğerlerimi doldurmak için öksürerek kollarından tökezledim. Boğazımdan bir gümbürtü kaçtı, kurdum beni tamamen ele geçirmek, Daxon'a değerli bir rakip olduğunu göstermek için bastırıyordu. Onu alt edebilirdim!

"Eğer dövüşmek istiyorsan, o zaman dövüşelim," diye bağırdı. "Geri adım atmayacağım, bunu biliyorsun ama önce sen de gerçekleri öğrenmelisin. O zaman en azından bu çöp parçası için değil, doğru nedenlerle savaşabiliriz."

Sözleri beni çileden çıkarmıştı, özellikle de yanımda Rae dönmüş masanın üzerinde kıvranıp kendini kurtarmaya çalışırken. Kurdumu geri çağırdım ve saniyeler içinde içime süzüldü, deri kürkün yerini aldı, kemikler gerildi. Ayağa kalktığımda, Daxon'ın kanının tadı boğazımın arkasını kaplarken, bir kez daha insan formumda, çıplak bir şekilde duruyordum.

Yüzümü ona döndüm.

"Lütfen Rune, görüldüğü gibi değil. Yani, elbette Rae'yi öldüreceğim, çok daha kötüsünü hak etse bile."

"Ne yapıyorsun, Daxon? Öylece istediğini öldüremezsin. Neyin var senin?"

Beni korkutmadı. Korkmak için çok kırılmış, çok incinmiş ve çok ileri gitmiş hissediyordum. Öfkem geçip giderken hissettiğim şey hissizleşmekti.

Rae'yi kaybederse Miyu'nun nasıl yıkılacağını düşündükçe nabzım kulaklarımda gümbürdüyordu. Masaya doğru geri çekildim ve son bağlarımdan da kurtulmaya çalışan Rae'ye baktım.

"Ayağa kalk," diye talimat verdim. "Buradan çıkıyoruz."

"Bunun olmasına izin vermeyeceğimi biliyorsun," diye homurdandı Daxon.

Omzumun üzerinden ona panikle bir bakış attım. Ama söylemek istediğim sözler çalınmıştı. Rae beklenmedik bir şekilde bana çarptı, bağırdım. Yere sertçe çarptım, ağır bedeni bir kez daha ciğerlerime indiğinde tüm nefesim kesildi.

Ve her şey bir anda oldu.

Çılginca onu ittim, ellerimi yüzüne, açık ağzına ve kırılan dişlerine doğru ittim. Tüylerim diken diken oldu ve kalbim göğsümde küt küt atmaya başladı. Aramıza soktuğum ön kolumu şiddetle ısırıldı.

Dişler derimi yırttı, keskin bir acı koluma hücum etti ve ben böğürdüm. Ama gözleri benimkilerle buluştuğunda, arkalarına başka bir şey kaydı. Onlar Rae'ye değil, bir yırtıcıya aitti.

O anda üzerimden uçtu ve Daxon bacaklarının arkasına tekme atmadan önce bir kolunu boğazına doladı.

Rae dizlerinin üzerine çökerken Daxon onun saçlarından bir avuç kaptı. "Görüyorsun ya Rune, arkadaşımız bize karşı pek de dürüst davranmadı. Ya sen?" Rae'nin başını öne doğru sallayarak onu başını sallamaya zorladı.

Rae zar zor tanıdığım bir sesle kükredi. Karanlık ve çakıllı bir hal aldı, sonra sanki ruhumun derinliklerine bakar gibi bana baktı. "Yalan söylüyor, Rune. Bana zarar vermesine izin verme, lütfen." Yalvarırken sesi karmakarışıktı. Dili olmadan kelimeleri anlamak zordu. Kollarımdaki tüyler diken diken oldu.

Ama kolumdaki ısırik farklı bir hikâye anlatıyordu.

"Rae," diye mırıldandım, ayağa kalkarken. "Ne yaptın sen?"

En iyi arkadaşım ile evlenen, tanıdığımı sandığım ama her şeyi anlamlandırmaya çalışırken başımın zonkladığı adama baktım. Kan ve gözyaşları yüzünü kaplamıştı, berbat haldeydi.

"O ne yaptı?" Isırılan kolumu göğsüme bastırdım ve cevaplar için Daxon'a baktım. Gerçeğe ihtiyacım vardı.

"Bu pislik," diye tersledi Daxon. "Aylardır sürü üyelerini avlıyor. Eve, Mary ve Asher'ı öldürdü. Bir sonraki kurbanına bugün ormanın yakınında saldırdı ama onu kesmeye fırsat bulamadan yakaladım."

Ağzım açık kaldı ve zihnim bulanıklaştı. Hayır, bu gerçek olamazdı ama yine de her bir cesedin ormanın yakınında nasıl bulunduğu dair parçalar yerine oturmaya başladı. Son zamanlarda umutsuz ve mesafeli görünen Rae'de nasıl da korkunç bir değişim fark etmiştim. Miyu bana onun kendinde olmadığını söyledi. "Ama... bahsettiğimiz kişi Rae. Miyu'yu seven ve lokantada kötü şakalar yapan adam."

Daxon, "Ve şeytan boynuzları ve kuyruğuyla ortaya çıkmaz, kendini güveneceğin her şeyin kılığına girmiş olarak gösterir," diye yanıt verdi, daha önce bir yerlerde duyduğumu bildiğim bir şeyi alıntılararak.

"Neden...?" Rae'ye sesim çatlayarak sordum. "Bunu Miyu'ya nasıl yaparsın?"

Mizacı karardı... Değişen gözlerinde, kıvrılan duruşunda gördüm bunu. Sonra bana tekrar saldırdı, Daxon'ın yumruğundaki saçlar serbest kaldı.

Geri çekildim, korkudan titriyordum.

Daxon kendini Rae'nin peşine attı ve onu geriye doğru itti. Daxon aniden bir kasap bıçağını kavradı. Bu da nereden çıkmıştı?

Rae'nin başını geriye çekti ve hızlı bir hamleyle boğazını kesti. Bıçak eti ısırıldı, kan anında pıhtılaştı. Rae boğuldu ve kan fişkırdı, sıcaklığı yüzüme sıçradı.

İrkildim ve topuklarım duvara çarpana kadar tökezleyerek geri çekildim. Rae bakışlarımı tutarken boğazıma bir çığlık düğümlendi. Elimle çılginca yüzümü sildim, onun kanının üzerimden akmasını istiyordum.

Daxon onu serbest bıraktı ve Rae sertçe yere çarptı.

Boğuk çığlıkları kendi kanında çağıldı. "Miyu..."

Sonra başı yana düştü. Ölmüştü.

Daxon, Rae'nin üzerinden geçip bana doğru gelirken sanki acımı hafifletecekmiş gibi, "O şimdi daha iyi bir yerde," dedi.

Gözyaşlarım yüzümü ıslattı ve boğazımı yırtan bir çığlıkla şiddetle sarsıldım.

Daxon beni kollarının arasına aldı ve ayağına kaldırdı. "Her ş e y yoluna girecek," dedi.

Beni üst kata ve bodrumdan dışarı çıkarırken yatıştırıcı bir şekilde fısıldadı. Kendimizi banyoda bulduk ve Daxon duşu açtı, buhar hızla odayı doldurdu.

Soğuk zemine çöktüm ve ellerimdeki kana baktım. Bir daha her şeyin yoluna gireceğinden şüpheliydim.

Katil Rae'ydi. Ve Daxon az önce onu öldürmüştü.

"Hadi seni yıkayalım," diye önerdi.

Daxon'a baktım, botlarını çıkarıp kemerini çözdükten sonra pantolonunu indirdi ve karşımda cırılçıplak durdu. Bu güçlü adam tehlikeliydi.

"Anlamıyorum. Neden birini öldürsün ki?" Sesim titriyordu ve gözyaşlarımı uzak tutmak için gözlerimi kırıştırdım.

Başını iki yana salladı. "Bilmiyorum tatlım. Ona sordum, inan bana, ama sanki içinde bir şey kopmuş gibiydi. Kendinde değildi. Onu daha önce hiç böyle görmemiştim ama ormanın yakınında ne yaptığını kendi gözlerimle gördüğümü biliyorum. Ve onun öldürme çılgınlığına son verdim."

Ellerimi tutup beni ayağa kaldırırken burnumu çektim. "Bu hiç mantıklı değil," dedim kollarını bana dolayıp beni duşa yönlendirirken. "Cinayet mahallerinde onun kokusunu almamız gerekirdi ama kimse almadı."

İçimde bunun korkunç bir hata olduğuna, Rae olamayacağına dair bir şüphe dolaşıyordu.

Daxon'ın önünde durdum, ikimiz de çıplaktık ve beni suyun altına iterken eli sırtımdaydı. Gözyaşlarıma engel olamıyordum. Çünkü gerçeği biliyordum... Gerçek olmamasını istesem de Rae aslında o insanları öldürmüştü.

Bu Miyu'yu mahveder.

"Daha önce ormanda gördüğüm şey diğer tüm cinayetlerle uyuşuyordu. Genç bir kıza arkadan saldırdı ve onu bayılttı. Bilmediği şey ise bugün ormanı araştırdığım, izlediğim ve beklediğimdi. Ve onu buldum. Bir daha asla kimseyi öldüremeyecek." Korkunç karşılaşmaya rağmen sesi alçaldı. "Kokusunun neden diğer cinayetlerde olmadığını açıklayamam ama bulacağım."

Sıcak su başımdan ve vücudumdan akarak bir uyanışı beraberinde getirdi.

Yüzümü avuçladı, duşta benimle birlikte duruyordu, ısırığımdan ve Rae'nin ölümünden dolayı göğsünden kan akıyordu. Kolumdaki saldırı su sıçradıkça acıyordu.

"Kaybı şimdi acı veriyor ama başka birine zarar vermeyecek." Kolumu kaldırdı ve Rae'nin ısırık izini nazikçe temizledi. "Kısa sürede iyileşirsin. Derin görünmüyor."

Orada durmak daha iyi gelmeye başlamıştı ya da belki de bunun nedeni tüm vücudumun uyuşmaya başlamasıydı.

Daxon sabunu topladı ve ellerinin arasında yuvarlayarak köpükler oluşturdu.

"Bunu biliyorum," diye mırıldandım. "Onu tanıdığımı sanıyordum ama yanılmışım. Yani, Wilder'a baksana. Bu kasabada yalan olan başka ne var?" Kelimeler boğazımda düğümlendi ve gözlerimi sıkarak kapattım, göğsümde kıvrılan çirkin çılgılığı kovmak için başımı suya doğru kaldırdım.

"Bu gece Wilder'ı ormanda gördüm. Daria'yı öpüyordu," diye itiraf ettim Daxon'a. Sözlerim karşısında sertleşti.

"Siktir, bebeğim," diye karşılık verdi, sırtımı rahatlatıcı bir şekilde ovarak.

Wilder'ın burada olmasını, umduğum gibi bir adam olmasını her şeyden çok istiyordum. Ama onun için yeterli değildim, yoksa beni terk etmezdi.

Sıkılmış gözlerimin ardında Rae'nin yüzü parladı ve son sözü kulaklarımda yankılandı. *Miyu.*

Hıçkırarak nefes aldım. İçimi bir korku ve belirsizlik duygusu kapladı.

Wilder'ı özlemiştim. Rae'yi özledim. Daxon'ın onu öldürmemiş

olmasını diledim.

Daxon boynuma nazikçe dokundu ve gözlerimdeki kanı silerken gözlerimi açtım.

omzumu ve yüzümü. Yaramdaki köpükleri duru suyla çabucak temizledi ve göğüslerimi avuçlarken biraz fazla oyalanarak bana nazikçe davrandı.

İçimden bir kıvılcım yükseldi, beni yutan boşluğu kırdı.

Beni dikkatle izledi. "Çok güzelsin ve ağlamandan nefret ediyorum. Gülüşünü geri getirecek olsa dünyayı yok ederdim."

Vücudumu onunkine bastırdım, sözlerindeki bir şey beni onu her yerimde hissetmek için umutsuz bir ihtiyaçla doldurdu. "Lütfen bana her şeyin yoluna gireceğini tekrar söyle."

Yüz ifadesi sakinleşti ve yumuşak bir sesle, "Tamam tatlım. Yakında her şeyin yolunda olduğundan emin olacağım. Sana söz veriyorum."

Birden beni öptü, ağızlarımız ruhlarımız birleşiyormuş gibi çarpıştı ve o ana kadar ona ne kadar ihtiyacım olduğunu bilmiyordum. Katilleri öldüren bir adamın kollarında kayıp bir kızdım ve bu beni korkutmalıydı. Öyleydi, ama dayanılmaz bir kederden o kadar parçalanmış ve kırılmışım ki, acı çekmeyi bırakmaya ihtiyacım vardı, o anda tam olarak arzuladığım şey oydu.

Ağzına doğru nefes aldım. "Bana bu korkunç acıdan başka bir şey hissettir. Sanki beni parçalıyor gibi hissediyorum." Belki bir korkaktım ya da Rae'nin öldüğü, Miyu'nun yıkılacağı ve hiçbir şeyin eskisi gibi olmayacağı kaçınılmaz gerçeğinden kaçınmak istemem bencilceydi.

Daxon'ın gözleri parladı, gözlerindeki vahşi görünüm beni soluyacak havadan daha çok isteyen bir adama aitti.

O tek bakış duvarlarımı yıktı ve ben de onu aynı sertlikte, aynı hızda ve aynı talepkârlıkla öptüm.

Diğer eli enseme kavrarken güçlü bir kol ortama dolandı. Beni duvara yapıştırtışında ve dilini ağzıma sokup her şeyimin tadına bakmasında bir aciliyet vardı. Ellerim saçlarına dolandı ve beni tamamen sahiplenişle inledim.

Daxon bana karşı hiçbir zaman sabırlı ya da acele etmeyen bir adam olmamıştı. Sertti, boynumda sıcak öpücükler bırakıyor, alaycı ısırıklar alıyordu.

"Sen bana aitsin," diye kulağıma hırladı.

Neredeyse nasıl nefes alacağımı unutuyordum. Ama bana sahip çıkmak yerine çenemi kaldırdı ve beni öptü, bu sefer daha yumuşaktı. Sanki duygusal olarak çok kırılgan olduğumu ve beni daha fazla harap edebileceğini fark etmiş gibiydi.

Üzerimize sıcak su püskürttü ve bana sunduğu koruyuculukla yıkandım.

"Çok lezzetli kokuyorsun bebeğim," diye inledi ve boynuma doğru derin bir nefes daha çekti. "Ama bugün seni becermeyeceğim, Rune. Seni yıkayacağım, sonra da ihtiyacın olduğu sürece sana sarılacağım."

Ela gözlerinin ardında bir alev parladı. Karşı konulmaz biriydi ama seksin bu gece beni düzeltmeyeceğini biliyordum ve gözyaşlarım bir kez daha başladı. Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzüldü ve o da beni yüzümün her yerinden öptü.

Onun dokunuşuyla tenimde elektrik uğuldadı.

Sabunu aldı ve karnımı yıkamak için harekete geçti, sanki bana tapacakmış gibi önümde diz çöktü.

Kuşkusuz, daha önce söylediği şey istediği şey değildi, ama benim için ne kadar değişmeye çalıştığını fark etmemi sağladı. Diğerlerinin korktuğu gece kurdu yerine bana daha nazik tarafını göstermek için.

Ama zihnimde Rae'yi kanlar içinde yerde yatarken, boğazı kesilmiş ve dudaklarında karısının adı varken görmeden edemiyordum.

Gözyaşları dökülmeye devam etti.

Daxon'ın onu bu kadar çabuk, pişmanlık duymadan ortadan kaldırması beni endişelendirdi. Her şey çok çabuk olmuştu, şok hâlâ bedenimdeydi ama olanları düşündükçe içime farklı bir korku yayılıyordu.

Eğer Rae aklını yitirip başkalarını öldürecek kadar vahşileştiyse, Daxon'dan ne farkı vardı? Ölümü hak edenleri cezalandırarak aklandığına mı inanıyordum?

Bir ürpertiye bastırdım ve sordum: "Miyu için midem bulanıyor. Rae'yi öldürdükten sonra bir şey hissettin mi?"

Bakışlarımla buluşmak için başını kaldırdı. "Seni üzmeyecek ne söyleyebilirim?"

"Gerçeği." Göğsümde bir ateş yandı. Gerçeği bilmem, onun dudaklarından duymam gerekiyordu. Kendimi ondan uzaklaştırdım, düşün köşesine doğru bastırdım.

Ayağa kalktı, ona kıyasla çok küçüktüm ama çenemi dik tuttum. "Gerçekte kim olduğunu bilmek zorundayım."

Miyu... Rae'nin sesi kafamın içinde çınladı.

İç çekti ve hayal kırıklığına uğramış gibi başını salladı, sonra sabunu duvardaki seramik tutucuya geri koydu. Boynundaki ısıriktan birkan damlası aktı ve göğsünden aşağı kaydı.

"Evet, bunun Miyu'ya getireceği acı için pişmanlık duyuyorum. Ben de bir arkadaşımı, bir Bitten sürüsü üyesini kaybettim. Bunlar için yas tutuyorum. Ama onu öldürdüğüm için pişman mıyım? Yaptıklarından sonra hayır."

Verdiği cevap karşısında midem bulandı. Sadece adalet adına öldürüyordu, değil mi? Ama ya Rae'yi kurtarmak için bir şans olsaydı? Henüz nesi olduğunu tam olarak bilmiyorduk. Peki ya onu kurtarabilseydik?

Bunun Daxon'ın sık sık yaptığı bir şey olup olmadığını sormam gerektiğini biliyordum, evinin altındaki gizli işkence odası da cabası... ama henüz bununla yüzleşecek cesareti kendimde bulamıyordum.

Belki de bir korkaktım.

Boğazımın arkasında safra yükseldi. Bu şekilde düşünmeye devam edersem hasta olacaktım. Ama düşüncelerimden kurtulamıyordum. Tek bildiğim, Rae'nin hep böyle olduğu, hep öldürdüğü ama son zamanlarda daha da yüzşüzleştiğiydi.

Her şey çok hızlı oluyordu. Kalbim hızla çarpıyordu. Oda etrafımda dönerken. Dünyamda yeterince kaos, yeterince ölüm vardı ve yine de bana doğru çekiliyor gibiydi.

Miyu...

Birkaç dakika önce şok halindeydim ve Daxon'ın öpücüğünü arzuluyordum. Şimdi, o sıcak kalpli duygular kaybolmuş, yerini başka bir şey almıştı. Karanlık bir şeyle.

Ondan mümkün olduğunca uzak olmak istiyordum. Ne halt edeceğime karar vermek için... ve Miyu'yu ziyaret etmek için.

Konuşmamızdan korkuyordum ama eninde sonunda öğrenecekti. Ve bunu benden duyması daha iyiydi. "Rune," diye yatıştırdı Daxon. "Her şey yoluna girecek."

"Hayır, hayır olmayacak," diye tersledim. Öfke ve kalp kırıklığı ruhuma doğru bir yol açtı. Rae'nin ölümüne dair görüntüler zihnimde hızla ilerliyor, atan nabzımın aciliyetiyle duygularıma karışuyordu.

Daxon'ı umutsuzca iterek düşün cam kapısını kenara ittim. "Gitmem gerek. Burada kalamam..." Sesim kesildi ve koşarak banyodan çıktım.

Dtiksinti. Kasabaya doğru yürürken tüm duyularımı sararak tenimi kapladı. Hayatım bu kadar kısa bir süre içinde nasıl böyle darmadağın olmuştu? Karanlığı geride bıraktığımı ve nihayet sonsuza dek sürecek mutluluğuma doğru ilerlediğimi sanıyordum.

Böyle bir şeyi hiç hayal etmemiştim.

Masanın üzerinde yatan Rae'nin görüntüsü beynime öyle hızlı ve ani bir şekilde saldırdı ki durup yolun kenarına kusmak zorunda kaldım. Yakınlardan gelen ayak seslerini duydum ve başımı çevirdim, duyularım alarmdaydı, sadece endişeli görünen bir Daxon olduğunu gördüm, görünüşe göre beni takip ediyordu.

Ona gitmesini söyleme zahmetine girmedim. Daxon istediğini yaptı. O da Wilder da. Belli ki.

Wilder. Az önce olanlara rağmen, sadece adı bile içimi parçaladı. O öpücük. İçimdeki kötü bir ses bana ne beklediğimi sorarken bile zihnimde yankılanıyordu. Wilder ve Daxon'ı istememiş miydim? Neden o da aynısını yapamadı?

Ürperdim ve boğazımdaki safra tekrar yükseldi.

Kendine çeki düzen ver, diye kendime çıkıştım ve beni takip etmeye devam eden Daxon'ı görmezden gelerek kasabaya geri döndüm.

Kendimi nasıl tekrar tekrar bu duruma soktum? Kendimi tekrar tekrar yok etmeme nasıl izin verdim?

Benden başka kimsenin hatası değildi. Bir erkeğin kollarına koşmak yerine... kalbimi bir erkeğe emanet etmek yerine... kendim üzerinde çalışmalıydım. Beni milyonlarca parçaya ayırmayacağına güvenilebileceğim tek kişi bendim.

En azından kendime söylemeye çalıştığım şey buydu. Ne söylemeye çalışırsam çalışayım, Wilder'ı *onunla* kilitli gördüğümünden beri yaşadığım bitmek bilmeyen acıyı silemeyecekmiş gibi bir his vardı içimde.

Her şey en başta bu kasabaya gelirkenki düşüncelerime geri döndü. Belki de kaderimde sonsuza dek sefil bir hayat yaşamak vardı.

Ve hepsi benim hatam olacaktı.

Kasabanın ana caddesine geldiğimde, kendime acıma döngümün içinde sıkışıp kalmıştım ve hemen ardından Miyu'nun tanıdık gülme sesini duydum. Kaldırımdan aşağı baktım ve onu şık görümlü Bay Jones'un yanında dururken gördüm. Başını arkaya atıp tekrar güldü ve en son ne zaman yemek yediğimi tam olarak hatırlayamadığım için bunun mümkün olabileceğini düşünmemiştim ama eğildim ve tekrar kustum.

"Rune!" Miyu endişeyle seslendi ve ben ayağa kalkıp onunla yüzleşecek cesareti bulana kadar bana doğru koşan ayak seslerini duydum. "Hasta mısın? Seni doktora götürmemi ister misin?" diye sordu. Yüzü asık ve yorgundu, gecelerdir Rae için endişelenmekten bitkin düşmüştü.

Çok daha kötüleşmek üzereydiler.

Yakınlarda bir boğaz temizlendi ve Daxon'un neredeyse bize doğru geldiğini görmek için arkama baktım.

Ne söyleyeceğime dair hiçbir fikrim olmadığını fark ettim. Ona Daxon'un eşini öldürdüğünü mü söylemeliydim? Hayatını adadığı kişinin bu sürünün üyelerini katleden kişi olduğunu söyleyecek miydim? Bir an için Eve'in cansız bakışları hafızamı doldurdu ve sonsuza dek ölümler tarafından rahatsız edilmeye mahkûm olup olmadığını merak ettim.

Buna hazırlıklı değildim. Ağzımı açtım ve sonra tekrar kapattım.

"Ne oldu?" Miyu sarsılmış bir sesle sordu, sanki en kötüsüne çoktan hazırlanmış gibi gözleri yaşlarla dolmuştu.

"Üzgünüm, Miyu. Rae öldü," dedi Daxon, sesi korku ve üzüntünün mükemmel bir karışımıydı. O anda, bunca zamandır bu sürünün etrafında nasıl da zahmetsizce dolaştığını ve onları kesinlikle olmadığı biri olduğuna ikna ettiğini fark ettim.

Miyu dondu kaldı, Daxon'un az önce söylediklerini özümserken teni soldu. Şaşkınlık içindeymiş gibi başını salladı.

"Özür dilerim, az önce ne dedin?" diye sordu, kelimeler fısıltıyla çıkıyordu.

"Miyu, çok üzgünüm," dedim ona gözyaşları içinde. Vücudu titriyordu ve kelimeler nihayet yerine oturduğunda dehşet içinde izledim. Miyu'nun gözlerindeki ışığın gecenin içinde sönen bir alev gibi tamamen kaybolduğunu gördüm. Kollarını kendine dolamıştı, gözyaşları yüzünden aşağı süzölmeye başlamıştı.

"Anlamıyorum. Onu daha bu sabah gördüm. Kahvaltı ettik ve bana veda öpücüğü verdi... şimdi de öylece gittiğini mi söylüyorsun?" İçinden bir hıçkırık koptu. "Biri bana neler olduğunu anlatabilir mi?" diye bağırdı, sözleri kaldırımında yankılandı ve bir kalabalığı kendine çekmeye başladı.

Ona doğru bir adım attım, onu teselli etmesi gereken son kişi ben olsam bile kollarımı ona dolamak istedim.

Sanki ona bıçakla saldırmışım gibi geriye doğru sendeledi. "Dokunma bana!" diye bağırdı. Etrafına bakarken bakışlarında bir vahşilik vardı, sanki Rae her an bir binanın arkasından çıkacakmış gibi.

Hayatım boyunca yaşadığım kalp kırıklıkları içinde, Miyu'nun parçalanışını izlemek gördüğüm en kötü şeylerden biriydi.

Ne yapacağımı ya da ne söyleyeceğimi bilemeden çaresizce gömleğimi çekiştirdim.

"Özel bir yerde konuşabilir miyiz?" Daxon etrafımızda toplanan endişeli kalabalığa bakarak sordu.

Miyu uzun saçlarını dibinden çekiştirdikten sonra çılgınca yüzünden uzaklaştırdı. "Tamam," diye inledi ve koluna girip onu sokağın aşağısına götürmeme izin verdi. Bir blok ötede Wilder ve Daxon'ın zaman zaman şehir işleri için kullandıkları bir ofis binası vardı. Daxon oraya doğru ilerledi.

Miyu, ben onu neredeyse sürükleyerek caddeden aşağı indirirken bana baktı. Yürürken neredeyse tüm ağırlığını bana veriyordu, hıçkırıklar vücudunu sarıyordu. "Bana bunun sadece bir rüya olduğunu söyle," diye inledi, umutsuzca bana bakıyordu.

Ben de ağlıyordum - izin vermekten utandığım sessiz, suçlu gözyaşları. "Keşke yapabilseydim tatlım," diye mırıldandım ve ağlamaları daha da arttı.

Ofis binasına doğru yürürken, oraya varmak için on mil yürümüş gibi hissettik. Biz yürürken insanlar merakla bize bakıyor, Miyu'nun ağladığını gördüklerinde ilgileri korkuya dönüşüyordu. Miyu duygusal biriydi. Duygu patlaması yaşamadığı bir zaman nadiren olurdu, bu ister

Mutluluk, öfke ya da heyecan. Ama birçoğunun onu ağlarken gördüğünden şüpheliyim.

Daxon ön cam kapının kilidini açtı ve içeri girdi, ikimiz de onu yakından takip ettik. Bizden sonra kapıyı kilitledi ve meraklı seyircilerin içeriyi görememesi için panjurları indirdi.

Miyu'yu bir sandalyeye götürdüm ve yanına yerleşmeden önce onu nazikçe oturttum. Daxon da bir sandalye çekip karşımıza oturdu. Loş ve kasvetliydi, günün bulutları içeri sızıyor ve her şeyi örtüyordu.

Miyu'nun elini tuttuğumda Daxon, "Miyu, bunu duymak zor olacak," diye söze başladı.

Söyleyeceği şeyi beklerken midem düğüm düğüm oldu. Canlı kırmızı kan görüşümü kesti. Rae'nin çılgınlıkları kulaklarımda yankılanırken zihnimde geri dönüşler canlandı.

Kendini *toparla*, dedim kendime sertçe. *Bu seninle ilgili değil.*

"Kasabada son zamanlarda işlenen tüm cinayetlerden Rae sorumluydu," dedi sakince.

Uzun bir süre sessizlik oldu. Miyu can havliyle elimi tutuyordu ve o kadar sıkı tutuyordu ki elimdeki kemikleri kıracak diye korkuyordum.

Birden elini çekti ve oturduğu yerden fırladı. "Bu bir tür hastalıklı şaka mı?" diye bağırdı. "Sizin neyiniz var böyle?" Gözleri bana dikilmişti, bakışlarında ihanet vardı.

"Miyu, sana doğruyu söylüyor," dedim ona kırık bir sesle.

Alay etti. "Rae böcekleri öldürmek yerine dışarı çıkarıyor! Bir keresinde ayağı kırık kuduz bir sincabı 'ona yardım etmek istediği' için bir ay boyunca evimizde tutmuştu. O lanet sincap bir gün ben yokken ayakkabılarımda yarısında delikler açmıştı. Katil Rae değil."

Normalde mükemmel olan cildinde kırmızı bir kızarıklık vardı ve nefesi kesik kesik geliyordu. Bizi ya da kendisini yanıldığımızı ikna etmeye çalışırken dudakları titriyordu.

"Rae son zamanlarda ortadan kayboldu mu? Ruh hali değişti mi? Sizden bir şeyler sakladığını hissettiniz mi?" Daxon sakince bastırdı.

Yüzü endişenin resmiydi, ama ona bakarken, verdiği haberden gerçekten üzüntü duyup duymadığını merak ettim... bunun sorumlusu kendisiydi. Beni sevdiğini, bana takıntılı olduğunu iddia edip başka hiçbir şey için duygu beslememesini anlamak zordu.

Miyu'nun kesik kesik nefesi dikkatimi çekti, yüzü bir şekilde beyazlaştı, daha da solgunlaştı ve koltuğuna geri çöktü. Ellerini yumruk yapmış ve sanki etrafındaki her şeyi bir şekilde engelleyebilecekmiş gibi titreyen ağzının önüne getirmişti.

"İnsanlar strese giriyor," diye fısıldadı. "Hepsi bu kadar. Sadece stres."

Daxon eğildi ve yerden, bir şekilde yanında taşıdığını fark etmediğim büyük siyah bir çanta aldı.

Çantaya uzandı ve çeşitli renklerde birkaç parça saç çıkardı. Çoğunun üzerinde kan izleri vardı. Ne olduğunu anladığımda ürperdim.

"Bunu Rae'nin arabasında buldum, Miyu," dedi sempatik bir şekilde. "Kurbanlarının hatıralarını saklıyordu. Bagajında atmaya fırsat bulamadığı kan lekeli giysilerden oluşan bir çanta bile buldum. Katil oydu."

Tam orada, o sandalyede, daha iyi günler görmüş o küçük ofiste, Miyu'nun ruhunun ölümünü izledim. Ağzından çıkan ses, rüyalarımın gireceğini bildiğim bir şeydi. Acısı havada elle tutulur gibiydi; tadını alabilir, teninize çarptığını hissedebilirdiniz.

Kırılmıştı.

"Onu evine geri götür, Rune," diye emretti Daxon ayağa kalkıp saçı çantaya geri koyarken. Bir an için onun da kurbanlarından ıvır zıvır alıp almadığını merak ettim ve içimde kusma isteği uyandı

Tekrar. Ona bakamadım.

"Hadi," dedim usulca kolumu ona doladığımda. Onu ofisten çıkardım, sonra da neyse ki kalabalığın dağıldığı kaldırıma götürdüm.

"Rune," diye homurdandı Daxon arkamızdan. İçimi çektim ve yürümeye devam ederken bile ona hızlı bir bakış attım, yaşadığım çok sayıda şaşkınlık, tiksinti, üzüntü... ve korkuyu gizleyemiyordum. "Sana bu geceyi vereceğim ama sonsuza kadar vermeyeceğim. Şu anda inanmıyor olsan bile, bizimle bitmeyecek bir hikaye yok."

Kelimeler, parçalanmış kalbimi altın bir iplik gibi sardı ve içimi ısıttı... ısıtmamaları gerekse bile.

Kırık bir kızdım, kırık arkadaşımı tutuyordum ve o anda başıma gelen her kötü şeyi hak edip etmediğimi merak ettim.

Ona cevap vermedim. Sadece sendeleyerek uzaklaşmaya devam ettim ve Miyu'nun ağırlığının çoğunu o dağılmaya devam ederken taşıdım. Gözyaşları ve üzüntüsü arasında onu duyduğundan bile şüpheliydim.

Ama köşeyi dönüp bakışlarından uzaklaşana kadar nefes alamadım.

Miyu'nun evine, Rae ile çiftleşme törenlerinden hemen önce satın aldıkları eve doğru tökezleyerek ilerledik.

Ön merdivenlerde durduk ve o gözlerini kırpmadan kapıya baktı.

"Anahtarın nerede?" Ona nazıkçe sordum ve tek kelime etmeden bana uzatmadan önce bir süre cebini karıştırdı.

Anahtarı kilide sokup kapıyı açarken kendimi hazırladım, çünkü Rae her yerdeydi...

Burada olması gerektiği gibi. Ama kafamda Rae'nin iki versiyonu vardı ve ikisi de onu birlikte çektiydikleri fotoğraflarla dolu koridordan geçirip sandalyelerden birinin üzerine fanilasını örttüğü oturma odasına götürdüğümde gördüklerime uymuyordu.

Botları köşede duruyordu ve dün gecedan kalma biraları hâlâ sehpanın üzerinde duruyordu. Şöminenin üzerinde törenlerinden büyük bir tuval vardı... tabii ki ben ortadan kaybolmadan önce. Öpüşüyorlardı, yüzlerinde o kadar büyük bir neşe vardı ki fiziksel olarak acı çekiyordum.

Onun köşeden gelip Miyu'yu kucaklamasını ve gözyaşlarını öpüp yok etmesini bekliyordum. Bir evin sadece birkaç saat içinde perili hale gelebileceğini bilmiyordum.

Ama bu zaten öyleydi.

Miyu'yu kanepeye bırakıp mutfığa koştum ve bir bardak alıp suyla doldurdum. Hemen oturma odasına dönüp bardağı ona uzattım ama bardak elinden kayıp yere düştü, su Rae'nin yeni döşediğini bildiğim krem rengi kalın halıya sızdı. Tamirci bir ev almışlardı ve tadilat sürecindeydiler. Halı daha geçen hafta döşenmişti.

Miyu bana baktı, içinden çaresizlik sızıyordu. "Ne yapmam gerekiyor? Cesedi nerede? Nasıl öldü? Cenaze hâlâ bende mi?" Kelimeler bir anda ağzından döküldü ve ben ne diyeceğimi bilemedim. Ona Rae'nin *nasıl* öldüğünü söyleyemezdim.

"Yakalandığında kaçmaya çalışıyordu ve bir kaza oldu," dedim duraksayarak, neden Daxon'u koruma ve yaptıklarını bir sır olarak saklama ihtiyacı hissettiğimi anlayamadan.

Tek bildiğim, Daxon'un da Rae kadar tehlikeli olduğuydu.

Ama o bizim, diye hırladı kurdum.

Kapa *çeneni*, diye karşılık verdim ona.

Miyu'dan acı dolu bir inilti geldi ve beni kurdumla olan iç tartışmalarımdan kopardı.

"Cesediyle ilgilenilecek ve geri kalan her şey için yarın endişelenebiliriz, sanırım," diye söze girdim, şu anda hikayesindeki kötü adam gibi hissetmeme rağmen onu rahatlatmak için geçici olarak sırtını okşadım. "Bu gece yanında olması için teyzeni arayayım mı?"

Uyuşmuş bir şekilde başını salladı ve bana cep telefonunu uzattı. Hemen teyzesinin iletişim bilgilerini buldum ve onu aradım. Durumu olabildiğince hızlı bir şekilde açıkladıktan sonra teyzesi telaşla bana hemen geleceğini söyledi ve telefonu kapattık.

Odanın sessizliği sağır ediciydi. Miyu artık ağlamıyordu. Hatta zar zor nefes alıyordu. Orada öylece oturmuş, önündeki duvara bakıyordu.

Miyu aniden ayağa kalkarak beni sıçrattı ve koridorda yatak odalarının olduğunu bildiğim yere doğru koşmaya başladı. Çekinerek onu takip ettim ve yatağında oturup göğsüne bir yastık dayadığını, gözyaşlarının bir kez daha yüzünden aşağı aktığını gördüm.

Yastığı yüzüne doğru çekerken, "Kokusu solacak," diye hıçkırdı. "O zaman ben ne yapacağım?" Hıçkırıkları histerik bir hal almaya başladı. "Bu sadece bir rüya," diye tekrar tekrar söylemeye başladı.

Ne yapacağımı bilemeden kapı aralığında durdum. Şu anda nasıl hissettiğime baktı. Aşklarının ikisi de hayatta olsa da, onları kalıcı bir şekilde kaybetmiş gibi hissediyordum ve bu ruhumu mahvediyordu.

"Ah, tatlım," diyen bir ses duydum ve koyu kahverengi saçları bolca kırlaşmış tombul ve yaşlı bir kadın yanımdan geçip Miyu'nun yanına giderken kenara çekildim.

Teyzesi olmalı.

Miyu kendini kadının kollarına atarken hıçkırıkları artıyordu ve ben kendimi davetsiz misafir gibi hissederek yavaşça odadan çıktım. Sadece teyzesi yüzünden değil, Rae'nin kokusu her yerdeydi ve onların odasında her yerden daha güçlüydü.

Yıkıcıydı.

Otuz dakika boyunca oturma odasında kaldım ve Miyu'nun hıçkırıklarının evin içinde yankılanmasını dinledim. Sonunda hıçkırıklar kesildi ve birkaç dakika sonra kadın oturduğum yere geldi.

"Sonunda uyudu, zavalılık," dedi sessizce, sıkıntıyla ellerini sıkarak. "Sen de eve gitsen iyi olur. Gitmemi istediğine karar verene kadar onunla kalacağım."

"Tamam," diye cevap verdim yorgunca, ayağa kalkarak. "Bu arada ben Rune."

"Bu kasabada seni tanımayan kimse olduğunu sanmıyorum canım," dedi hüzünlü bir gülümsemeyle. "Böyle talihsiz koşullarda bile sizinle tanışmak güzel. Yeğenim sizden çok övgüyle bahsetti. Ben Alicia."

İç çekti ve yanağından bir damla gözyaşı süzüldü. "Biraz uyu. Hepimizin buna ihtiyacı olacak."

Başımı salladım ve kapıya doğru yürüdüm, geriye dönüp baktığımda Alicia'nın bir sandalyeye oturmuş ağladığını gördüm.

Evden çıktıktan sonra ön verandada uzun bir süre durdum ve nereye gideceğimden emin olmadığımı fark ettim. Wilder ve Daxon'la kalıyordum. Evimi bulduğumu sanmıştım.

Ve şimdi yanıldığımı biliyordum.

Ana caddeye geri dönen patikadan aşağı doğru yola koyuldum, solumdaki kalın ormana bakarken hala tenimden bir ürperti geçiyordu. Ağacın hemen içinden beni izleyen iri, gölgeli bir figür gördüğümde çılgık atarak durdum.

Bu da neydi böyle? Kasabaya doğru koşmaya başladım ve yemin ederim o her kimse benimle alay ediyordu, bana ayak uyduruyor ama ağaçların arasında kaldığı için onu net olarak göremiyordum.

Ama Rae ölmüştü, kendi gözlerimle görmüştüm. Bu sadece bir pisliğin oyunu muydu? Daxon yanılıyor muydu? Katil dışarıda bir yerde miydi?

Koşmaya devam ettim, nefesim kesik kesik çıkıyordu. Tekrar ormana doğru baktım ve Eve'in öldüğü gün gördüğüm yaratığın dışarı çıkıp bana sırttığını görünce çılgılık attım.

"Rune," diye bağırdı Daxon ve birden kollarına atıldım. "Neyin var?"

"Yaratık oradaydı. Katil ölmedi. Hâlâ dışarıda bir yerde. Yanlış kişiyi öldürdün," diye hıçkırarak göğsüne vurmaya başladım.

Daxon yumruklarımı nazikçe kavrayıp göğsünde sabit tuttu ve omzumun üzerinden ormana baktı. Arkamdan panikle baktım, gördüğüm şeyin ortadan kaybolduğunu fark ettiğimde nefesim bir an için kesildi.

Bir an için kendimden şüphe ettim.

Sadece hayal mi etmişim? Son birkaç günün stresi... onu geçtim, tüm hayatım, sonunda beni uçurumun kenarına itmiş ve gerçekliğe olan bağlılığımı mı kırmıştı?

Ama çok gerçekçi görünüyordu.

"Sana yemin ederim, katil Rae'ydi. Gördüğün her neyse başka bir şeydi," dedi Daxon yatıştırıcı bir şekilde, belli ki şu anda benim yaşadığım şüphenin aynısına sahipti, sadece hayal görmüştüm.

Ses tonu beni mantıksız bir şekilde kızdırdı.

"Hayal görmüyorum," diye alay ettim, hangimize kızdığımından tam olarak emin değildim. Onu ittim ve kasabaya doğru geri döndüm. Ama çok hızlı değil... Ne de olsa yenmek istemiyordum.

"Rune, bekle," diye kızgınca iç geçirdi bana hızla yetişirken. "Tam olarak nereye gidiyorsun? Miyu nerede?"

Durdum ve etrafımda döndüm. "Bütün sorun da bu, değil mi? Nereye gittiğime dair hiçbir fikrim yok ve Miyu şu anda uyuyor, muhtemelen saatlerce histerik bir şekilde ağladıktan sonra ölü arkadaşının yastığına sarılmıştır."

Daxon'ın yüzü acıyla titredi. Gerçekten acı hissediyor muydu yoksa numara mı yapıyordu bilmiyordum. Hiçbir şey bilmiyordum.

Dünyamın bu kadar dramatik bir şekilde, bu kadar hızlı değişmesi nasıl mümkün olabilirdi?

Birden kendimi bitkin hissettim ve omuzlarım çöktü. "Bu gece sadece hana gideceğim, Daxon. Her şeyi yarın konuşabiliriz."

Daxon bir elini saçlarının arasından geçirdi, bana kızdığı belliydi ama ben ondan uzaklaşıp ana caddeye geri dönerken itiraz etmedi.

Belli ki Rae'nin ölüm haberi yayılmamıştı çünkü kasaba insanlarla doluydu. Cuma gecesi olduğunu fark ettim.

Kafelerden birinin önünden geçtim ve onu gördüğümde çılgılık atarak durdum. Wilder'ı. Bir masada oturuyordu.

Daria ile.

O anda bin kesikle ölmüş gibi hissettim. Sanki gün daha da kötüleşemezmiş gibi. Kıpırmızı boyalı tırnağını adamın yüzünün yan tarafında gezdirmesini izlerken birinin bana kızgın bir demir sapladığına yemin edebilirdim. Ve sonra ona gülümsedi, sanki o her şeyiymiş gibi. Tıpkı eskiden bana gülümsediği gibi.

Ellerim belime sarıldı. Kanıyor muydum? İçimdeki her şey dışarı sızıyormuş gibi hissediyordum.

Ona doğru eğildiğinde ve dudaklarının birbirine değmek üzere olduğunu anladığımda, ölmüş olmayı dileyerek koşarak uzaklaştım.

Sadece birkaç adım atmıştım ki sert bir göğse çarptım ve güçlü bir çift kol tarafından yakalanmadan önce çarpmanın etkisiyle neredeyse yere yığılacaktım.

Başımı kaldırdığımda, gece yarısı bulutsuz bir gökyüzünün renginde büyüleyici bir çift mavi gözle karşılaştım.

"Dur bakalım, güzel kız. İyi misin?"

Gözyaşlarımın ıslattığı gözlerimden bulanık görünüyordu ama her ne kadar darmadağın olsam da fark etmeden edemedim... muhteşemdi. Saçları koyu renkti ve neredeyse gözleriyle eşleşen mavi bir renkle çizgilenmişti, orada burada hafif bukleler vardı. Yüzü düşmüş bir meleğe aitti, her özelliği mükemmel simetrikti. O çarpıcı kara gözlerin üzerinde düz kara kaşlar. Bir ağız ki, yalvarırcasına...

Tamam, bu garip bir düşünceydi.

Şu anda beni değerli bir şeymişim gibi kollarında tutan, gördüğü en büyüleyici şeymişim gibi bana bakan adamın en önemli özelliği bir yabancı olmasıydı. Onu daha önce görmemiştim.

Ve yabancılar Amarok'a gelmedi.

"Affedersiniz," diye mırıldandım, içimdeki kurt tehlikeyi sezerek canlanırken gözyaşlarım aniden durdu.

Bu bir çeşit avcı mıydı?

Kurt olup olmadığını anlayabilir miyim diye gizlice havayı koklamaya çalıştım ama hiçbir şey elde edemedim.

"İstediğin zaman bana rastlayabilirsin," dedi güzel bir sırıtışla ve içimde bir şeylerin kıpırdanmasına neden oldu.

Beceriksizce ellerinden kurtulmadan önce garip bir şekilde güldüm. Bir tutam saçımı yüzümden uzaklaştırdım, keşke altına saklanabileceğim bir kayam olsaydı da kimseyi görmek zorunda kalmasaydım.

"Ben Ares," dedi, daha bir saniye önce kollarına girmiş olmama rağmen tokalaşmak için elini uzattı. Daxon'un her an ara sokaktan çıkıp adamın kafasını koparmasını beklerken, elini tereddütlerle sıktım.

Ama kalabalığın arasında onu göremedim.

Tam o sırada arkamda bir yerden Wilder'ın kahkahasını duydum ve içimi kör bir panik kapladı.

"Kasabaya hoş geldiniz," dedim hızla, Wilder beni görmeden önce ortadan kaybolmak için çaresizce onu iterek.

"Sonra görüşürüz?" Ares arkamdan seslendi ve ben de elimi arkamdan salladım, tek başıma olabildiğince hızlı bir şekilde hana ulaşmaya odaklandım.

Hanın kapısından içeri daldım ve koşarak kalabalık bar alanına girdim. Jim barın arkasında bardakları temizliyordu ve beni hemen gördü. Elindeki bardağı yere bıraktı ve kafasını mutfağın olduğu arka odaya soktu. Bir dakika sonra Carrie aceleyle dışarı çıktı ve bana doğru geldi.

"Merhaba sevgilim. Burada ne yapıyorsun?" diye sordu, kolunu bana doladı ve beni odalara çıkan merdivenlere doğru götürdü.

"Sadece biraz ara verdim," diye mırıldandım.

"Tamam," dedi anlayışla. "Yaşlı Bay Hubbard bu gece senin eski odanda kalıyor. Dün gece barda sarhoş olduğu için karısı onu yine kovdu. Ama koridorun sonundaki nehir manzaralı oda boş." Carrie yumuşak bir gülümsemeyle bana bir anahtar uzattı.

"Teşekkür ederim," dedim ve tanıdık basamakları tırmanıp koridorda yürümeden ve anahtarı kilide sokmadan önce kolunu sıktım. Yumuşak bir tıkırtıyla ilk kaldığım odayla hemen hemen aynı görünen bir odaya açıldı. Kapıyı kapattım ve arkamdan kilitledim.

Ağlamak mı, çığlık atmak mı yoksa yorgunluktan yere mi düşmek istediğimi bilemeden kapıdan çıktım.

Yine de farklı hissettirdi. Diğer odadayken bir olasılık havası vardı. Birkaç düşüş yaşamıştım ama yine de bir şeylerin olacağı, her şeyin harika olmanın eşiğinde olduğu hissi vardı. O odada kaldığımda Wilder ve Daxon vardı.

Ve şimdi ikisine de sahip değildim.

Tam o sırada kapı çalındı ve irkildim. "Kim o?" Bu gece başka bir şeyle uğraşacak enerjim olmadığı için usulca seslendim.

"Beni içeri al, Rune," diye mırıldandı Daxon kapıdan. Bir yanım bir şeyler fırlatmak istese de onun sesini duyunca içimdeki kurt sakinleşti.

"Biraz yalnız kalmaya ihtiyacım var, Daxon. Bunu açıkça belirttiğimi sanıyordum."

"Rune, eğer benimle konuşursan, bana kafanda neler olup bittiğini anlattıysan, bunu nasıl düzeltebileceğimi söyle."

Ya tamir edilemezse?

Bu düşünce aklımdan geçti ve onu uzaklaştırdım. Gerçek bu olamazdı. Ama ben bunu düşünürken bile, Wilder'ın o peri kızına yapışmış yüzü gözümün önüne geldi, ardından Miyu'nun gözyaşlarına boğulmuş yüzü onu takip etti.

"Lütfen," dedim kapıdan, bu noktada ne istediğimden bile emin değildim.

"Gitmiyorum, Rune," diye homurdandı Daxon, bir gümbürtü ve ardından bir hareket duydum, sonra yere kaydığını ve kapıya yaslandığını fark ettim.

Ben de yere kaydım, saçma bir şekilde onun kapının hemen diğer tarafında olduğunu düşünerek rahatladım. Karşımdaki pencereden ay parlıyordu ve ben de aşık bir moron gibi ona bakıyor, Wilder'ın da aynı pencereye bakıp bakmadığını ve belki de beni düşünüp düşünmediğini merak ediyordum.

Ve bu düşünceyle sıkıntılı, huzursuz bir uykuya daldım.

I ayağa kalktı ve kapıyı açtı. Daxon yere yığılmıştı, yumuşak horlamaları koridorda yankılanıyordu. Onun yanından geçip merdivenlerden inerek artık boş olan lobiye ve bara doğru yürüdüm ve sonra dışarı çıkıp sessiz sokaklara girdim. Yürümeye devam ettim, ta ki...

Uyandığımda çığlık attım ve kendimi zifiri karanlık bir odada buldum. Titreyerek etrafıma bakındım,

nerede olduğumu anlamaya çalışıyordum. Buraya nasıl gelmişim? Yine uykumda mı yürümüştüm?

Nerede olduğumu fark ettiğimde küçük bir rahatlama hissettim. Belediye binası.

Gündüzleri pek iç açıcı değildi ama geceleri kesinlikle biraz ürkütücüydü. Tozlu pencerelerden gelen küçük ışık kırıntıları her şeyin üzerine tuhaf gölgeler düşürüyordu ve yakınlarda bir şey sıçrayınca sıçradım.

Lütfen bana onun sadece bir fare olduğunu söyle.

Büyük çift kapıya doğru yürüdüm ve kapıları çektim, ancak kilitli olduklarını ve nasıl açılacakları hakkında hiçbir fikrim olmadığını fark ettim. Bu kapılardan girmediysem buraya nasıl girmiştım?

Kapılardan vazgeçip dışarı çıkmak için başka bir yol aramak üzere odanın etrafına bakarken tüylerim diken diken oldu. Sandalyelerin arasından geçip herhangi bir kapı ararken ayak seslerim bomba sesi gibi geliyordu. Daxon ve Wilder'ın genellikle toplantı için durdukları odanın önüne geldiğimde, gölgelerden gelen gürültülü bir şeyle çığlık attım.

"Alo?" Sesim titreyerek seslendim. Bu kötü bir şeydi. Çok kötüydü. Düşüncelerim ormandaki canavara sıçradı. Beni buraya kadar takip mi etmişti? Hayal gücüm çılgına dönmüştü.

Birden havanın buz gibi olduğunu fark ettim. Nefesim buhar halinde çıkıyordu. Buradan çıkmam gerekiyordu.

Gözümün ucuyla bir ışık dikkatimi çekti ve soluma baktığımda bana doğru yürüyen bir form gördüğümde tekrar çığlık attım, sanki arkadan aydınlatılmış gibi etraflarında yumuşak bir ışık parlıyordu.

Zarif bir yaratık olduğumdan, kaçma çabam sırasında geriye doğru tökezledim ve yere düştüm. Çaresizlik içinde geri geri gitmeye çalıştım ama kendimi duvara çarparken buldum. Kurdum bariz bir şekilde yardımına gelmiyordu, bana yaklaşan bu şey her neyse ona karşı bir tür süper güce sahip olacağını düşündüğümünden değil, ama benim için halletmesini umursamazdım.

Işık yaklaştıkça, onun genç bir kız olduğunu ya da eskiden genç bir kız olduğunu görebiliyordum. Artık kesinlikle bir ruhtu. Arcadia'dan farklı bir enerji yayıyordu ve Arcadia'dan çok daha hayalet gibi görünüyordu çünkü Arcadia'nın öldüğünü bile bilmiyordum. Arcadia söz konusu olduğunda ise bana zarar vermek istediğini hissedebiliyordum. Her nasılsa, bu hayaletin

zarar vermek istemedim.

Birkaç adım ötede yürümeyi bıraktı ve üzgün bir şekilde beni izledi.

"Beni duyabiliyor musun?" Arcadia'yı ve onun hayalet formunda yapabildiği her şeyi düşünerek sordum.

Başını salladı.

Ben daha bir şey söyleyemeden duvardan başka bir hayalet çıktı; kolonyal tarzda giyinmiş, George Washington'la dans pistinden yeni çıkmış gibi görünen bir adamdı bu.

"O geliyor. Kendisini beklemenizi istedi," dedi adam fısıltılı bir sesle ve tenime soğuk bir esinti gibi dokundu.

"Kim geliyor?" Muhtemelen tanışmak istemediğim pek çok ölü insan olduğunu düşünerek sordum.

Hayalet cevap vermedi ve ben de kimin geldiğini bildiğimi fark ettim. Rae.

Bir an için kaçmayı düşündüm. Onunla son karşılaşmamızda beni öldürmeye çalışmıştı. Arcadia'nın yaptığı gibi beni tekrar öldürmeye çalışır mıydı?

Ayağa kalkmaya çalıştım ama genç kız yalvarırcasına ellerini kaldırdı. "Lütfen," diye mırıldandı.

"Neden seni duyamıyorum?" Aptalca sordum... çünkü belli ki bana cevap veremiyordu.

"Hayattayken dilsizdi," diye yanıtladı diğer ruh onun yerine.

"Ah," dedim ellerimi birbirine vurarak, hayaletlere karşı bile garip olmayı nasıl başardığımı merak ederek.

Ancak bir saniye sonra ortaya çıktığında tüm gariplik düşünceleri yok oldu. Rae.

Açtıramadığım kapıdan içeri girdi ve uzun bir süre orada durup bana baktı.

Tüm vücudum gerildi, aniden saldırıp işimi bitirmeye çalışmasına hazırdım. Ama ikimizin orada öylece durduğu uzun bir dakikadan sonra, haftalardır yaydığı o manik, kapalı enerjinin tamamen kaybolduğunu fark ettim.

O sadece Rae'ydi, neredeyse gelir gelmez lokantada benimle arkadaş olan adam. Bu bir şekilde durumu daha da yıkıcı hale getiriyordu.

Geç de olsa, diğer iki ruhun ortadan kaybolduğunu ve sadece ben ve onun kaldığını fark ettim. "Merhaba," dedi usulca, sanki beni korkutmaktan korkuyormuş gibi bana doğru birkaç belirsiz adım attı. "Daha fazla yaklaşma," diye seslendim, sanki bir hayaleti kontrol edebilmişim gibi.

Bu bir çeşit numara mıydı? Saldırmadan önce beni yanlış bir güvenlik hissine mi çekmeye çalışıyordu?

"O nasıl?" diye sordu hareket etmeyi bırakırken.

Miyu'yu, onun nasıl yok edildiğini düşündükçe içim cız etti.

"Nasıl olduğunu sanıyorsun? Hayatının aşkını kaybetti çünkü sen bir psikopata dönüştün." Bir hayalete bağırmanın ne kadar mantıksız olduğunu bile bile kelimeleri tükürdüm. Yaşarkenki cinayet eğilimlerine dayanarak bunun ne kadar tehlikeli olduğundan bahsetmiyorum bile.

Onu dizlerinin üzerine çökmüş, yıkılmış bir halde gördüğümde tüm öfkem dışarı sızdı.

"Sadece onu sevdiğimi ve sonsuza dek seveceğimi söylemeni istiyorum. Tek düşündüğümün o olmayacağı bir gün bile geçmeyecek...." Hıçkırıklar vücudunu sararken uzun bir süre yüzünü kapattı.

Gözlerimin önünde parçalanmış hayalet bakarken ne düşüneceğimi bilemiyordum.

Aşk hakkında ne diyordu, öbür dünyaya bile ağırlığını taşımak zorunda olduğumuz kadar güçlü olduğunu mu? Eğer aşkınızla birlikte gün batımına doğru yol alıyorsanız bu iyi ve güzel bir şeydi ama ya çoğumuzun yaşadığı kırık dökük aşk hikayeleri? Ruhumuzu parçalayan ve unutmayı dilediğimiz aşk hikayeleri?

Sevmiş ve kaybetmiş olmanın hiç sevmemiş olmaktan daha iyi olduğunu yazan her kimse, gidip kendini becerebilir çünkü belli ki hiç aşık olmamış.

Şu anda kimseyi sevmemek için her şeyimi verirdim.

"Sence beni hiç affedecek mi?" Rae sordu ve beni aşka karşı acımasız tiradımdan kopardı.

"Affedilmeyi hak ediyor musun?" Sessizce cevap verdim, şu anda yaşadığım Rae konusunda kafam hâlâ çok karıştı. Ona daha yakından baktığımda, ilk ortaya çıktığında olduğundan daha solgun olduğunu fark ettim.

Sorum karşısında kafası karışmış görünüyordu. Alnı kırıkmıştı, sanki kavrayamadığı bir şey hakkında derin derin düşünüyormuş gibiydi.

"Her şeyin ne zaman başladığını hatırlayamıyorum. Neden başladığını anlamıyorum." Ellerini saçlarının arasından geçirdi ve hayal kırıklığı içinde köklerini çekti.

Aniden ileri atıldı, benden birkaç santim uzağa gelene kadar bir saniyede tüm odayı dolaştı.

Duvara yapışmıştım, başka bir yere gidemiyordum.

"Defterim. Ona defterimi kontrol etmesini söyle," diye anlamsızca mırıldandıktan sonra gözden kayboldu.

Bir an donakaldım, az önce yaşadıklarımın sonra sessizlik sağır ediciydi.

Kafamda bir sürü soru dönüp duruyordu. Ama bunları daha sonra düşünecektim. Şimdilik, daha fazla hayalet ortaya çıkmadan buradan nasıl siktir olup gideceğimi bulmam gerekiyordu. Bu kadarı yeterdi.

Yan tarafta bir koridor buldum ve sonunda bir çıkış bulana kadar koştum. Serin gece havasına fırladım, dışarı çıkmayı başardığım için içimi bir rahatlama kapladı.

Oraya nasıl girmiştik ki? Uyurgezerlik tuhaf bir şeydi.

Kurdum ileri atıldı ve ilk kez vardiyayı zorladı. Ona karşı koymadım. Son birkaç günün olayları üzerime çöküyordu ve dizginleri onun ele almasına izin vermek bir an için iyi hissettirdi.

Patilerimizin altındaki ıslak ve serin zeminde, gümüşü ayak izlerimiz arkamızda bir yol bırakarak ilerledik.

Nehre doğru koşarken hiç korkusu yoktu. Canavarlar, katiller, reddedilen eşler ya da son zamanlarda peşimi bırakmayan diğer tüm serseri canavarlar umurunda değildi. Nehrin kenarına ulaştığında kurdum yavaşladı. Ayın altında uzandı, sudan biraz içerken kürkünü silkeledi.

Beni bekleyen tüm sorunlarla yüzleşmek zorunda kalmamak için sonsuza kadar bu formda kalmak istiyordum.

Ama Rae'nin sözleri kafamın içinde yankılandı.

"Defterim. Ona defterimi kontrol etmesini söyle."

Gecenin bir yarısıydı ve Miyu'nun uykuya ihtiyacı olduğunu biliyordum ama az önce olanları ona anlatmalıydım. Kurdumu Miyu'nun evine doğru koşması için ittim ve Miyu'nun ön merdivenlerine geldiğimizde isteksizce yer değiştirmeme izin verdi. Burnumdan ıslak bir şey kaydı ve onu silerken kaşlarımı çattım ve burnumun kanadığını fark ettim. Stres yüzünden olmalı. Ön pencereden teyzesinin kanepeye kıvrılmış olduğunu görebiliyordum ve kapıyı çalıp çalmamakta tereddüt ettim.

Ama bilmek isterdim. Muhtemelen belediye binasına geri dönüp onunla tekrar konuşmayı denemek isteyecektir. Bunu düşününce bile içimden bir ürperti geçti. Yine de bunu onun için yapardım.

Pencereye hafifçe vurdum ve teyzesi irkilerek uyandı, oturur pozisyona geçip etrafına bakındı. Pencereden beni gördü ve ayağa kalkıp beni içeri almak için kapıya doğru yürümeden önce kaşlarını çatı.

"Rune, sabah geri geleceğini sanıyordum."

Buraya gelmek için bu kadar acele ettiğim için kendimi aptal gibi hissederek gergin bir şekilde yer değiştirdim.

"Deferim."

"Miyu ile konuşmam gerek."

Arkasından duvardaki saatin tik taklarına baktı. Saatin sabahın dördü olduğunu görünce irkildim.

Bu gerçekten de hiç bitmeyecek bir geceydi.

Alicia içini çekti ve kapının yanındaki kancada asılı duran bornozu aldı. Üzerimde vardiyamdan kalma kıyafetler olmadığı için bana uzattı.

Bu küçük ayrıntıyı unutmuştum. Bornozu aldım ve çabucak üzerime geçirdim.

"Emin değilim-" diye başladı ama ben çoktan Miyu'nun odasına doğru yürümeye başlamıştım. Ayak sesleri arkamdan geliyordu ama Miyu'nun odasının kapısında durduğumu görünce durdu. İçeri baktım ve Miyu'nun yatağın Rae'nin tarafındaki yastıkla kıvrılmış, mışıl mışıl uyuduğunu görünce acı içinde iç geçirdim.

Birkaç adım attım, huzursuzca uyuyor olmalıydı çünkü gözleri açıldı ve üzgün bir şekilde bana baktı, beni orada gördüğüne hiç şaşırılmış görünmüyordu. "Bana bunun sadece bir rüya olduğunu söyle," diye mırıldandı, yanağından bir damla yaş süzülüyordu.

Yatağa doğru yürüdüm ve yanına sokuldum, o da yanıma sokuldu. "Bu gece uyurgezer bir şekilde belediye binasına gittikten sonra Rae'yi gördüm," diye ağzımdan kaçırdım.

Miyu bu haber karşısında kıpırdamadı bile.

"Onun hayaleti," dedi usulca, sesi hâlâ rahatsız olmuş gibi çıkmıyordu. Ona bakmak için başımı kaldırdım ama o sadece tavana bakıyordu, gözyaşları hâlâ yüzünden aşağı süzülüyordu.

Şokta olduğunu fark ettim; söylediğim hiçbir şeyi özümselemiyordu. Bana döner dönmez ona söylemem gerekecekti.

Gözleri kapanmasına rağmen ona "Bunu atlatmanı sağlayacağım," dedim.

"Kal," diye fısıldadı, bir kez daha uykuya dalarken elimi tuttu.

"Söz veriyorum," diye fısıldadım. Panjurların arasından sabahın soluk ışıklarını görene kadar tavana baktım... ve sonunda uykuya daldım.

"Rune!" Daxon'ın sesi beni uykumdan uyandırarak bağırdı. Gözlerim açıldı ve nerede olduğumu anlamam bir saniye sürdü. Miyu'nun evi. Rae'nin lanet hayaletini gördükten sonra geri dönmüştüm!

Defer!

Daxon çılgınca Miyu'nun odasının kapısından içeri daldığı anda ayağa kalktım, peşinden de yıpranmış görünen Alicia geliyordu. Saçları dağılmıştı ve Daxon'ın kafasına vurnasına saniyeler kalmış gibi görünen bir süpürge taşıyordu.

Daxon'ın bedeni beni görünce hemen gevşedi ve yatağa doğru ilerleyip beni yatağın içinden yakaladı. Beni sanki yıllardır görmemiş gibi kucakladığında ciyakladım. "Uyuyakalmışım ve sen gitmişsin."

Elimde olmadan ona sarıldım ve kendimi geri çekilmeye zorlamadan önce uzun bir an boyunca onun tanıdık kokusunun tadını çıkarmaya izin verdim. "Uyurgezerdim," diye itiraf ettim. "Bu uzun bir hikâye."

Miyu aniden, "Rae'yi gördün," diye bağırdı ve gece boyunca üzerine sardığı battaniyelerin altından çıkmaya çalıştığını görmek için ona baktım.

"Rae'yi mi gördün?" Daxon kuşkuyla sordu.

Daxon isteksizce beni yere bıraktı ve ben de ikisine de bakabilmek için bir adım geri çekildim. "Belediye binasına uyurgezer olarak gittiğimde... hayaletler vardı," diye başladım, kulağa ne kadar çılgınca geldiğimin farkındaydım. "Ve Rae ortaya çıktı." Miyu'ya odaklandım. "Bana seni her zaman seveceğini söylememi istedi. Ve bir defterden bahsetti?"

"Bir defter mi?" Miyu bana bakarken kaşlarını çatarak mırıldandı.

"Sana bir deftere bakmanı söylememi istedi," dedim çaresiz bir omuz silklemeyle. "Ne diyorsun sen kızım?" diye sordu Alicia kızgın bir ifadeyle.

"Seninle sonra konuşuruz Rune," diye içini çekti Miyu, yatağına geri uzandı ve battaniyeleri tekrar üzerine çekti.

"Bana inanmıyor musun?" Çaresiz ve bitkin hissederek sordum.

"Hadi bebeğim. Miyu'yla sonra konuşursun," diye mırıldandı Daxon ve bana ters ters bakan Alicia'nın yanından geçerken, belli ki masal uydurduğumu düşünüyordu.

Daxon ve ben sessizce hana doğru yürüdük. "Bu sabah orada olmadığında neredeyse kalp krizi geçiriyordum," diye itiraf etti girişe geldiğimizde neredeyse utangaç bir şekilde. "Düşündüm ki--"

"Gittiğimi sandın," diye onun yerine sözümü bitirdim. Yüzüne yumuşakça dokundum. "Eğer gidersem, önce veda edeceğime söz veriyorum."

"Ve seni her zaman bulup geri getireceğime söz veriyorum," diye hırladı Daxon beni uçuran bir öpücükle hizalamadan önce ve kısa bir an için sonsuza dek sürmesini diledim.

D Soğuk bir esinti yaprakları ve toprağı savururken ay ışığı etrafıma yerleşti. Temiz hava almak, ellerimi çimlere dolamak, ormanda koşmak istiyordum. Son bir saattir dışarıda dururken duyduğum yoğun ihtiyacı ve içimdeki o çağrıyı açıklayamıyordum. midem daha da derinleşti.

Ama bununla birlikte vücudumda her şeyin yandığı garip, amansız bir ağrı başladı. Bacaklarım, kaslarım, göğsüm. Son zamanlarda şaşırtıcı derecede sessiz kalan kurdum da buna dahildi.

Bunu, günler önce evimi söndürmek için mücadele ettiğim yangının yorgunluğuna bağladım ve ardından hayatta kalmış olabilecek herhangi bir şey için kaosun içinden süzuldüm. Kurtarılabilecek hiçbir şey yoktu.

O günden kısa bir süre sonra kafam bulanıklaştı, anılarım dağıldı.

Yangın ve annemin ölümü yüzünden aklımı kaybettim. Bu trajedilerden sonra her şeyi net bir şekilde hatırlamakta gerçekten zorlandım. Kayıpların bazı şeyleri unutturduğunu söylerlerdi. Belki de o bendim. Gerçi son zamanlarda hayatımdaki konuşmaları ve anları unutmuş gibiydim.

Kendime sürekli bunun bir travma olduğunu söylüyordum. Ancak geçmişte çok daha fazlasını kaybetmişim ve bu beni hiç bu kadar etkilememişti. Kendi kendime homurdandım ve ormana gidip kurdumu serbest bırakmaya karar verdim. Bütün gün ve gece koşacaktım, bir balonun içinde yaşıyormuşum gibi hissettiğim bu boğucu duygudan kurtulmak için her şeyi yapacaktım.

Yere baktım, ellerimi sıkıştıgımı fark ettim, parmak eklemlerim bembeyaz olmuştu. Parmaklarımı açtım, yakıcı gerginlik hafifledi. Dişlerimi sıktım, bu histen, bedenimin ve kurdumun beni tam olarak dinlememesinden nefret ediyordum.

İlerideki Amarok kasabasına, evlerinden çıkıp kasabada dolaşan bazı sürü üyelerime baktım. Pek çoğunun omuzları öne doğru kıvrılmış, başları öne eğikti. Serbest dolaşan bir katilin tehdidi ve avcılarının ortaya çıkmasıyla kasabadaki korku daha da artmıştı. Bir zamanlar güvenli olan evleri artık çatlama belirtileri gösteriyordu ve bunu düzeltmenin bir yolunu bulmalıydım. Amarok'un herkes için bir cennet olarak kalmasını sağlamak için.

Kulübem yandıktan sonra, yeni evimi nereye kuracağıma karar verene kadar kasabanın kenarındaki boş bir yere taşındım. Birkaç aksilik oldu ama sürüme yakında her şeyin daha iyiye gideceğini gösterecektim.

Rüzgâr esip geçti ve içimde bir şeyler kıpırdandı, bakışlarımı nehrin karşı kıyısına kaldırıp onu gördüm.

Beyaz saçları sırtında dalgalanıyor, mavi elbisesi kalçalarının etrafında dalgalanıyordu. Ufacık bir şeydi.

Kalbim bu manzara karşısında daha hızlı atmaya başladı, kurdum öne doğru itiliyordu. İçime bastırdı, dışarı çıkmasını istedi, ona yaklaştığımda, homurdandı. Havayı kokladım, kokusunu

yakaladım... tatlı

clementines ve bal. Lezzetliydi. Kurdum içimi karıştırdı, daha fazlası için inledi... özlemle...

Rün.

Benim için hiçbir şey ifade etmeyen
kadın. Düşüncelerimde oyalanan
kadın.

Hayatımı birlikte geçirmeyi planladığım kişi. Sonsuza dek birlikte olacağı erkek olmadığımı ve beni paylaşmayı tercih ettiğini açıkça belirtmişti. Siktir et... Onu Daxon'la izlemekten bıkmıştım, içimdeki savaştan yorulmuştum. Benim için onu terk etmeyi reddettiğinde, ikimizin de kararını vermişti. Onu seçti ve ben de bunu kabul ettim. Hayatıma devam ettim, hatta onu neredeyse unutuyordum.

Yine de onu izlerken, ben yanından uzaklaşırken yüzündeki şaşkın ifadeyi, kalp acısıyla kırılan sesini ve gözyaşlarını hatırladım. Umurumda olmamalıydı... Umurumda değildi ama yine de onu incelemeyi de bırakamıyordum.

Nabzım hızlandı, her santimim onun varlığına karşı tetikteydi. Yine de geri çekilmedim ama vücudumun ona verdiği tepkiyi çözemediğim için daha da çılgına dönmüştüm. Ya da kurdumun neden içimde sızlandığını.

Başımı salladım. *Kendine gel lan!*

Onu sevmedim. Sevdüğimden de şüpheliyim.

Yine de aldığım her nefes daha da ağırlaşıyor, gözlerim vücudunu saran elbisesine sabitleniyor, göğüsleri her hızlı adımda zıplıyordu. Etkileyici yüzü, gerçek duygularını her zaman açığa vuran o delici mavi gözleri. Onun hatası, duygularını içinde tutmayı bilmemesiydi; onları kolunda taşıyordu.

Zarif yürüyüşünü, her hareketini izlediğimin farkında olmayışını incelemenin büyüleyici bir yanı vardı. Alt dudağını çiğnemesi, karnının üzerinde parmaklarıyla oynaması. Ama başka birini sevdiğimde bende uyandırdığı şey karşısında içime bir şaşkınlık yayıldı... Daria'yı seviyordum.

Eğer bir şey olsaydım, o da sadık olmalı.

Ama yine de Rune'la birlikte... Hissetmemem gereken

şeyler hissettim. Kaybolmuş hissettim. Kafamı karıştırdı.

Rune, kimsenin takip etmediği omzunun üzerinden bakarak hızla çimenliğe doğru kaçtı.

Koruyucu bir hırıltı boğazımı yuvarlayarak beni itti. Tenim dönüşme, kurdumla onu çağırma ihtiyacıyla uğuldadı. Ama kalın kafasına onun bizim olmadığı mesajını henüz almamıştı. Şimdi değil. Hiçbir zaman.

İçimde ne kadar hışırdarsa hışırdasın ya da kalbimdeki sızı üzerime çöken saplantıyı anlamlandırma dürtüsüyle ne kadar çırpınırsa çırpınsın.

Benim, kurdum kafamın içinde homurdandı. *Benim. Benim.*

Yanılıyordu. Onunla geçirdiğim zaman kısacıktı, daha fazlası değil.

Yine de zihnimin bulanık çukurlarında bir yerde onun ağladığını hayal ettim. Ayrılmandan duyduğu şaşkınlığı ve bunun onun için ne kadar zor olduğunu. Ona geri dönmek ve fikrini değiştireceğine dair son umut kırıntısına tutunmak için ne kadar mücadele ettiğimi.

Bu umut kırıntısı benim aptallığımdan başka bir şey değildi.

Başımı salladım.

O ve Daxon birbirlerini hak ediyorlardı. Ve ben, gerçek aşkı Daria'da bulmuştum. O benim her şeyimdi -gökyüzündeki binlerce yıldızın ışığı, yüzümdeki güneş, onun yanında uyandığımda ağızımdaki gülümseme.

Aşk, onsuz yaşayamayacağın birini bulmaktır.

Çok uzun süre kaybolmuştum ama sonra Daria'yı bulmuştum. Ama şimdi... Rune için içimde bir şey yükseldi, tanımadığım bir çaresizlik, yine de göğsümü ağır bir şekilde itti. Ona bakmak beni bulanıklaştırdı.

ve bana seslendi. Tökezleyerek ilerledim.

Ayak sesleri arkamda yere vurdu ve kollar göğsümün etrafında kıvrıldı, yumuşak göğüsler sırtıma bastırarak beni bulanıklıktan kurtardı.

Gülümsedim.

"Seni gerçekten seven birini hak ediyorsun," diye fısıldadı Daria kulağıma, boynumun kenarına sokularak ve bana sarılışını sıkılaştırarak. "Bu yüzden benimlesin. Peki, neden burada *ona* bakıyorsun?" Son kelimedede sesi karardı.

Kurdumdan içime gırtlaktan bir hırıltı yayıldı. *Eğil oğlum*, diye azarladım onu. Daria düşman değildi.

Kristal yeşili gözleriyle buluşmak için başımı çevirdim. Siyah saçları muhteşem yüzünü çevreliyor, gümüş rengi teniyle mükemmel bir kontrast oluşturunuyordu. Abartılıydı ve tamamen bana aitti.

"Rune bir hiç. Ama siz, benim muhteşem kraliçem, benim her şeyimsiniz."

Kıkırdadı ve daha da yaklaşarak beni öptü, ona olan bağımlılığım patladı. Dokunduğumuzda ve öpüştüğümüzde, dünya etrafımda dağılıyordu ve başka hiç kimse onunla kıyaslanamazdı. Mükemmel ağzı, hipnotize edici vücudu ve içinde kendimi kaybettiğim gözleri. Benden istese dünyanın öbür ucuna kadar onu takip edeceğimi biliyordum. Sadece bunca zamandır neyi kaçırdığımı fark etmem biraz zaman aldı.

Ama geç olması hiç olmamasından daha iyiydi, sonunda Daria konusunda aklım başıma geldi. Kurdum sızlandı. Son zamanlarda ne kadar tuhaf davrandığı konusunda tereddüt ettim.

"Seni seviyorum ve sen bana aitsin," diye ağzıma doğru nefes aldı, eli alnımda ve saçlarımda gezinirken omurgamda bir uğultu yükseldi. Birdenbire güneş omuzlarımda daha parlak yanmaya başladı, çam ormanları daha tatlı kokuyordu ve benim gözlerim sadece Daria'yı görüyordu. O benim dünyamı döndürdü.

"İçeri gel, krep yapıyorum," diye mırıldandı. "Seni özledim."

"Bir dakika sürmez," diye karşılık verdim ve kolları bedenimden kayarak beni terk etti. "Beni bekletmesen iyi olur." Bana bir öpücük kondurdu.

Bakışlarımı bir kez daha nehrin karşısına kaldırdım. Rune gitmişti.

Belki de birbirimizden uzak durmamız en iyisiydi. Onun muhtaçlığıyla ya da bana getirdiği kafa karışıklığıyla uğraşmak istemiyordum.

Gözlerimi kırpıştırarak kasabaya, etrafımızı çevreleyen ormana baktım ve buraya gelmekle bir şey yapmak istediğime ikna oldum. Beynimi zorlayarak kaşlarımı çattım, çünkü tek düşünebildiğim Daria, krepler ve dudaklarıydı.

Sırtarak geri çekildim, arkamı döndüm ve güzelliğimin sırtarak kapıda beni beklediği kulübeme doğru yürüdüm.

"Düşünüyordum da." Kabine girmem için kenara çekildi, sonra da kapıyı arkamızdan kapattı.

"Evet, neymiş o?"

"Aklıma bir fikir geldi." Siyah saçlarını fae kulaklarının arkasına sıkıştırdı ve ben de onu kollarıma aldım. O inanılmaz bir kadındı... her şeyden önce bir kraliçe... benim kraliçem.

Gözlerimin içine bakışından beni sevdiğini anladım. Kimse kalbini ele vermeden birine böyle hayranlıkla bakamazdı. Sırtarak göğüslerini göğsüme doğru itti ve bana mükemmel bir şekilde oturdu.

"Neden bu kadar şüpheli görünüyorsun?" diye sordum.

"Bence Rune bu sürüye yük olmaya başladı. Sana da. Bana da." Gözlerini kırpıştırdı ve yüzümün yan tarafını okşadı. Ortaya çıkardığı hisler beni başımı sallamaya itti. Kahretsin... Onun dünyasında sadece ben varmışım gibi bana bakmaya devam etmesi için her şeyimi verirdim.

"Sana zarar verdi mi?" Ben sordum.

Dudakları gerildi. "İnsanların onun kasabaya getirdiği tehlikeden korktuklarını söylediklerini duydum. Ve biliyorsun, bununla başa çıkmanın bir yolu var." Parmaklarını göğsümde zikzak çizerek gezdirdi, aşağıya doğru ilerledi ve kemer tokamda durdu.

Nefesim kesildi ve dudaklarına hayranlıkla bakarak onları sikimin etrafında kıvrılmış olarak hayal ettim. "Peki sen ne öneriyorsun?"

"Sürünün kendini daha güvende hissetmesini sağlayacak bir yol bulmamız." Dudaklarını yaladı, eli sertleşen aletimin üzerinde gezindi. Bana öyle bir bakıyordu ki vücudum alev alev yanıyordu.

"Ahm," diye inliyorum. "Dinliyorum."

"Sanırım onu öldürmekten başka seçeneğiniz yok."

Sözleri karşısında kaskatı kesildim ve içimi ağır bir önsezi duygusu kapladı. Göğsümden derin bir hırıltı geldi ama duymazdan geldim.

"İkimiz de biliyoruz ki o gittiğinde sürünüz yeniden güvende olacak," diye mırıldandı Daria. "Avcıları buraya getirip herkesi tehlikeye atan o." Beni okşadı, sonra eğilip küçük bir öpücük çaldı. Dudakları dudaklarıma değince bir an için ne konuştuğumuzu unuttum.

Tam bu sırada kurdum hırlayarak beni itti. Rune'un kederli yüzünün anıları aklıma geldi ve sanki korkunç bir şey yapmışım gibi göğsümü boğan o ağır duyguları ortaya çıkardı. Ama bu benim kurdumdu, Daria'yı sevdiğim kadın olarak sürekli reddediyordu ve bu beni paramparça ediyordu çünkü biz bir olmalıydık.

"Ne diyorsun?" Daria beni düşüncelerimden çekip çıkararak diğer eliyle yüzümün yan tarafını kavrayarak sordu. "Senin yönetiminde kasabada hayatın normale döndüğünü hayal et. Onun gitmesiyle Daxon'dan da kurtulmuş oluruz, çünkü büyük ihtimalle gidecektir. Bu harika olmaz mıydı?" Gözleri irileşti. "Oh, lütfen fikrimi beğenmediğini söyleme? Kalbim kırılır." Suratını astı.

Zihnindeki o önceki bulanıklık, üzerime çöken ve diğer her şeyi kovalayan serin bir hisle birlikte üzerimde titreşti.

Ve kelimelerim sanki kendiliğinden döküldü. "Elbette. Senin için her şeyi yaparım."

İ günün çoğunda uyudum.

İçimde bir yerlerde, belediye binasında hayalet Rae'yi bulmamı hâlâ kabullenmeye çalışıyordum. Sanırım binanın sefil geçmişiyle ruhları çeken bir yerdi.

Ama aklımda olan şey, onun ne kadar sakın olduğuydu, özellikle de

Daxon'ın bodrumundaki çılgın saldırı. Rae o zaman bana doğru fırlatmıştı, gözlerindeki bakış benim ölümümle doluydu. Ve eğer eline fırsat geçseydi, şimdi ölü olan ben olacaktım.

Han'daki odamın penceresinden dışarı baktım, parlak aya ve gökyüzüne sabitlenmiş yıldızlara. Daxon'ın yapması gereken bir iş olduğunu söylemiş ve bir geceliğine burada güvende olmamın daha iyi olacağı konusunda ısrar etmişti. Bu da iyiydi, çünkü burada kendimi daha güvende hissediyordum.

Kapı aniden çalındı.

Hızla döndüm ve odamda yediğim akşam yemeğinden kalan boş tabakları geçerek aceleyle odayı geçtim ve kapıyı açtım, yarı yarıya Daxon'ın gelmesini bekliyordum.

Ama onun yerine Miyu'ydu. Kıvrıkcık, kızıl saçlarını dağınık bir at kuyruğu şeklinde arkaya toplamış, üzerinde eski püskü bir sweatshirt ve kot pantolon vardı, elleri cebindeydi.

"Selam kızım," dedi, dudakları gergin bir gülümsemeyle kıvrıldı. Yanakları pembeleşmiş, gözlerinin kenarları kızarmıştı. "Bana yardım edebileceğini düşündüm. Umarım bu kadar geç gelmeme aldırmazsın." Doğruca odama girdi ve ben de ona yer açmak için hızla kenara çekildim.

"Tabii ki. Neler oluyor?" Kapıyı kapattım ve ona döndüm, midem gerçekten sert bir şekilde sıkışma hareketi yaptı. Yeterince kalp ağrısı yaşamıştı ve başına başka bir şey geldiğini duymaktan korkuyordum.

Gözlerini sildi ve ben de yaklaşıp onu kollarıma aldım ve sarıldım. Kalbim daha da parçalandı ama o parçalanmıyordu. Aslında geri çekildi.

"Keşke tüm acını dindirebilseydim," diye mırıldandım, annemin ölümünün acısını hatırlayarak, ama bu ruh eşini kaybetmekten farklı bir acıydı. İşte bu, hayatları mahveden bir yıkımdı.

Bunu ben de biliyordum.

Aklıma ilk olarak Alistair'in reddedilişi geldi, her ne kadar bu açıkça kılık değiştirmiş bir lütuf olsa da. Ardından Wilder'ın daha yakın zamanda yaşadığı, kader arkadaşım tarafından reddedilmekten çok daha fazla canımı yakan acı geldi. Sadece bunu düşünürken bile nefesim ciğerlerimde sıkıştıyordu. Beni onun için terk ettiği için ondan nefret ediyordum.

Yumuşak bir el koluma dokundu ve beni şaşkınlığımdan kurtardı. "İyi misin?" Miyu gözlerinin arasına sıkıştırdığı endişeyle sordu.

Başımı salladım. "Bazen Wilder'ı aklımdan çıkarmak çok zor oluyor." Ama başımı salladım, kendi sorunlarım hakkında konuşmak berbat hissettiriyordu. "Bunu unutalım. Onun hakkında ya da kendim

hakkında konuşmak istemiyorum. Söyle bana.

ne konuda yardımcı olabilirim?" Ellerini ellerimde topladım ve onu oturduğumuz yatağa doğru yönlendirdim.

Bana tuhaf bir gülümseme verdi. "Bazen aşk diye bir şey olmasaydı hayat daha basit ve daha az acı verici olur muydu diye merak ediyorum."

Kalbim daraldı. "Bebeğim, aşkın olmadığı bir dünya çok üzücü olurdu. Çünkü o zaman seni en iyi arkadaşım olarak sevdiğimi söyleyemezdim."

Kolumu sıktı ve gülümsemeye çalıştı, ama tutmadı. Uzun bir nefes vererek, "Dün gece söylediğin şeyi düşünüyordum ve bu gece benimle Belediye Binası'na gelmeni istiyorum. Rae'yle konuşmak istiyorum." Gözünün kenarından bir damla yaş süzülürken sesi ancak fısıltı halindeydi.

"Emin misin?"

Derin bir nefes çekti. "Evde kalmak beni hasta ediyor ve her şey bana onu hatırlatıyor. Onu görürsem, onunla konuşursam daha kolay olabilir. Kilitli olma ihtimaline karşı anahtarı da aldım." Yanağındaki gözyaşlarını elinin topuğuyla silerek bakışlarımı tuttu. Derin ve gözyaşlarıyla parlayan. Fikrini değiştirmek için söyleyebileceğim hiçbir şey yoktu ve onu umutlandırmaktan endişe ediyordum.

Ama belki de odamın dışında biraz zaman geçirmek o kadar da kötü bir şey değildi.

"Tamam, eğer bu sana yardımcı olacaksa." Komodinin üzerindeki saate baktım... Saat dokuzu geçiyordu. Çok geç değildi.

Miyu gülümseyerek ve umutla ayağa fırladı, neredeyse ayak parmaklarının üzerinde zıplıyordu. "Teşekkür ederim. Çok teşekkür ederim." Bana çabucak sarıldı, ardından kapıya doğru koştu ve kapıyı yırtarak açtı.

Bunun kötü bir fikir olduğunu biliyordum ama yine de botlarımı giydim ve ceketimi aldım. Hayır.

Dışarıda, buz gibi soğuk bir rüzgâr saçlarımı savururken ceketimi üzerime geçirdim ve düğmelerini ilikledim.

"Bir yerlerde kar yağıyor olmalı," dedim.

"Muhtemelen dağlarda." Miyu yanımda yürüdü, ellerini ceplerine geri soktu, dirseklerimiz birbirine sürtündü. "Burada dondurucu bir hava var. Kış yaklaşıyor demek. Rae ve ben hep kayak yapmaya giderdik..."

Kolumu onunkine doladım. "Belki gidebiliriz. Hayatımda hiç kayak yapmadım. Düşüp utanç kaynağı olabilirim ama denemeye hazırım."

Yarı gülümsedi ve kolunu garip bir şekilde benimkinden çekene kadar yürümeye devam ettik. Kendime çok fazla anlam çıkarmamam gerektiğini söyledim. Yas tutuyordu.

Yanımızdan geçerken başlarını öne eğen diğerlerinin yanından geçtik ki ben bunu tercih ederdim. Pek çok kişi Avcılardan korkmaya devam etti ve beni suçladı.

Bu noktada alışmaya başlamıştım.

Sokağın sonuna doğru belediye binası göründü ve içimde bir endişe hissettim. Miyu'nun onu görüp göremeyeceği hakkında hiçbir fikrim yoktu ya da ya keyfi yerinde değilse ve ölmeden önceki canavar haline geri döndüyse?

Miyu'nun onu bu şekilde görmesini istemedim. O çok daha fazlasını hak ediyordu.

"Neredeyse geldik," dedi aceleyle. Ona ayak uydurdum, burnumu üşüten rüzgâra karşı kendimi zorladım. Yeşil sarmaşıklarla kaplı sivri çatılı koyu tuğlalı binaya doğru, arabaların olmadığı ana yoldan geçtik. Uzun, kemerli pencerelerin arkasından karanlık esniyordu.

Belediye binası Amarok'ta en sevdiğim yer değildi. Oradaki anılarım hep kasaba sürüleriyle tartışmalarla, bir ceset bulmakla ve şimdi de hayaletlerle doluydu. Daxon'un haftalar önce belediye binasının arkasındaki ormanda gördüğüm kişinin Rae olmadığını söylemesinden bahsetmiyorum bile.

Çimenleri geçerken içimdeki huzursuzluk kıvrıldı. Ön kapıların üzerinde tek bir ışık yanmaya devam ediyor, gölgeleri uzaklaştırıyordu. Binanın arkasında, ormanla birlikte karanlık devam ediyordu.

Günler önce ormanda gördüğüm figürü hatırladığımda omurgamda bir ürperti belirdi.

Anahtarı kilide sokup kapıyı açarken Miyu'yu ön basamaklara kadar takip ettim. "Hazır mısın?" diye sordu omzunun üzerinden, yüzünde de bir korku ifadesi vardı.

"Elbette." Endişelerimi yuttum ve peşinden içeri girdim. Sola doğru ilerledi ve saniyeler içinde, duvarlarına sandalyeler dizilmiş boş bir salonun ışıkları yandı. İleride bir sahne vardı. Kimsenin olmadığı bu yer tıpkı geçen gece olduğu gibi çıplak ve tuhaf görünüyordu. Ayrıca çoğunlukla naftalin ve eski çorap kokuyordu.

"Tamam," dedi, beklentiyle bana bakıyor, odanın içinde yavaşça hareket ediyor, başı sağa sola sallanıyordu. "Rae, burada mısın?"

"Onu henüz göremiyorum," dedim saçlarımı yüzümden iterek, hayalet çağırmanın nasıl işlediğinden tam olarak emin değildim. "Belki de ortaya çıkıp çıkmayacağını görmek için onunla konuşmaya devam etmeliyiz?"

"Rae? Buradaysan lütfen benimle konuş," dedim yüksek sesle, sonra odayı geçtim, köşeleri inceledim ve hatta orada takılma ihtimaline karşı dışarıya, bahçeye baktım.

Gecede ya da belediye binasında olağandışı hiçbir şey yoktu. Havada da garip bir his yoktu.

Miyu'nun sesi odanın öbür ucundan geldi ve fısıltıyla söylediği sözlerin bir kısmını yakaladım. "Sensiz bir hayat yaşayacağımı hiç düşünmemiştim, Rae. Kasabadaki yaşlı huysuzlar gibi birlikte olmamız gerekiyordu, istediğimizi yapıyorduk ve herkes bizi affediyordu." Burnunu çekti ve göğsüm sıkıştı. Rae'ye verdiği mesajı dinlemek istemediğim için arkamı döndüm. Benim kulaklarım için değildi.

Döndüğümde kollarıma bir soğukluk çöktü. Hareket dikkatimi arka köşeye, Miyu'dan uzağa çekti. Haftalar önce belediye binasında gördüğüm iki genç hayalet orada duruyordu. Daha önce olduğu gibi beyaz elbiseler giymişler, başlarını fularla örtmüşler, birbirlerinin ellerini tutuyorlardı ve bedenlerinin içinden salonun geri kalanını görebileceğim kadar şeffaftılar. Gözleri ve yüz yapıları neredeyse aynıydı ve biri birkaç yaş daha genç görünmese ikiz olduklarını tahmin edebilirdim. Ama kesinlikle kardeş olmalıydılar.

Kıkırdadılar, sanki odadaki tuhaf kişi benmişim gibi bana baktılar.

Belki de korkmalıyım ama ilgimi çekmekle o kadar meşguldüm ki onlara doğru yürüdüm. "Merhaba," dedim usulca.

"Sen kurt kızsın," dedi iki örgülü, kısa boylu kız küçük bir sincap sesiyle. "Yeni olan Arcadia. Sürekli senden bahsediyor," diye ekledi kız kardeşi.

Genç kız kulaklarını kapatarak başını salladı. "Senin hakkında çok kötü şeyler söylüyor. Kötü, kötü, küfür."

"Onu dinlememeni tavsiye ederim," diye mırıldandım. "Onunla vakit geçirmesen de olur." Bir hayalet olarak bile Arcadia'nın çılgınlıklarının sınırı yoktu. Artık kıskançlığıyla genç kızları rahatsız ediyordu.

"Çok sert! Nereye gideceğini durduramazsınız ama o kızgın."

"Şey, geçen gün deli gibi gülene kadar," dedi genç kız.

Sonra ikisi de kocaman gözlerle bana baktılar. "Bilmeniz gerekiyor," diye devam etti abla. "Kulübeyi yaktı. İyice yaktı. Alevler geldiğinde senin orada kalmanı istedi."

Sözleri aklımda yer ederken bakışlarımı bir kız kardeşten diğerine kaydırdım. "Arcadia Wilder'ın kulübesini mi yaktı? Biliyordum... beni öldürmeye çalıştı." Sesim soluk soluğa çıkıyordu. Elbette yapmıştır. Onu mutfak penceresinin dışında kısa bir süre görmüştüm ama ölüyken bile peşimden gelmeye devam ettiğini bilmek tüylerimi diken diken etmişti. Bir hayaleti nasıl durdurabilirdim ki?

Ne yaparsam yapayım ondan kurtulamayacağım için içimde öfke yükseldi.

Çünkü beni öldürmeye çalışan yeterince insan yoktu. Karşıma bir de psikopat hayalet ekle.

"Rune," diye seslendi Miyu, ağır ayak sesleri döşeme tahtalarına çarparken arkamdan koşarak geldi.

"Bu Rae mi?"

Bana süründüğünde soğukluk iliklerime kadar işledi. Yüzünde parlayan taze gözyaşlarına baktım.

"Bu o değil, daha önce burada gördüğüm iki genç ruh kız." Onlara döndüğümde gitmişlerdi ve kaşlarımı çattım. Onlara Rae'yi sormalıydim. Geriyi görmek gerçekten de kötü bir şeydi.

Yüzümü buruşturdum ve arkadaşşıma döndüm, koluna dokunmak için uzandım ama o beni itti. "Rae'nin ortaya çıkmasını sağla. Kızlara sor. Onunla konuştuğunu söylemiştin," diye bağırdı, acısı içime işliyordu.

Tahta gibi başımı salladım. Onunla tartışmayacaktım. "Deneyeceğim." Ve iki hayaletle konuştuğum yere dönüp baktım. "Merhaba, benimle tekrar konuşur musunuz? Size bir sorum var. Rae'yi gördün mü? Dün gece buradaydı." Cevap gelmeyince irkildim.

Bekledik ve bekledikçe Miyu daha da çılgına döndü. Ellerini avuçlarının arasına alıp hıçkırığa ağladı, sonra bana biraz daha bağırdı. Ama kabul ettim. Kederiyle nasıl başa çıkması gerekiyorsa öyle başa çıkmasına izin verdim.

Ta ki odanın ortasında kışının üzerine düşene, bacaklarını önünde birleştirip başını eğene kadar. Ağlamadı; sadece sessizleşti.

"Miyu?" Ona katıldım, önünde diz çöktüm ve bir elimi bacağına koydum. "O dönene kadar her gece denemeye devam edebiliriz."

Sesimi duyunca başını kaldırdı. "Ya yapmazsa?" Sözlerinde bir titreme vardı. "Ya beni görmek istemezse?"

"Öyle deme. Tabii ki öyle. Dün gece bana senin hakkında söylediği şeyler yürek parçalayıcıydı. Mezarın ötesinden bile sana aşık olan bir adamdan geliyorlardı."

Kot pantolonunun arka cebine uzanıp küçük, siyah bir not defteri çıkarırken ağzı inceldi.

"Bunu Rae'nin alt çekmecesinde, tüm gömleklerinin altında buldum, tıpkı sana söylediği gibi."

"Okudun mu? Ne yazıyor?" Kitabı tutarken elinin nasıl titrediğine, parmak eklemlerinin nasıl beyazladığına baktım.

Omuz silkti. "Sanırım bu onun günlüğü, ama çoğunlukla saçma sapan şeyler ve çoğuna anlam veremiyorum." Defteri açtı, defteri sıkıca kavradığı için omurgası küçük bir inilti çıkardı. Her iki sayfayı da dağınık bir yazıyla siyah mürekkeple yazılmış yazılar kaplıyordu. Çizgilerin bazıları yatay, bazıları ise diyagonal. Defteri karıştırdı ve her sayfa birbirinin aynıydı. Yazılar neredeyse agresif bir şekilde yazılmıştı. Sayfalarda, kalem çok sert bir şekilde ittiği ve içinden geçtiği küçük delikler vardı.

Eğildim ama okunaksız el yazısını baş aşağı okumak zordu.

"Ne hakkında konuşuyor? Girişlerinde tarih var mı?" O sayfaları çevirmeye devam ederken öne doğru eğildim.

Sonra bir şey bulmuş gibi bir tanesinin üzerinde durdu.

"Tarih yok ama her şey düşüncelerle dolu, yani bir süredir yazıyor olmalı. Anlayabildiğim kadarıyla bazı sabahlar uyandığında nerede olduğunu bilmediğinden bahsediyor, sanki kendi evini tanıımıyormuş gibi. Diğer zamanlarda, gün içinde ormanda uyanıyor ve oraya nasıl geldiğine dair hiçbir şey hatırlayamıyordu. Sık sık vücudunda garip kesikler ve çürükler buluyordu. Kıyafetlerinde kan vardı. Kafası çok karışık, sanki deliriyormuş gibi hissediyordu."

Avuçlarım kayganlaştı ve onları bacaklarıma sildim. Gözlerindeki vahşi bakışı aklımdan çıkaramıyordum. Ayrıca, Daxon Rae'yi ormanın yakınlarında bir kıza saldırırken bulmuştu. Rae'de aylardır, belki de yıllardır yolunda gitmeyen bir şeyler vardı. O kitap cevapları barındırıyor olabilir.

"Rae hiç kurdunun kontrolünü kaybettiğine ya da kurdun onu kontrol ettiğine dair işaretler gösterdi mi?" Ben sordum.

Başını salladı ve gözlerini kitaba dikti. "O her zaman tanıdığım en nazik insandı." Bakışlarımla buluşmak için başını kaldırdı. "Ama bu konuda tuhaf olan ne biliyor musun?" Dudakları büzüldü.

"O da ne?"

"Defterde sürekli senden bahsediyordu. Benden hiç bahsetmedi." Başını kaldırdı. "Bu garip, değil mi?"

Sözleri hızla üzerime geldi, suçlaması açıktı ve kalbim hızla çarptı. "Ne demek istiyorsun? Benim hakkımda ne söyledi?" Bana saldırdığı sahneler zihnimde patladı. Bunca zamandır bana zarar vermek için mi beni izliyordu?

Yorumlarını kendim okumak için dergiye uzandım ama Miyu ayağa fırlayarak kitabı elimden aldı.

"Bu hiç mantıklı değil," diye mırıldandı kendi kendine, sanki defteri ondan çalacağımdan endişeleniyormuş gibi benden uzaklaşıyordu. "Sana yaklaşması gerektiğini söyleyip duruyordu." Yüz ifadesi kararırken kollarını iki yanına indirdi. "Neden bahsediyor, Rune?"

Sözleri beni ele geçirdi, düşüncelerimi şişirdi, yerini Rae'nin kastettiği şeyin dehşetine bıraktı. Miyu'nun bana sorduğu şeyi.

"Buna nasıl cevap vereceğimi bilmiyorum. Onunla lokantada çok fazla zaman geçirmedim, bu yüzden neden benim hakkımda yazdığını anlamıyorum."

"Yalancı," diye bağırdı ve ben irkildim. Öfke yüzünü buruşturdu. "Onunla bir ilişkin vardı, değil mi?" diye öfkeyle tükürdü. "Bunu nasıl yaparsın, Rune? Arkadaş olduğumuzu sanıyordum."

"Miyu, bunu sana asla yapmam." Boğazım düğümlendi ve midem fena halde ağrıdı. "Daxon ve Wilder'la ne kadar çok şey yaşadığımı biliyorsun."

Gözlerini devirdi. "Evet, onları Arcadia'dan çaldın ve sonra ikisini de kendine aldın. Bu açgözlülük değilse nedir bilmiyorum. Bildiğim kadarıyla kocamı da tuzağa düşürmeye karar verdin."

Yüzüm kızardı, ellerim titredi. "Bunu nasıl söylersin? Bu gerçekten incitici. Sana kimseye anlatmadığım sırlarımı anlattım çünkü sana güveniyordum. Hiç gerçek bir arkadaşım olmadı, bu yüzden senin arkandan Rae'yle gideceğimi düşünüyorsan yanılıyorsun."

"O zaman neden defterinin her yerinde sen varsın? Neden benden bahsetmiyor?" Şimdi defteri aramızda sallıyordu, gözyaşları yanaklarını ıslatıyordu.

Kahretsin. Lanet olsun. Lanet olsun. "Kulağa kötü geldiğini biliyorum ama neden benden bahsettiğini bilmiyorum. Belki de beni incitmek istedi."

"Evet, tabii! Bana doğruyu söyle Rune, çünkü bugün bunu çözmeye çalışırken deliriyorum." Neredeyse bağıırıyordu, çenesi titriyordu.

Nefeslerim hızlandı ama aklımı kaybedemezdim. Yas tutuyordu, çılgınca sonuçlara atlıyordu ama Rae'nin günlüğünde neden benden bahsettiğini anlamam gerekiyordu. Neden Daxon'ın bodrumunda bana saldırdı?

"Lütfen kitabı incelememe izin ver, Miyu. İkimiz birlikte Rae'ye neler olduğunu çözebiliriz."

"Onun hiçbir sorunu yoktu," diye bağırarak defteri arka cebine soktu. "Artık yalan yok. Gerçeği hak ediyorum."

Boğazımda acı veren bir yumru vardı. Gerçeği mi?

Gerçek neydi... Daxon onu buldu ve bunun için öldürdü. Onu son gördüğümde Rae'de çok yanlış bir şeyler vardı, farklı bir insan gibiydi.

Miyu'ya Rae'nin ölümünün sebebinin Daxon olduğunu söylemeye bile dilim varmadı. Ve bunun olmasını izledim. Eğer şimdi benden nefret ediyorsa, gerçeği öğrendiğinde benim de ölmemi isterdi.

Suçluluk duygusu beni mahvetti. Onun parçalandığını görmek beni paramparça etti ve gerçeği ondan sakladım.

onu. Ama beklediği bu değildi. Ve ben olsam ona söylemezdim... onun durumunda olmazdım. Önceki sözleri ve suçlamaları canını yaksa bile.

Omuzlarımı dikleştirdim ve ağlamamı durduramasam da bakışlarına karşılık verdim. "Rae ile asla bir ilişkim olmadı. Aramızda hiçbir şey olmadı. Hayatım üzerine yemin ederim. Ama bence Rae'de bir sorun vardı. Yoksa neden böyle bir günlük yazsın ki?"

Bana bakışları daha da şiddetlendi. Gözlerindeki tüm yumuşaklık kayboldu ve onun yerine benden nefret eden birine baktım. Beni suçlayan birine. Keder içinde boğulan birine.

"Miyu..."

Uzattığım kolumdan geri çekildi. "Etrafınızdaki en tehlikeli insanlardan bazıları yalan söyleyen ve doğruyu söylediğini sananlardır." Arkasını döndü ve belediye binasından dışarı fırladı.

Gözyaşlarına boğuldum, içim kırılmış, cam kırılmış gibi hissediyordum. Miyu'nun suçlamalarından nefret ederek ve Rae'nin günlüğüne neden benim hakkımda bir şeyler karaladığını düşünüp dehşete kapılarak bir adım öne çıktım.

Artık ona bunu sormazdım bile. Aceleyle ilerledim, kendime sarıldım ve soğuk gecenin içine dalarak hana geri koştum.

C

DAXON

Her zaman ısıltılı şeylere takıntılı bir kurt olmuştu. Rune da böyle başlamıştı, başka bir takıntıyla. Ve sonra o benim tek takıntım haline geldi. Ve şimdi elimden kayıp gidiyordu. Belli ki benim küçük öldürme hobimi öğrenmesi onun için rahatsız ediciydi. öldürdüğüm en iyi arkadaşımın eşini. Ama bunu atlatacaktık. Bunu atlatmak zorundaydık. Benim için başka bir seçenek yoktu. İşte buradaydım, kaderimde eşim olmak olan kızı benimle pikniğe gitmeye ikna etmek için hana doğru yürüyordum, çünkü şu anda onu benimle zar zor konuşturabiliyordum. Belli ki çaresizdim. Caddenin karşısında, Bayan Flenderson ve örgü grubunun geri kalanıyla sohbet eden tanıdık olmayan bir adam gördüm. Hepsi yaşlıydı ve hepsinin gözü ondaydı. Belli etmeden onu daha yakından izleyebilmek için ara sokaktaki gölgelerin arasına girdim. Adam benim boyumdaydı, Wilder'ın kıskanacağı siyah bir deri ceket giyiyordu. of. Dangalak. Bakışları benim olduğum yere kaydı ve ne yaptığımı biliyormuş gibi sırtışı genişledi. I Dışlerimi sıktım, onu takip etme ve bodrumumda bağlama dürtümü kontrol etmeye çalıştım. Şimdilik buna ara vermiştim. En azından Rune'u beni tekrar sevmeye ikna edene kadar. Ama gerekirse onu ormanda öldürebilir, kurdumla parçalayabilirdim. Rune'un bu tür öldürmelerle bir sorunu yok gibiydi. Onu tanımaya çalışarak havayı kokladım. Onun pisliğinin adamları değildi, bunu buradan bile anlayabiliyordum. Çok parlaktı, çok cilalıydı. Ayrıca çok açıktaydı. Şimdiye kadar gelen fedailer ve avcılar gölgede kalmıştı. Bu adam çok yüzsüzdü, günün ortasında, ana caddenin ortasında geçit töreni yapıyordu. Bakışları tekrar benim durduğum yere kaydı ve ben de kaldırıma geri döndüm, bunu yaparken ona meydan okuyan bir bakış attığımdan emin oldum. Bayan Flenderson'ın kıkırdamasına neden olan bir şey söylediğinde sırtışı daha da genişledi. Bayan Flenderson asla kıkırdamazdı. Telefonumu çıkardım ve düşündüm. Rune ile randevumu iptal etmeyecektim ama yabancının da kontrol edilmesi gerekiyordu. Pisliğe bir mesajdı. *Şehirde yeni bir adam var. Onu kontrol etmeni istiyorum.* Wilder'a yazdım.

Gerçekten yapmak istediğim şey telefonuma uzanıp adamı boğmaktı.

Wilder: Tamam.

Telefonumu cebime koymadan önce Wilder'ın küstah cevabına homurdandım. Adama son bir uyarı bakışı attım ve emekli nüfusumuzun aniden katledilmeyeceğinden emin olduktan sonra tekrar hana doğru yola koyuldum.

Wilder'ın devre dışı kalmasına çok sevinmeliydim. Başından beri istediğim şey buydu. Ama öyle oldu ki, tüm gezegende değer verdiğim tek kişi Rune'du.

Ve harap olmuştu. Üzüntüsü o kadar aşikârdı ki havadaki tadını alabiliyordum. Onunla her birlikte olduğumda bunu içime çektim. Her zerresine nüfuz etmişti. Halsizdi... depresyondaydı. Wilder'dan uzaklaşmasını, onu unutmasını ummaya devam edebilirdim, tıpkı her yerde duyduğum kasaba dedikodularına dayanarak Wilder'ın onu bir şekilde unutmayı başardığı gibi, ama bunun olacağını sanmıyordum.

Tıpkı Rune'un gördüklerine rağmen benden uzaklaşmasının mümkün olduğunu düşünmediğim gibi.

Derisinin altındaydık, kalbine bir bıçak gibi saplanmıştık. Wilder kafasını kışından çıkarmazsa, her şeyi mahvedecekti.

Olan biten her şeyin daha fazlası olduğunu biliyordum. Kabul etmek ne kadar can sıkıcı olsa da Wilder aldatan biri değildi. Ama bu daha sonra araştırmam gereken bir durumdu. Önce Rune ve beni düzeltmeliydim.

Şu andan itibaren.

Ahşap barı cilalamakta olan Carrie'ye başımı sallayarak hana girdim. Gözleri bir an için korkuyla parladı, sonra bana tereddütlü bir gülümseme verdi ve işiyle meşgul oldu.

Merdivenleri çıkarken, onu gülümsetebileceği umuduyla getirdiğim çiçeklere sıkıca sarıldım.

Bu kur yapma işini yapabilirdim. Bu konuda harikaydım. Hakkımdaki tüm kötü şeyleri unutana kadar onu etkileyebilirdim.

Tek sorun, onun benim tüm kötü yanlarımı sevmesini istememdi. Sevebileceğini düşünmüştüm.

Biraz gergin hissederek kapıyı çaldım. Bir saniye sonra kapıyı açtı ve kapı aralığında durarak bana utangaç bir şekilde gülümsedi.

Kahretsin, çok güzeldi.

Ona bir kez bakınca on altı yaşında azgın bir çocuk gibi pantolonumun önünü düzeltmek zorunda kaldım. Dar siyah bir tayt ve mükemmel göğüslerini mükemmel bir şekilde sergileyen açık mavi bir üst giymişti. Üstü dekolteydi ve kurdum ve ben bu randevunun bir pijama partisi ya da ormanda bir sikişle bitmesi gerektiği konusunda tamamen hemfikirdik.

Bu noktada her şeyi kabul edebilirim.

"Merhaba," dedi kısık sesle ve ses kısıklığının yine ağlamaktan kaynaklandığını fark ettiğimde şehvetim biraz azaldı.

"Bebeğim," dedim onu tutup kollarıma çekmeden önce. Yüzümü saçlarına gömdüm ve kokusunu içime çekerek kendimi sakinleştirmeye çalıştım. Fae kaltağının voodoo büyüsü yüzünden kokusu hâlâ silikti ama yine de harika kokuyordu.

Onu çok sıkıyordum ama sanki sonsuza dek yok olmasına bir adım kalmış gibi hissediyordum. "Birini seviyorsan, bırak gitsin" kuralına uyan bir kurt değildim. Siktir et. Eğer giderse, onu dünyanın öbür ucuna kadar avlardım.

Şu anda biraz psikopat eski sevgilisi gibi konuştum, ama o onu tutmak ve kafesteki bir kelebek gibi kanatlarını sıkıkmak isterken, ben onun uçmasına yardım etmek istedim. Sadece onunla birlikte uçmak istedim.

Son zamanlarda pek iyi uyuyamıyordum. Her uykuya daldığımda ona bir şey oldu diye panik içinde uyanıyordum. Son birkaç gecedir beni evime geri göndermeye çalışıyordu.

Kaçınılmaz olarak, onun yakınlarda olduğunu bilmediğim sürece hanın etrafında tedirgin bir şekilde dolanmaya başladım.

Tam o anda, o kollarımdayken bir nebze olsun huzur hissedebildiğim tek andı.

"Gitmeye hazır mısın?" Nazikçe sordum, ondan isteksizce ayrılmadan önce iyi bir önlem için son bir nefes aldım.

"Evet," dedi usulca, gözlerine tam olarak ulaşmayan bir gülümsemeyle. Gülümsemesi gerçek olana kadar bu randevunun bitmeyeceğine karar verdim.

Bir psikopat olabilirim, dünya yansa umurumda olmaz ama onu mutlu etmek için her şeyi yaparım. Herhangi bir şey.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordu arabama doğru yola çıkarken. Birkaç mil ötede, çocukken keşfettiğim büyülu özelliklere sahip bir şelale vardı. Rahatlamak ve yalnız kalmak için oraya giderdim... yani oraya ve bodrumuma tabii ki.

"Bu bir sürpriz," dedim ona göz kırparak ve dudakları kızardığında ve uyarılmışlığının hafif kokusunu alabildiğimde memnuniyetle sııttım.

En azından her şeye rağmen beni hâlâ çekici bulduğunu doğrulayabilirdim.

Arabama binmesine yardım ettim ve caddede ilerledik. Zamanının çoğunu camdan dışarı bakarak, başı koltuğa yaslanmış ve omuzları çökmüş bir şekilde geçirdi.

Zamanının çoğunu onu izleyerek ve bunu yaparken bizi yoldan çıkarmamaya çalışarak geçirdim.

Yoldan döndüm ve kapısını açmadan önce park ettim. "Sanırım kısa bir yürüyüş için uygun olup olmadığını sormalıydım," dedim ona utanarak. Onun ne kadar harika görüldüğüne o kadar odaklanmışım ki uygun ayakkabı giyip giymediğini kontrol etmeyi unutmuştum. Hızlıca aşağı baktım ve şanslı günümde olduğumu gördüm - bir çift siyah spor ayakkabı giyiyordu.

Gerçekten kafamı oyuna vermem gerekiyordu.

"Yürüyüşe her zaman hazırım," dedi, sesinde heyecanın izleri vardı. Elini tutup sıktım ve yürümeye başladığımızda gizlice bir öpücük daha kondurdum. Şelaleye giden patikanın başlamasına daha yarım mil vardı. Hatta burayı keşfettiğim gün, koşuya çıkmışım ve şans eseri buraya rastlamışım.

Yürürken fazla konuşmadık. Hava berrak ve serindi ve dışarıda olmak için yılın en güzel zamanıydı.

Eskiden onların dünyasına açılan bir kapı olan bir peri yüzüğünü gösterdim ama tabii ki bu onu sadece üzdü çünkü ona Wilder ve Daria'yı hatırlatıyordu.

Sonunda şelaleye vardık, beyaz, köpüklü su çağlayanları büyüleyici bir manzaraydı, ama Rune'un gözlerinin her şeyi içine çekerken zevkle genişlemesini izlemekten daha iyi bir şey değildi. Mükemmel ağzından küçük bir ciyaklama kaçtı.

"Burası inanılmaz bir yer," diye haykırarak kollarını bana doladı. O suyun kenarına doğru koşarken ben de taşıdığım sırt çantasını yere bıraktım. Önümüzde göle dökülen üç şelale vardı. Su, yaz boyunca kar örtüsü eridikçe yoğunluğu değişen turkuazın canlı bir tonuydu. Daha önce hiç böyle bir şey görmemişim. Burası gerçek bir doğa harikalar diyarıydı. Kayalık çıkıntılar, likenler, yosunlar, havuzu çevreleyen yemyeşil çimenler, şelalenin spreyinin her yerde minyatür gökkuşakları yaratması...

Randevu için oldukça iyi bir yer.

Ayakkabılarını çıkardı ve yılın bu zamanında olması gerektiği gibi soğuk olmasını bekleyerek ayak parmaklarını suya daldırdı.

"Vay canına, çok sıcak," diye seslendi ve şaşkınlıkla bana baktı.

Bu da buranın bir başka gizemiydi. Su her zaman sıcaktı, yıl boyunca sıcak bir küvetten sadece birkaç derece daha soğuktu.

"Yüzüyoruz, değil mi?" diye sordu.

"Sadece kıyafetsiz yaparsak," diye karşılık verdim ve o da benimle birlikte sırttı. Evet, şansım yaver gidiyordu.

Birkaç dakika sığ suda durup her şeye baktıktan sonra dışarı çıktı ve battaniye ve yiyecek serdiğim yere doğru yürüdü.

"Piknik mi planladın?" diye sordu beni sertleştirmekten asla vazgeçmeyen yumuşak, nefes nefese bir sesle. Sözlerinde bir kırılganlık vardı, sanki kimsenin onun için özel bir şey yapmak için çaba göstereceğine inanamıyormuş gibiydi.

"Elbette bebeğim. Bugün seni gülümsetmek istedim. Senin için her şeyi yaparım, yemek bile yaparım."

Bana karşı eridi ve ben sırtını nazikçe ovarken tüm vücudu gevşedi. Bir saniye sonra midesi guruldadı ve yanakları hafifçe kızararak benden uzaklaştı.

"Öğle yemeği için mükemmel zamanlama," dedim göz kırparak, ne kadar zayıf görüldüğünü fark ettiğimde bile. Son birkaç gün içinde nasıl bu kadar kilo kaybetmişti? Yemek yediğinden emin olmaya başlamam gerekiyordu.

Sırt çantama doldurduğum küçük soğutucuyu çıkardım ve randevumuz için paketlediğim hindili kruvasan sandviçleri, cipsleri, havuçları ve çilekleri boşaltmaya başladım. Rune'a bir sandviç uzattım ve hemen büyük bir ısırik aldı, bu da kurdumu çok memnun etti. Müstakbel eşinin beslendiğini görmek hoşuna gitmişti.

Rune'u eşim yapmayı düşündükçe midem sıkışıyordu. Isırığımı reddedip duruyordu ve bu aramızın nispeten iyi olduğu zamanlardı. Şu anda her şey olup biterken ısırığımı kabul etme ihtimali neydi?

Pek olası görünmüyordu. Bu düşünce karşısında kurdum hırladı ve ben de sessizce ona katıldım. Bu bir seçenek değildi.

"Bu gerçekten çok iyi!" dedi bana sandviğin geri kalanını içine çekerken. Hemen ona bir tane daha verdim, içine mümkün olduğunca fazla yiyecek sokmak için çaresizdim. Ne yaptığımı biliyormuş gibi sırttı ama yine de sandviçi yemeye başladı. Öğle yemeğinin geri kalanı iyi geçti. Tabağını nasıl doldurduğumu fark etmemiş gibi davrandı ve ben de yaptığı her hareketi izlemiyormuşum gibi davrandım.

İkimiz de kazanmıştık.

Yemeğini bitirdiğinde, bana söyleyecek kötü bir haberi varmış gibi rahatsızca kıpırdandı ve korkum omurgama yayıldı.

"Ne oldu?" Battaniyeyle oynarken nazikçe sordum.

"Muhtemelen önemli bir şey değildir. Ama Miyu Rae'nin günlüğünü buldu... ve içinde gerçekten tuhaf şeyler vardı," diye başladı.

"Ne tür şeyler?" Rae'den bahsedince kaşlarımı çatarak sordum.

Bir damla gözyaşı yanağından aşağı süzüldü. "Benimle ilgili şeyler. Miyu, Rae ve benim bir ilişkimiz olduğunu düşünüyor.

Benden nefret ediyor."

İçimdeki kurt, Rune'un Rae ile birlikte olduğunu düşünerek tüm dünyayı yakmak istiyordu, her ne kadar içimdeki her şeyle bunun asla gerçekleşmeyeceğini bilsem de.

"Sadece kederli bir dönemden geçiyor. Bununla birlikte gelen bir sürü aşama var. Miyu öfkeye atlamış gibi görünüyor."

Rune omuzlarını silkti, sanki haklı olduğumdan emin değilmiş ama haklı olduğumu umuyormuş gibiydi. "Benim hakkımda yazdıkları, onun böyle bir sonuca varması için kötü bir şey olmalı. Yani, Miyu'nun beni tanıdığını sanıyordum. Ve Rae bunu asla yapmazdı. Gözü sadece onun üzerindeydi."

Tam olarak ne söyleyeceğime karar vermeye çalışırken rahatsız bir şekilde boynumu kırdım. "Biliyorsun

Kasabaya gelmek oldukça heyecan vericiydi. İlgilenen bir sürü şekil değiştiren vardı."

Kaşlarını çattı ve ciddi olduğumu anlamadan önce güldü. "Bırakın benimle flört etmeyi, kimse benimle konuşmadı bile."

Kaşımı kaldırdım. "Kasabanın iki alfasıyla çıkıyordun, geçmiş deneyimlerine dayanarak paylaşmayı sevmeyen iki alfayla. İkimiz etraftayken bir şey deneyeceklerini sanmıyorum."

Kaşlarını çattı, bu haber belli ki onu üzmüştü. "Ama Rae asla..." diye söze başladı.

Başımı salladım, ona hak vermek ve daha iyi hissetmesini sağlamak istiyordum. Ama gerçek şu ki, Rae'nin kim olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Yaptığı her şeyi yapabileceğini kesinlikle düşünemezdim. Daha önce ona hiç dikkat etmemiştim, ta ki Rune onunla çifte randevular yapmaya başlayana kadar. Ve o anlarda kendini hep Miyu'ya adanmış görünüyor. Yine de o günlüğü ele geçirmem gerekiyordu.

"Sorun yok, bebeğim. Eminim her şey yoluna girecektir. Sadece şu anda sağlıklı düşünemiyor. Senin kim olduğunu biliyor," dedim yatıştırıcı bir şekilde, elini elime aldım ve usulca tenini okşadım.

Asık suratla başını salladı, birkaç damla daha gözyaşı döktü. Soğutucuya uzandım ve takıntılı olduğunu bildiğim vanilyalı kek dilimlerini çıkardım. Gözlerinin ışıldamasını memnuniyetle izledim, bu onun dikkatini başarılı bir şekilde dağıttığını gösteriyordu ve sonraki birkaç dakika boyunca sırayla birbirimize kek ısırıkları yedirirken hiçbir şey söylemedik.

Pastayla işimiz bittikten sonra battaniyenin üzerine uzandı ve gözlerini kapattı, kollarını yukarı doğru uzattı ve mükemmel, bulutsuz günün tadını çıkardı.

"Cennetimin böyle görünmesini istediğimden oldukça eminim," diye inledi, sesi cinsel amaçlı değildi ama yine de beni sertleştirdi. Uzun bir süre öyle kaldı, sonsuzluk gibi gelen bir zamandan beri ilk kez tamamen huzurlu görünüyor.

Gözleri aniden açıldı ve bakışları bana yöneldi. "Yüzmeye ne dersin?" diye sordu, yavaşça ayağa kalkıp önümde durarak. Önce tişörtünü, sonra da taytını çıkarıp soluk pembe bir sütyenle önümde durana kadar dilimi tutarak izledim, tamamen transparandı, birden ağzımın suyunu akıtan esmer meme uçlarını sergiliyordu... ve ona uygun soluk pembe bir tanga.

İnledim ve elimi yüzüme sildim. "Tatlım, şu anda kelimenin tam anlamıyla beni öldürüyorsun."

Bana cevap vermedi, sadece önce tangasını sonra da sütyenini yüzüme vurdu ve ben de yavaşça suyun kenarına doğru yürümesini izledim, bana dönmeden önce suya doğru birkaç adım attı. "Geliyor musun?" diye sordu.

"Umarım öyledir," diye takıldım, oraya mümkün olduğunca çabuk varmak için neredeyse kıyafetlerimi yırtıyordum.

Onunla birlikte olmak için ne kadar hevesli olduğumu gizleme zahmetine bile girmeden peşinden yürüdüm. Eğer bana izin verseydi, yanından hiç ayrılmazdım. Bu kıza o kadar aşık olmuştum.

Yüzeye çıkmadan önce kendini suyun altına bıraktı ve bir şekilde sadece filmlerde yapılabileceğini düşündüğüm o mükemmel saç taklasını başardı.

"Bu suyun ne kadar sıcak olduğuna inanamıyorum," diye gülümsedi. Solgun saçları ve neredeyse suyun rengiyle eşleşen nefes kesici mavi gözleriyle bir tür su perisine benziyordu.

O noktada beklemekten bıkmıştım.

"İslanmaya hazır mısın?" Elimini uzatıp vücudunu suyun içinden kendime doğru çekerek bana yapışmasını sağladım.

"Zaten öyle olduğumu sanıyordum," dedi sırtarak.

"Neredeyse yeterince ıslak değil," diye mırıldandım. Bana karşı titredi ve kalçalarımı yuvarladım, sert horozumun her santimini hissedebildiğinden emin oldum.

Bana karşı inledi ve ellerimi pürüzsüz teninin her yerinde kaydırmaya başladım, sevdiğim o sersemlemiş, muhtaç bakışa sahip olmasını izledim. Parmaklarımın bazılarını bacaklarının arasına kaydardım, klitorisine nazikçe masaj yapmadan önce kıvrımları boyunca yumuşakça kaydım.

"Bu hâlâ benim mi?" Hırladım.

"Evet," diye inledi soluk soluğa, dudakları aralanırken boynuna suyun sıcaklığıyla ilgisi olmayan bir kızarıklık yayıldı.

Kalçaları belime dolandı, ayak bilekleri arkamda kilitlendi ve kendini bana daha da açtı. Kolları göğsümün üzerinde kayıyordu ve ben sadece onun bana her yerimden dokunmasını istiyordum.

Ondan çıkarabildiğim kadar çok seksi, iniltili, çaresiz sesler çıkarmasını istiyordum.

Ellerimi bacaklarının arasından çekerken Rune dudağını ısırdı. Yüzünün tekrar yumuşamasını izledim. Bu bana gerçekten açıldığı, savunmasını indirdiği tek andı. Rae'yle yaşadığı talihsiz durumdan önce, onu geri tutan şeyin eski pislik sevgilisinin şeytanları olup olmadığını merak etmişim, şimdi ise genel olarak ben miyim diye merak ediyordum.

Ama şu anda tüm bunların bir önemi yoktu, sanki her an saldıracak bir alfa değilmişim gibi arkasına yaslanmış, güzel boğazını bana sergiliyordu.

Parmaklarım kalçalarına gömülüp onları öne doğru çekerek daracık, mükemmel amcığına dalarken göğsümden bir tatmin hırıltısı yükseldi. Her gün her dakika onun yanında olmayı bir kenara bırakıp, her dakika böyle olmak istiyordum.

"Daxon," diye haykırdı ben yavaşça çekilirken ve amının beni nasıl kavradığını izlerken.

İçine girdim, titredi ve etrafımda o kadar sıkı kenetlendi ki çoktan boşalacağımdan korktum.

"İşte benim güzel kızım. Sikimin etrafında mükemmel hissediyorsun."

Edepsiz sözlerim karşısında inledi ve suyun içinde bile ne kadar sıırıslık olduğunu hissedebiliyordum. Mükemmeldi.

Tekrar sıkıttı ve kendimi kontrol etmeye çalışırken nefesimi tuttum. Bana sahip olduğunu biliyor muydu? Beni her an dize getirebilecek güce sahip olduğunu biliyor muydu?

Mavi gözleri beni izledi, dudaklarıma gelene kadar yüzümde gezindi. Bir süredir beni sevdiğini biliyordum. İtiraf etmediği zamanlarda bile bunu biliyordum. Ama şu anda... şu anda benim için çaresizmiş gibi görünüyordu ve elimde olmadan ona daha sert çarptım, arzusu beni bir çılgınlığa itti.

Ona karşı hissettiğim her şey aynı anda içimden geçiyordu -aşk, sahiplenme ve çaresiz ilkel ihtiyaç. İçim saf delilik gibi hissediyordu. Hiç bitmesini istemiyordum.

Çekilirken hızım su tarafından yavaşlatıldı, sonra tekrar içeri ittim, sonuna kadar girdiğimden emin oldum. Gözleri yarı kapalı, dudakları ayırık, kendimi her zaman bir kokain bağımlısı gibi arzularken bulduğum o seksi küçük inlemeleri yapan bir tanrıçaydı.

"Daxon," diye nefes aldı. Elleri enseme kavradı, çekti, beni göğsüne doğru yönlendirdi ve tabii ki... hemen itaat ettim.

Meme ucunu ağzıma aldım, hassas etini emdim ve çektim, açgözlü, sahiplenici bir haz içimden akıyordu. Bana verdiği tepkiyi çok sevmişim. Dudaklarımla, dilimle ve dişlerimle göğüs uçlarını kabaca yokladım, ta ki bana karşı kıvrınana, şehvetten aklını yitirene kadar.

"Seni o kadar çok seviyorum ki," diye hırladım tenine karşı, kurdum biraz daha ilerleyip bir kez daha çiftleşme işaretini denememiz için çaresizdi. "Sen benimsin. Her zaman benim olacaksın. Söyle bana

beni asla bırakma."

Kollarımda titrerken boğazından yumuşak bir sızlanma sesi çıktı ve orgazmı onu sarmaladığında bir şekilde ağrıyan sikimi daha da sıkarak kenara düştü.

"Söyle," diye emrettim, hassas meme ucunu daha sert emerken, kulaklarıma müzik gibi gelen yumuşak bir çığlık daha çıkardım.

Ben içine girip çıkmaya devam ederken "Evet," diye hıçkırdı. "Seni seviyorum."

"Ve benimle kalacaksın. Her zaman," diye emrettim, dişlerimi uzattım, böylece onları cildinde nazikçe gezdirebildim ve daha da inlemesini sağladım.

"Kalacağım. Her zaman," diye inledi. Ellerimden birini klitorisini çevrelemek ve onu başka bir orgazma göndermek için aramızda aşağı doğru hareket ettirirken, elleri saçlarımı yumrukladı, çekti.

Biz ilerlemeye devam ederken su küçük gelgit dalgaları halinde etrafımıza sıçırıyordu. Yumuşak inlemeleri ve çaresizce aldığı nefesler, yakındaki şelalenin sesini bastırıyordu. Tek duyabildiğim oydu. Tek görebildiğim oydu.

Kasları titredi ve nefes nefese şarkı söylemeye başladı. "Lütfen, lütfen, lütfen. Daxon. Lütfen." Onun lanet sesini seviyordum. Onunla ilgili her şeyi seviyordum. Bir kolumu beline dolayarak onu kendime daha da yaklaştırdım, sonra saçlarını avuçladım ve dudaklarını aç, neredeyse şiddetli bir öpücükle kendime çektim. Dillerimiz birbiriyle savaşıyordu. Bunu hissediyor muydu? Aramızdaki bu bağı anlıyor muydu? Onu mutlu etmek, tatmin etmek ve benim olmasını sağlamak için her şeyi yapabileceğimi.

"Seni seviyorum," diye tekrar ağzına nefes verdim.

Bir şekilde dibine kadar itene kadar daha derine bastırdığımda nefesi boğazına takıldı, klitorisi alt karın kaslarıma bastırıyor, titreşen bir ritimle derine itiyordu. Ağzı dudaklarıma karşı sessiz bir iniltiyle açılırken gözleri kapandı ve daha fazla dayanamayacağımı biliyordum. Açgözlü öpüşmemizi yavaşlatıp her yavaş yalamanın tadını çıkarırken tırnakları sırtıma saplandı. Onun tadı nirvanaydı, şimdiye kadar deneyimlediğim her şeyden daha iyiydi.

"Daxon," diye haykırdı vücudu benimkine karşı titrerken, başka bir orgazm onu vururken bir kez daha bana kenetlendi. Bu sefer kendimi durduramadım; kaslarım gerilirken derine ittim ve içine uzun ve sert bir şekilde boşaldım.

Alınlarımız birbirine değdiğinde nefeslerimiz birbirine karıştı ve az önce yaşadığımız yüksek seviyeden yavaşça aşağı indik.

"Vay canına," dedi sonunda soluk soluğa, göz bebekleri az önce ona yaşattığım orgazmlardan dolayı hâlâ şişmişti. Kurdum bundan çok memnun oldu.

Yine yüzüme baktı, bir şey arıyordu. Ne aradığını bilmiyordum ama istediği her şeyi verebilirdim. Benden özgürlüğü dışında her şeyi.

İsteksizce içinden çıktım ve ikimiz de bu his karşısında inledik. Hemen onun hissini özledim ve günün geri kalanını onun içinde geçirmenin bir yolunu düşündüm.

Yüzüne düşen saçlarını ittim ve yüz ifadesinde görebildiğim mutluluğu hayretle izledim.

Ama tam bu düşünceyle birlikte ışık yavaşça solmaya başladı ve Wilder'ın düşüncelerine geri döndüğünü anladım.

"Biraz uçurumdan atlayalım mı?" Dikkatini biraz daha dağıtmak için çaresizce sordum. Başını sallamadan önce şelalenin yanındaki kayalara şüpheyle baktı. "Hadi yapalım."

Sonraki bir saati kayalara tırmanarak ve mükemmel suya atlayarak geçirdik. Onun kahkahaları havada sürekli çınlayana kadar atladık ve daha iyi bir gün geçirmediğime ikna oldum.

Şelalenin hemen önündeki su havuzunda yüzüyorduk, bacakları bana sarılmıştı

Kendimi daha önce ne kadar sert girdiğime ikna etmeye çalışsam da henüz içine girememiştim. Saçları mükemmel bir denizkızı gibi arkasındaki suya yayılmıştı ve şelaleden gelen gökkuşaklarının küçük prizmaları yüz hatlarına yansıyordu.

"Bu günün hiç bitmesini istemiyorum," dedi iç çekerek, güneşin gökyüzünde alçalmaya başladığı ve arabaya kadar yürümek zorunda olduğumuz gerçeğine bakarak. Beni daha sıkı sıktı. "Hadi yer değiştirelim ve koşuya çıkalım," diye haykırdı. "Sadece küçük bir tane."

İkimizi de kıyıya doğru yüzdürmeye başlamıştım bile, vardiyanın kulağa mükemmel geldiğini düşünüyordum. Zaten çıplaktık, yani gitmeye hazırdık.

Gerildi ve vardiyesine başladı ama burnundan kan akmaya başlayınca durdu. Kanı sildi, kafası karışmıştı, yüzüne bir korku titremesi düştü.

Kan düşmeye devam ederken, "Geçen sefer de yer değiştirdiğimde böyle olmuştu," diye mırıldandı. Cesur bir yüz ifadesi takınmaya çalıştım ama ben de biraz endişeliydim. Rune hakkında hâlâ bilmediğimiz çok şey vardı ve her şeyi çözmeye eskisinden daha yakın değilmişiz gibi geliyordu. Bu Daria'nın yaptıklarının bir yan ürünü müydü, yoksa içinde bulunduğu aşırı sıcakla mı ilgiliydi... ya da başka bir şey miydi?

"Belki de sadece kendine dikkat etmediğin içindir," diye öneride bulundum. "Yemek yediğinden ve uyuduğundan emin olmak için artık seni daha yakından izleyeceğim. Şimdiye kadar izlediğimden daha da yakından," diye ekledim, takipçi modumun son zamanlarda kesinlikle devreye girdiğini biliyordum.

Düşen son kan damlasını silerken dudaklarından bir gülümseme hayaleti geçti. "Değişime hazır mısın?" diye sordu, gözlerinde kararlı bir parıltıyla.

Başımı salladım, aklım yanlış olabilecek her şeye takılmıştı ama yine de onun için bir gülümseme yapıştırdım. Belki de Wilder'ın çektiği onca bela yüzünden onun da hayatında olması gerekiyordu. Bu tam zamanlı bir işten daha fazlasıydı ve bunu yapmaktan memnundum ama bazen yapabildiğim her şeyin yeterli olmadığından korkuyordum.

Onun görkemli kurt formuna dönüşmesini izledim, hareketleri normalden biraz daha sert görünüyordu. Bu manzara her seferinde olduğu gibi yine nefesimi kesmişti. Kürkü, şelaleden yansıyan renklerin oluşturduğu aurora borealis'i andırıyordu. Bunu, arkasında bıraktığı gümüş tozlu pati izleriyle birleştirdiğimde, başka bir şekil değiştirende hiç görmediğim bir şeydi ve gözler için bir ziyafetti.

Bitirdiğinde mızımızlandı ve kürkünü dikkatlice silkelemeden önce durakladı. Acımış mıydı? Bu normal değildi.

Hızla yer değiştirdim ve onu rahatlatmaya çalışarak ona sürtündüm, ama etrafta koşmaya başladığında iyi görünüyordu.

Her şey yoluna girecekti. Bundan emin olurdum.

Ama lanet olsun, Wilder'ın gerçekten kafasını kışından çıkarması gerekiyordu... bir an önce.

Wilder

Yine buradaydım. Son iki gecedir olduğu gibi. Rune'un uyuduğu hanın dışında. Daria'nın kendi diyarında halletmesi gereken işleri vardı ve ben de korkunç bir adam gibi eski kız arkadaşımı takip ediyordum.

Gölgelerin arasında saklanmış, pencere pervazına yaslanmış, güzel yüzünde dalgın bir ifadeyle aya bakarken onu izliyordum. Ne düşünüyordu acaba? Beni hiç düşündü mü?

Peki kurdum neden bu kadar umursuyordu?

Anılarım bir bulanıklık gibiydi. Rune'la geçirdiğim zamanı düşündüğümde kafa karışıklığından başka bir şey yoktu, elimde sadece kötü zamanlar kalana kadar parçalar ve parçalar eksikti. Kıskanıldığımı ve sevilmediğimi hissettiğim zamanlar, sanki ona asla yetemeyecekmişim gibi, sanki onun yarısından başka bir şey alamayacakken onu tüm kalbimle sevmek zorunda kalacaktım gibi.

Bazen kafamın içinde yabancı gibi hissettiğim anılar belirirdi. Güldüğü, yatakta olduğumuz ve benim onun içinde hareket ettiğim, ellerinin çarşafı tuttuğu bir zaman. Bu görüntüye tutunmaya çalışırdım ve hemen kusacak kadar kötü bir migrenim tutardı. Onu sevdiğimi düşündüğümü hatırlayabiliyordum ama bunun nasıl bir his olduğunu ya da ne zaman hissettiğimi hatırlayamıyordum.

Şu anda bile onu izlerken başımın ağrıdığını hissedebiliyordum, sanki başım bir şekilde kaybettiğim anıları zorla çıkarmaya çalışıyordu. Pencereden uzaklaştı ve ben de delirip delirmediğimi merak ederek yanında durduğum duvara yaslandım. Belki de beynimde bir tümör vardı. Şekil değiştirenlerin böyle tümörleri olur muydu? Kurdum içimde sızlanıp duruyordu, kapıdan içeri dalmam için çaresizce çırpınıyordu.

Benim bilmediğim neyi biliyordu? Daria'ya aşkıttım. O benim için mükemmeldi, değil mi? O zaman neden içimde bir bölünme varmış, ruhumun büyük bir parçası eksikmiş gibi hissediyordum? Neden Daria'ya her yaklaştığımda kurdum huzursuz ve mutsuz oluyordu? Neden onun sesini her duyduğunda onu parçalara ayırmak istiyordu?

Yüzümü ovuştururken ellerim titriyordu, sadece kendimi bu kadar huzursuz hissetmeyeceğim bir an istiyordum. Bu sadece yeni ilişki sorunlarıydı, değil mi? Gördüğüm kadarıyla Rune ve Daxon birlikte mutluydular. Beni hiç özlememişti.

Bu düşünce kaçınılmaz olarak Daria ile benim nerede başladığımızdan ve Rune ile benim nerede sona erdiğimizden emin olmadığım gibi diğerlerine dönüştü. Hayatımda ilk kez düşüncelerime güvenemiyordum. Ve bu korkunç bir şeydi.

Kendimden nefret ederek gölgelerden çıktım ve nereye gideceğime dair hiçbir fikrim olmadan ve geri dönmem için bana yalvaran kurdumu görmezden gelmeye çalışarak amaçsızca sokağa geri döndüm.

Ana Cadde'yi yarılamaştım ki bar pencerelerinden birine baktım ve daha önce görmediğim bir adam gördüm.

Başını arkaya atmış, kahkahalar atarken kasabanın dörtte biri onun etrafında toplanmış, sanki bir tür tanrıymış gibi huşu içinde ona bakıyordu.

Bu da başlı başına garipti çünkü bu kasaba yabancılara karşı temkinli davranmaktan başka bir şey yapmazdı. Rune geldiğinde ona nasıl davrandıklarına bir bakın.

Kurdum hoşnutsuzlukla hırladı.

Daxon'ın bana mesaj attığı adam bu olmalıydı. Bara doğru yürüdüm ve içeri girmeye karar verdim. Burası benim şehrimdi ve etrafta sinsice dolaşmak için hiçbir nedenim yoktu.

İçeri girdim ve normalde barın sessizleştiği ve kafaların bana doğru bir saygı jestiyle eğildiği durumların aksine, içerideki hiç kimse varlığımdan haberdar değil gibiydi. Hepsi ona bakıyordu.

Onu izlemeye gelmişim gibi görünmemeye çalışarak bara doğru yürüdüm ve Dietra'ya başımla selam verdim. Elinde bir viskiyle hemen yanıma geldi, Bay Popüler'le mekandaki diğer herkes kadar ilgilenmiyor gibi görünüyordu.

Büyük bir yudum aldım ve bardağımı yere bırakarak yanmanın tadını çıkardım. "Buraya ilk kez mi geliyor?" Alçak sesle sordum.

Bakışları bana dönmeden önce kısa bir süre adama kaydı. "Görünüşe göre şehirdeki barlarda dolaşıyor ve gittiği her yerde hayranlarını topluyor."

"Adı ne?"

Bana endişeli bir bakış fırlattı. "Senin ve Daxon'un yeni insanlar sürüye karışmadan önce onlar hakkında her şeyi bilmeniz gerekmiyor mu?"

İçkimden bir yudum daha almadan önce ofladım. "Yoğun bir hafta oldu," diye mırıldandım ve birkaç koltuk aşağıda dökülen bir şeyi temizlemek için bir bez almadan önce iç çekti. Tam o sırada bir başka mide bulandırıcı kahkaha daha barı doldurdu.

"Onun adı Ares ve oldukça iyi biri," diye alaycı bir şekilde mırıldandı.

Bunun ne anlama geldiğini soramadan daha fazla kahkaha koptu. Dikkatle dinlediğimde, komşusunun kedisinin kendisine takıntılı olmasıyla ilgili hikâyesi o kadar da ilginç değilmiş gibi geliyordu ama buradaki herkes aynı fikirde değil gibiydi. Konuşması akıcıydı, hakkını vermeliyim ve göz ucuyla ona baktığımda son derece karizmatik olduğunu söyleyebilirdim. Solunda bir grup halinde oturan kızların hepsi onun bir sözüyle eteklerini kaldıracakmış gibi görünüyordu.

Hemen şüphelendim.

Kapı açıldı ve Daxon içeri girdi, Ares'in yanından geçerken ona ters ters bakarken küçümsediğini saklamıyordu. Ares de sanki Daxon'ın bilmediği bir şey biliyormuş gibi Daxon'a sırttı.

Daxon yanımdaki bar taburesine kaydı ve Dietra hemen yanına gelip ona bir bira uzattı. Şişesinden uzun bir yudum alırken, "Bu adamdan nefret ediyorum," diye homurdandı.

"Sana ne yaptı?" Bir kaşımı kaldırarak sordum.

Daxon yabancıya bir kez daha küçümseyen bir bakış fırlattı. "Henüz bir şey yok ama içimde onunla ilgili kötü bir his var. Sanki bir günde tüm kasabaya büyü yapmış gibi. Umarım Rune'la karşılaşmaz." Koltuğumda rahatsız bir şekilde kıpırdandım, kurdum sadece onun adından bahsedildiği için diken üstündeydi.

Daxon az önce Ares'e attığı bakışın aynısını bana da attı. "Bu senin umurunda değil, değil mi?"

Dudaklarımı büzdüm ve bir içki daha aldım.

"Ne zaman erkek gibi davranıp gidip onunla konuşacaksın?"

diye sordu. Ona baktım. "Ne?"

"Son birkaç gecedir seni hanın dışında görmediğimi mi sanıyorsun, sanki hayatın tüm sırlarını barındırıyormuş gibi onun odasının penceresini izlerken?"

Kurdum bana kıs kıs gülerken bile alay ettim.

"Neden b a h s e t t i ğ i n i z i bilmiyorum," diye huysuzca cevap verdim, kulaklarım utançtan ısınmıştı.

Pençelerini geri çekmeden önce birasının etrafına uzatmasını izledim. İlginç.

Daxon bana hançerler fırlatırken ikimiz de başka bir kahkaha turunu görmezden geldik. "Senin derdin ne, Daxy-boy," dedim alaycı bir tavırla. "Şu anda tam olarak istediğin şeye sahip değil misin?"

Daha yakına eğildi. "Kafanı koparmamamın tek nedeni Rune'un onu çok sevmesi. Sana neler oluyor bilmiyorum ama bu küçük tıslama nöbetinin sona ermesi gerekiyor. Her ne sebeple olursa olsun, Rune senin için yanıp tutuşuyor. Ve sen bunu hak etmesen de, onu mutlu etmek için ne gerekiyorsa yapacağım. Hatta seni düzeltmeye bile çalışırım."

Rune'un mutsuz olduğu düşüncesi içimdeki kurdu çıldırtıyordu. Tenim sıcak ve kaşıntılı hissediyordum ve beynimin kenarında bir şey vardı ama ne kadar uğraşsam da ona ulaşamıyordum.

"O kaltağa dokunmaya nasıl dayanabiliyorsun?" Daxon o anda dağılmakta olduğumdan habersiz devam etti. "Başka bir kıza bakamıyorum bile. Kesinlikle ilgimi çekmiyorlar. Yeryüzünde Rune'dan başka kimse olmasa da olur... Senin için de öyle olduğunu sanıyordum," diye bitirdi sessizce.

Viski bardağımı o kadar sert kavradım ki elimde paramparça oldu. Dağınıklığa baktım. Bardak elimde sivri bir kesik oluşturmıştı ve kan hızla barın üzerinde birikmeye başlamıştı.

"Şuna bir yara bandı yapıştırmak isteyebilirsin," diye bir ses geldi yanımdan. Dönüp baktım ve yeni adamın yanımda durup ilgiyle kana baktığı gerçeğine içten içe gözlerimi devirdim.

"Faydalı ipucu için teşekkürler," diye kuru bir şekilde cevap verdim.

Yardımsever bir kadın olan Dietra, bir saniye sonra elinde temiz bir bezle oradaydı.

"İyi ki hızlı iyileşiyoruz," diye devam etti. Bir an için kaskatı kesildim, hem doğaüstü topluluğun bir parçası olduğu için rahatlamıştım ve kasabada olan şeyleri ondan saklamak konusunda endişelenmeme gerek yoktu hem de daha çok şüpheliydim çünkü kokusu bana tanıdık gelmiyordu. Teninde onu doğaüstü olarak işaretleyen büyüünün kokusunu alabiliyordum ama o bir kurt değildi. Ya da en azından tamamen bir kurt değildi. Yine de avcılardan herhangi biri gibi de kokmuyordu.

"Evet, iyi oldu," diye mırıldandım sonunda, dikkatim dağılmış bir halde. Kesğim gerçekten de hemen iyileşti ve iyileştikten sonra dikkatimi Ares'e verdim.

"Ee, nerelisin dostum?" Daxon tehlikeli bir şekilde mırıldandı. Belli ki Daxon psikopatını oynaması için dışarı çıkarmıştı. Bu adam için iyiye işaret değildi.

"Orada burada. Son beş yıldır ordudaydım ve artık ordudan ayrıldığıma göre, sanırım sadece geziyorum... nereye uyduğuma bakıyorum," diye cevap verdi Ares kolayca.

Daxon, Ares'in buraya pek uymadığını açıkça belli etmeye çalışarak, "O halde yarın yola devam edeceksin, öyle mi?" diye sordu.

Ares yumuşak bir şekilde güldü. "Burada herkes çok misafirperver. Kendinizi evinizde hissetmekten başka bir şey yapamıyorsunuz." Ares'in kasıtlı olarak Daxon ve beni yemlemeye çalıştığını anlayabiliyordum. Sadece bunu neden yaptığını bilmiyordum.

"Sanırım bu gecelik bu kadar," dedim rahatça, bar taburemden kayarak ve Dietra'ya işimin bittiğine dair başımı sallayarak. İçkimi hesabıma yazması gerektiğini biliyordu. Buraya bu kadar uzun süredir geliyor olmam biraz üzücüydü.

"Gece daha yeni başlıyor," diye şaka yaptı Ares. "Hâlâ geçen gün karşılaştığım güzel sarışının buralarda görünmesini bekliyorum. Onun gibisini hiç görmemiştim."

Kurdum sinirlendi çünkü Rune'dan bahsettiğini biliyorduk. Bir şekilde onunla çoktan tanışmıştı. Ares'i duvara yaslamıştım, bıçağı boğazına dayamıştım. Arkamdaki bar sessizliğe gömülmüştü.

Ares, "Vay canına dostum, ben ikinci randevuya kadar çıkmam," diye şaka yaptı.

Kurdum adamın boğazını kesmek ve orada bitirmek için can atıyordu. Ama tabii ki bunu yapamazdım. En azından kasabadaki herkes beni izlerken yapamazdım.

Daxon yanıma sokuldu ve kolunu Ares'in yanındaki duvara dayadı. "Açık olmak gerekirse, bahsettiğin sözde sarışın... o yokmuş gibi davran. Onunla konuşma, ona dokunma... Onunla aynı havayı bile soluma. Anlaşıldı mı?" Daxon tısladı ve çoğu şekil değiştirenin altına sığmasına neden olacak deliliğini bir anlığına dışarı vurdu.

Yine de Ares duvara yaslanmıştı ve havayı kaplayan korku kokusu yoktu. İki alfanın bu boğazda olduğu düşünüldüğünde son derece rahat görünüyordu.

Şüpheli sütununa bir darbe daha.

Ares ellerini kaldırdı. "Hey, o alındı. Bilmiyordum beyler. Ama şunu da eklemeliyim ki, siz ikiniz onu yatağınıza aldığınız için çok şanslısınız."

O sırada elim hareket etti ve "yanlışlıkla" boğazını kestim. Gözlerinde bir şey parladı ve ardından bu duyguyu çabucak bastırdı.

"Bunun için üzgünüm," diyerek bir adım uzaklaştım ve bıçağı Ares'in gömleğine sildim.

"Endişelenme," dedi bütün akşamki o büyüleyici sesiyle. "Kazalar

olur."

Bize bakan herkese başımı sallamadan önce "Evet," diye takıldım. "Görüşürüz dostum," dedim ve Daxon'ın peşinden yavaş adımlarla bardan çıktım.

Daxon ve ben caddede biraz yürüdükten sonra nihayet konuştu. "Betalarımız 7 gün 24 saat gözlerini ondan ayırmamalı," diye tısladı. Başımı salladım ve hemen telefonumu çıkarıp Marcus ve diğerlerine mesaj attım.

Daxon benden uzaklaşarak hana doğru yöneldi. Kurdum onu takip etmemiz için umutsuzca inledi.

Tam o sırada Daria bana mesaj attı. *Yakında görüşürüz.*

Bu sözler beni mutlulukla doldurmalıydı. Ama tek hissettiğim korkuydu.

Daxon omzunun üzerinden, "Çok geç olmadan kafanı kışından çıkar," diye seslendi.

Ters yöne doğru yürümeye başladığımda ona cevap vermedim. Ama bu gece bir noktada kendimi hanın dışında bulacağımı biliyordum. Sadece penceresine bakıyordum. Nefret etmem gereken kızı bir an olsun görebilmeyi umuyordum.

I kesinlikle kırılmıştı.

Kendimi iyi hissetmiyordum. Daxon'la ormanda geçirdiğim son dönüşüm canımı acıtmıştı... ve biri böğrüme bıçak saplıyormuş gibi acımamalıydı. Daha sonra, geri döndüğümde, burnum kanadı. Sonra bu sabah tekrar kurt formuma geçmeye çalıştığımda, o keskin acı geri döndü ve dönüşümü neredeyse imkansız hale getirdi. Sonra burun kanaması yine oldu. Bende bir sorun vardı.

Ya Alistair'in büyüü kurdumun üzerine geri geliyorsa? Ya içimdeki bir şeyi kırdıysa?

Aptal değildim ve kan kaybetmeden yer değiştirmek istiyordum, bu yüzden kaldırımdan aşağıya, doktorlara doğru aceleyle yürüdüm, bir cevaba ihtiyacım vardı.

Önümdeki ana cadde insanlarla dolup taşarken, geçtiğim bir ara sokaktan gelen keskin çöp kokusu burnumu kırıştırdı.

Yerel halk sabah güneşinin altında geziniyor, sohbet ediyor, hatta bazıları gülüyor, diğerleri ise arkadaşlarıyla, aileleriyle mağazalara uğruyordu. Rae'nin ölümüne rağmen neredeyse normal bir gün gibi görünüyordu.

Belki de kasabadaki sürüler o kadar çok ölüm görmüşlerdi ki, buna karşı hissizleşmişlerdi. Bunu hayatımı dolduran sürekli kaosla anladım, ama asla kolaylaşmadı.

Onunla birlikte aklıma Miyu geldi... en iyi arkadaşım, ama şimdi ne olacağımızı bilmiyordum. Düşman mı? Yabancılar mı? Benimle bir daha konuşacak mıydı?

Belediye binasındaki suçlamaları aklımdan çıkmıyordu ve beni bu kadar az düşünmesi beni hâlâ yakıyordu. Asla kocasının peşinden gitmezdim. Ama öfke insanlara çirkin ve incitici şeyler söyletiyordu.

Kendime bunu söyleyip durdum... ama pek faydası olmadı. Bu yüzden yürümeye devam ettim, kendimi delirtmeden önce bunu düşünmeyi bırakmam gerekiyordu.

Park halindeki bir arabanın arkasından Wilder aniden ortaya çıktı. Başını kaldırdı ve bakışlarımız aynı anda çarpıştı, sanki görünmez bir bariyer bizi ayırıyormuş gibi ikimiz de kaldırımda durakladık. Yüzündeki donuk ifadeye bakılırsa, onun da benim kadar ürktüğünü söyleyebilirim.

Kalbim boğazıma kaçtı ve ayaklarıma hareket etmelerini ve ondan uzaklaşmalarını söyledim ama betona yapışıp kaldılar. Ağırlık göğsüme baskı yapıyordu, yollarımızın kesişmesinden iyi bir şey çıkmazdı.

Sessizlik boşluğu doldurdu, ancak onun güçlü varlığı havayı rahatsız etti.

Bir elini saçlarında gezdirdi, pazu kasları kabarmıştı. Bir şey söylemek ister gibi beni izlemeye devam etti. Sanki söyleyecek söz bulamıyordu. Dudakları inceldi ve yüzünde şaşkın bir ifade belirdi. Bir an için, ne kadar kaybolmuş görüldüğüne dair aptalca bir acıma hissettim. Ellerim karıncalandı.

İyi olup olmadığına bakmak için ona gitme otomatik tepkisiyle, ıstırap ruhuma sızdı ve beni nefessiz bırakarak tam ortasından bir delik açtı.

Ve onunla birlikte, gerçeklik bana geri çarptı. Yaşadığımız onca şeyden ve bana yaptıklarından sonra, benden hiçbir şey hak etmiyordu. Sebep olduğu kederin tüm boyutu bir intikamla geri geldi ve beni gözyaşlarımın çoktan gözlerime battığı parçalanmış bir ıstırap içinde bıraktı.

Ona ne kadar uzun süre bakarsam, damarlarım o kadar alev alıyordu. Onun varlığı, kalbimi nasıl paramparça ettiğini hatırlatıyordu. Sahip olduklarımızı nasıl da kolayca bırakıp Fae Kraliçesi'nin kollarına atlamıştı.

Ondan ve Daria'dan varlığımın her zerresiyle nefret ediyordum.

"Yoluma çıkıyorsun," diye tersledim onu, ileriye doğru bir adım atacak gücü buldum, sonra bir adım daha attım ve bileğimi yakaladığında tam yanından geçmiştim.

"Rune," diye mırıldandı, yüz hatları karardı. Ağzı kısmen açıktı ama bakışlarının ardında bir savaş devam ediyordu. Onun nesi vardı böyle?

Ama daha önce sahip olduğum tüm kafa karışıklığı bedenimden sıyrıldı ve elimi onun elinden çektim. "Hayır," diye cevap verdim. "Bana söyleyebileceğin hiçbir şey yok. Benimle konuşma, bana dokunma, hatta bana bakma ayrıcalığını kaybettin." Sesim yükseldi ve kollarım yanımda titredi.

Neden beni bu kadar etkilemesine izin verdim?

Kaşları birbirine yaklaştı, gözleri bana dikildi. "Rune!" "Burada bir yankı mı var?" Tersledim.

Yüzünde vahşi ve bitkin bir ifade belirdi. Belirsizlik gitmiş, yerine gözlerinin altında gölgeler dans etmeye başlamıştı. Yüz hatları gözlerimin önünde şekil değiştiriyor gibiydi, ki bu da ilk elden tanık olmak için başlı başına garip bir değişimdi, sanki ona bir şey olmuştu.

"Her zaman çok muhtaç, çok zayıftın Rune," diye tükürdü. "Pişman olduğum bir şey varsa o da seni daha önce terk etmemiş olmamdır."

Her tarafım titredi, tüylerim diken diken oldu ve kesik kesik nefesler aldım. "Zayıflık hakkında konuşmak istiyorsan git aynaya bak, pislik herif," diye karşılık verdim, psikotik duygusal dalgalanmalarından yorulmuştum. Deli olan Daxon'dı ve şu anda Wilder ona bu unvan için büyük bir mücadele veriyordu.

Bakışlarımı ondan ayırıp arkamı döndüm ama sonunda başka birine çarptım.

Yirmili yaşlarda bir adam tökezlememi engellemek için kolumu tuttu. "Dikkatli ol," dedi nazik bir gülümsemeyle, daha yakına eğilerek.

Aniden beliren bir karaltı yanımdan geçerek beni kenara itti. Ben tökezledim, Wilder ise bir canavar gibi hırlayarak adamın boğazını yakaladı ve onu duvara doğru itti, sıkıştırdı, boğdu.

İçim şokla burkuldu. Peşlerinden uçtum, zihnim bana yardım etmekten başka hiçbir suçu olmayan bu adamı öldüreceğini haykırıyordu.

Wilder yüzüne karşı böğürürken adam soluk soluğa kaldı. "Ona bir daha asla dokunma!" "Bırak onu," diye bağırdım ve yumruklarımı Wilder'ın kaburgalarına geçirerek yanına vurdum. "Ne oluyor?

Senin derdin ne?"

Ama Wilder cevap vermedi, bana bakmadı bile. Panik beni yakaladı. Çılgınca geri çekildim ve kaldırımı tarayarak onu adamdan uzaklaştıracak herhangi bir şey aradım.

Silah olarak kullanabileceğim hiçbir şey yoktu ve adamın çıkardığı sesler beni dehşete düşürdü. Onu öldürüyordu ve bu aptal kasabada zaten yeterince ölüm vardı. İlk defa Amarok'ta kalma kararımı gerçekten sorguluyordum.

Diğer yerel halk da kargaşayı izlemek için bize doğru geliyordu.

"Wilder, dur!" Ona doğru fırladım ve dağ gibi bir adamı alt etmek için yapabileceğim tek şeyi yaptım.

Ayağımla dizinin arkasına tekme attım. Yana doğru yığıldı ve ben de diğer bacağına tekme atmak için o anı değerlendirdim.

İnledi ve tökezleyerek geri çekildi, ayaklarının üzerine düşen ve hava almak için öksürmeye başlayan adamı serbest bıraktı.

Hemen yanına koştum ve kolundan tutarak onu kendimden uzaklaştırdım. "Git buradan," diye uyardım ve o da aynen öyle yaptı. Boğazını ovuşturarak kaldırımından aşağı inerken gördüğüm son şey üzgün bir bakış oldu.

Wilder bana doğru döndü, gözleri alev alevdi, yumrukları iki yanında kıvrılmıştı.

"Bu ne lan!" Bağırđım. "Bana pislik gibi davranamazsın, sonra da benimle konuşan herkese korumacı davranamazsın. Beni uzaklaştırdın, bunu unutma!"

"Oh, Wilder," diye hastalıklı ve tatlı bir ses geldi arkamdan ve Daria'nın sesiyle midem bulandı. Daracık eteğı ve topuklu ayakkabılarıyla yanımdan geçip giderken, uzun bacakları o kadar mükemmeldi ki üzerine kusmak istedim.

Kalbim daraldı ve içimde vahşî bir öfke alevlendi. Ona saldırma dürtüsü her geçen saniye artıyordu...

"İşte buradasın. Neden vaktini bu kemirgenle harcıyorsun?" diye sızlandı ve Wilder'ın koluna sarılmadan önce göz ucuyla bana bir bakış attı. Wilder ona bakarken yüzündeki o sertlik anında yumuşadı.

Sanırım o anda kalbimin son parçasının da çatladığını hissettim.

Ona katlanarak bakması beni mahvetti. Sadece bana o şekilde bakması gerekiyordu... sadece bana!

Gözyaşlarım gözlerimi bulanıklaştırdı ve buna bir an daha dayanamadım.

Arkamı dönüp hızla uzaklaştım, Daria'nın kahkahası arkamda gürlerken kalp atışlarım kulaklarımda gümbür gümbür atıyordu.

Herkesi iterek kaldırımından aşağı koştum, nereye gittiğimi unutmuştum ama buradan mümkün olduğunca uzaklaşmam gerekiyordu.

Her nefesi derin derin içime çekiyor, gözyaşlarımı siliyor ve kendimi sakinleştirmek için elimden geleni yapıyordum.

Beni takip etmediklerinden emin olmak için omzumun üzerinden kısa bakışlar atsam da nefesimin altında "Birbirlerini hak ediyorlar," diye fısıldamaya devam ettim. "Ben ne yapıyorum? Böyle bir kasabada onlarla birlikte yaşayabilir miyim?"

Birinin adımı seslendiğini duyduğumda bir damla gözyaşımı daha sildim. Tabii ki kuyruk sokumuma kadar inen ürpertiyle irkildim. Daria'nın peşimden gelmesini, beni tehdit etmesini, kına yakmasını bekliyordum. Yaralarım tuz basacak herhangi bir şey.

Arkama baktığımda, hiçbir yerde görünmüyordu.

"Rune," ses tekrar geldi ve ana yolun diğer tarafına, Miyu'nun güneşin altında durduğu, kırmızı çiçekli bir elbise giydiği ve ona katılmam için bana el salladığı yere baktım.

Gözlerimi kırpıştırarak ona baktım, hayal gördüğüme ikna olmuşum. Zihnim sonunda bozulmuştu ve halüsinasyon görüyordum.

Önce kıpırdamadım ama arkamdaki kaldırıma baktım, benimle dalga mı geçiyordu yoksa adımı söylediğini yanlış mı duymuştum, emin değildim.

Ama ağzında geniş bir gülümsemeyle beni bir kez daha içeri aldığında, boğazımdaki yumruyu yuttum, gözlerimi sildim ve Miyu ile nerede durduğumu öğrenmek için cesaretimi toplayarak yolun karşısına geçtim.

Ona katılmak için kaldırıma çıktığımda gülümsemesi hiç solmadı.

"Merhaba," dedim bıkkınlıkla, sonra alt dudağımı çiğnedim.

"Seninle konuşmak istiyordum," dedi hemen ve elimi tutarak beni arkasındaki kafeye doğru yönlendirdi.

"Bak, geçen gece işler kontrolden çıktığı için özür dilerim," diye açıkladığımda nazikçe gülümsedi. Miyu'yla ilişkimin kaybolmadığını düşünmek içimi yavaş yavaş ısıttı. Etrafımda bu kadar çok şey dağılmışken umutsuzca ihtiyaç duyduğum şey bir arkadaşı.

Cevap vermedi ama beni kafeye götürdü.

İçeri adımımızı attığımız anda kahvenin cevizli aroması burun deliklerimi doldurdu, ardından tatlı bir kek kokusu geldi. Mekânın yarısı doluydu ve sahibi Bay Jones bir masadan diğerine vızır vızır içecek ve pasta servisi yapıyordu.

Uzak köşedeki küçük bir kabine geçtik ve ben de içeri girdim.

"Hemen içecek bir şeyler söyleyeyim, sonra konuşuruz," dedi ve ben daha ne istediğimi söyleyemeden tezgâha doğru yürüdü. Sanırım bu bir sürpriz olacaktı.

Arkama yaslandım, onun siparişini başıyla onaylayan Bay Jones'la sohbetini izledim, sonra bana doğru bakıp sırtı.

Miyu dönüp masanın karşısındaki kabine geçtiğinde sinirlerim yeniden tepeme çıkmıştı. Kalbim hızla çarparken tüm vücudum hareketsiz kaldı.

Arkasına yaslandı ve yüksek sesle nefes verdi. "Son zamanlarda işler bok gibiydi," diye itiraf etti. "Ve dürüst olmak gerekirse her gün bir mücadele."

"Sadece hayal edebiliyorum." Kendimi öne doğru ittim ve omzuna dökülen saç telleriyle oynamasını izledim.

"En zor kısmı da aklımdaki sorular ve gerçeği öğrenip öğrenemeyeceğimi bilmiyorum." Dudakları sanki ağlama isteğiyle savaşıyormuş gibi yana doğru kıvrıldı. Ona yaklaşmak, sarılmak istedim ama bunu zorlamayacaktım. O konuşmak istiyordu, ben de onu dinleyecektim.

"Her gece belediye binasına gidip Rae'nin tekrar ortaya çıkıp çıkmayacağına bakmaya devam edebiliriz."

Ağzının kenarlarındaki kırıksıklıklar derinleşti ve hiçbir yanıt vermedi. Önerimden hoşlanmadı, ben de sessiz kaldım.

Tam o sırada Bay Jones içeceklerimizle birlikte geldi. "Selamlar. İçkilerinizi getirdim, hanımlar."

Önüme bir latte koydu, sonra bir tane de Miyu için. Mavi gözleriyle bana gülümsedi. Her zamanki gibi üzerinde iyi ütülenmiş siyah takım elbisesi ve beline doladığı kırmızı önlüğü vardı. Her zaman bu kadar kusursuz giyinmesine ve siyah melon şapkasıyla bir mafya babasını andırmasına bayılırdım.

"Teşekkür ederim," dedim, başını hafifçe eğdi, sonra geri çekildi ve odanın içinde çırpınmaya, boş bardakları toplamaya ve dükkana giren yeni insanları karşılamaya geri döndü.

"Her neyse, seninle barışmak istedim," diye itiraf ediyor Miyu sonunda. "Yani bu, verdiğim tepki için bir tür ateşkes. Sana o şeyleri asla söylememeliydim. Beni affedebilir misin?"

Onun sözleriyle içime yayılan erken sıcaklıkla göğsüm inip kalktı. Ona sarılmak istedim ve şimdiden gözlerim yaşardı. Yüksek sesle nefes verdim ve gülümsedim. "Elbette. Seni çok özledim." Kolumu masaya doğru uzattım ve o da elimi tuttu. "Ben her zaman senin yanıdayım. Sen benim için dünyalara bedelsin."

Gözleri kahvesinin üzerinde gezindi ve onu aldı. "İşleri yoluna koymanın şerefine." Fincanını kaldırdı, sütlü köpük tepesinde sallanıyordu.

Daha rahat nefes aldım, fincanımı kaldırırken kaslarım gevşedi. "Hiçbir şeyin arkadaşlığımızın önüne geçmesine izin vermemeye."

Sırtı ve kahvesinden uzun bir yudum aldı, gözleri beni izliyordu.

Ben de aynısını yaptım, içimden bir ses bunun hatırlayacağımız bir tür ritüel anı olduğunu söylüyordu.

Aramız gerildiğinde. Kahve sıcak, kremalı ve çok tatlıydı. Boğazımdan aşağı hızla aktı ve tüm kederli duygularıyla birlikte bastırdığım o mutlu yanıma uyandırdı. "Oh, bu çok güzel." Yarisını yuttum, ne kadar susadığımı fark etmemiştim.

"Buna ne kadar ihtiyacım olduğunu anlatamam."

"Buranın kahvesi inanılmaz." Kendininkini yudumlamaya devam etti.

"O değil, biz, burada, böyle. Seni bir arkadaş olarak kaybettiğimi düşünmek kalbimi kırdı."

"Dürüst olmak gerekirse, hayatımda hiç son birkaç gündür ağladığım kadar ağlamamıştım. Ve elimdekini itmek yerine bir arkadaşla ihtiyacım olabilirdi."

Kahveyi kısa sürede bitirdim ve Bay Jones, sanki bir işaretmiş gibi, benimkini yeni bir fincanla değiştirdi, bana gülümsedi ve sonra işine döndü. İçtikçe daha sıcak hissediyordum ve nabzım yavaşlıyordu. En son ne zaman bu kadar rahatladığımı hatırlamayarak yaslandım.

Tüm sıkıntılarımla hala aklımdaydı, ama bir şekilde bir arkadaşımın içeceğim basit bir kahve her şeyi katlanılabilir hale getirdi.

Miyu öne doğru eğildi, dudaklarında bir gülümseme kıvrıldı. "Nasıl hissediyorsun?"

"Sanki uçabilirmişim gibi," diye cevap verdim gülerek. "Ve dürüst olmak gerekirse, tezgahdaki hamur işlerinin yarısını rahatlıkla yiyebilirim."

Tüm endişeler aklımdan uçup gitti. En son ne zaman bu kadar sakin hissettiğimi hatırlamıyordum.

"Bay Jones'un sadece en iyi ikramları ve kahveleri vardır. Ama doğruluktan bahsetmişken, bundan sonra dürüst olacağına dair bana söz verir misin?" diye sordu.

"Elbette. Her zaman." Kahveden bir yudum daha aldım ve hamur işlerinin bulunduğu cam bölmeyle ciddi ciddi baktım. Tatlı hamur işlerine karşı her zaman bir zaafım olmuştu ama Alistair'le yaşarken nadiren yerdim. Bunlar o ve misafirler içindi, beni şişmanlatacağı için bana göre değildi.

"Söylesene Rune, Rae ile bir ilişkiniz var mıydı?"

Anında başımı salladım, bana bu soruyu tekrar sormasına şaşırmıştım. "Sana geçen sefer söyledim. Asla yapmam."

Başını yana eğerek bana baktı. "Onu öptün mü? Yoksa ikiniz de isteyken o mu seni öptü?"

Ofladım ve onu aşağılamamak için kahkahamı tuttum. "Asla. Ama lokantada ilk çalışmaya başladığımda beni arka odada kim öpmüştü biliyor musun? Wilder. Bu sırada bir şişe votkayı kırmıştık. Daha yeni tanışmıştık ama o anda benimle seks yapmasına izin verebilirdim. Çok tahrik olmuşum ve bu çılgıncaydı." Kahvemden bir yudum daha alıyorum. "Tanrım, bunu daha önce hiç kimseye anlatmamıştım. Nemfoman olduğumu düşünmenizi istemem ama Daxon ve Wilder içimden bir şeyler çıkarıyor ve diyelim ki çok seks yaptık." Sesimi alçaltarak ona başımı sallıyorum.

Bana donuk bir ifadeyle baktı. "Peki ya Rae? Ona karşı bir şeyler hissetmiş olmalısın. O da aynı derecede yakışıklı ve ilk çıkmaya başladığımızda pek çok kız onu istiyordu."

"Hayır, üzgünüm. O benim tipim değil. Sanırım ben büyük, iri ve sahiplenici erkeklerden hoşlanıyorum." Kendi kendime güldüm çünkü büyüdüğümde asla birlikte olmak istemeyeceğimi düşündüğüm türden bir adamı tarif etmiştim. Kaderin cilvesi işte.

Tanrım, neden aynı anda hem sersemlemiş hem de rahatlamış hissediyordum?

Miyu yüksek sesle homurdanarak Bay Jones'u masamıza çekti. "Her şey yolunda mı? İkinize de başka bir şey getireyim mi?"

"Pasta," diye önerdim. "Belki seçme bir tabak. Şu anda kalorileri umurumda bile değil." "Tamam, sana güzel bir şeyler getireceğim." Sonra Miyu'ya döndü. "Her şey yolunda görünüyor Burada mı?"

Miyu neredeyse isteksizce başını salladı. Bay Jones onu çağıran yan masaya doğru uzaklaşırken,

Miyu yine ofladı. "Rae neden günlüğüne senin hakkında yazsın ki?"

"Kim bilir. Yani, kasabada insanları öldürüyordu, sanırım seri katil defteriydi." Kelimeler ağzımdan çıktığı anda pişman oldum. "Kahretsin, böyle söylememeliydim. Kendimi çok tuhaf hissediyorum. Çok özür dilerim."

Miyu'nun yüzündeki tüm kan çekilmişti.

Rae'den bu kadar dikkatsizce bahsetmekle ne kadar düşüncesiz davrandığımı anlayınca midem bulandı. Susmak için çenemi sıktım ama kelimeler sanki kendimi kontrol edemiyormuşum, ona cevap vermek için duyduğum çaresiz ihtiyaç her şeyin önüne geçmiş gibi ağzımdan döküldü.

"Üzgünüm, Miyu. Cinayet mahallerinde onun kokusunu nasıl alamadığımızı hâlâ anlamış değilim ama onda gerçekten bir sorun vardı. Çok üzgünüm, bebeğim."

"Bu ne lan, Rune," dedi sesini yükselterek ve dikkatleri üzerimize çekti.

Kafamın içinde, çenemi kapalı tutmam için kendime bağıryordum. Miyu'nun yüzündeki ıstırap beni mahvediyordu ve tek düşünebildiğim artık benden sonsuza dek nefret edeceğiydi.

"Lütfen hemen konuyu değiştiririm, çünkü kendimi tuhaf hissediyorum." Dizlerim masanın altında zıpladı. "Ördekler. Geçen gün nehirde birkaç ördek gördüğümü biliyor muydun?" Saçmalıyordum, ağzımdaki kusmayı durdurmam gerekiyordu.

Bakışları üzerimde yoğunlaştı, çenesi titriyordu. Gözyaşları yanaklarını ıslatırken titrek kelimelerle "Gerçekten birini öldürdüğünü gördün mü?" diye sordu.

Ona ulaşmak, sarılmak için kabindeki koltuğu karıştırdım. *Tek kelime etme. Sakın bir şey söyleme.*

"Rune, dur. Sadece şu lanet soruya cevap ver."

İçimden bir şeyler koptu ve verdiğim tepki, kimsenin durdurmaya çalışsa bile durduramayacağı azgın bir nehir gibi içimden aktı. Kelimeler ağzımdan dökülürken gözlerimden de yaşlar boşandı. "Daxon Rae'yi ormanda birine saldırırken buldu, sonra da onu öldürdü."

Elimi ağzıma götürdüm ve kendime küfrettim. Neyim vardı benim böyle?

Miyu'nun dudaklarından bir çığlık döküldü. Yüzü kâğıt rengine dönmüştü. Çılgınca kabinden çıkmak için çabaladı, çığlıkları daha da yükseldi.

Yerimden sıçradım, oda hafifçe dönüyordu ve ona doğru uzandım. "Miyu, izin ver açıklayayım."

Ama dinlemedi ve çoktan kafenin yarısını geçmişti. Sonra dışarı fırladı ve gözden kayboldu.

Kendi içime çöktüm ve o anda ölmek istedim. Yaptığım şey için incinmekten başka bir şey istemedim. Ona tüm o şeyleri böylesine duyarsız bir şekilde söylediğim için kesinlikle bende bir sorun vardı.

Miyu ilk fincanına zar zor dokunurken ben masaya, boş duran ikinci kahve fincanıma baktım. Uzanıp fincanımı aldım ve kalan köpüğün içine baktım, sonra da kokladım. Kahve sertti ve altında tatlı bir şey vardı. Bu şurup muydu yoksa--

"Her şey yolunda mı? Miyu nerede?" Bay Jones sordu.

Başımı kaldırdım ve gözyaşlarımdan ardında yüzü bulanıklaştı. Gözlerimi silerken, kahve fincanıma baktığımı fark ettim ve bununla birlikte, beni rahatlatan özel çay karışımından bana bir fincan verdiği zamanın anısı geldi.

Midemde bir ağrı oluştu ve bu ağrı belki de kandırıldığım gerçeğinden kaynaklanıyordu.

"Kahveme ne koydun?" diye sordum.

Bay Jones'un yanakları kızardı ve ellerini önlüğüne sildi. "Ne demek istiyorsunuz?"

"Ne. Ne yaptın? Sen. Koydun. koydun. koydun? Kahve?" Tekrar sordum, bu sefer daha yüksek sesle, tüm vücudum titriyordu

şiddetle.

Dudaklarını büzdü ve masanın üzerine eğilerek fısıldadı: "Miyu benden yardım istedi. Sadece sana birkaç soru sormak istediğini söyledi. Zararlı değil Rune ve birkaç saat içinde etkisi geçecek."

"Bana ilaç mı verdin?" Nefes nefese kaldım.

"Bu sizi her zaman doğruyu söylemeye teşvik eden doğal bir bitkidir. Özür dilerim." Geri çekildi, sonra tezgâhına döndü.

Omuzlarım düştü ve oda da benimle birlikte eğildi. Hasta olacaktım. Kabinden dışarı fırladım ve en yakındaki çöp kutusuna koşarak midemdekileri oraya fırlattım.

Bunu bana nasıl yapabildi?

I Kulübemin köşesini dönmüştüm, gözlerim cipimdeydi, umutsuzca ormana kaçıp kendimi toparlamak istiyordum ki uzaktan birinin bana seslendiğini duydum.

Hay sikeyim! Şu anda konuşacak havada değildim, tabii sevgilim Rune'la değilse. Ve kesinlikle onun sesi değildi.

Kurdum, avlanmaya, kürkümdeki havanın akışına, kanıma aç bir şekilde yolsuzluktan hırladı. Avımı kovalarken kalbim hızla çarpıyor, yüzüme sıçırıyordu.

İçinizde bir canavar yaşıyorsa, iş dengeye geliyordu. Rae'yi öldürdüğümünden ve Rune tüm bu olanlara tanık olduğundan beri o kadar gergindim ki kafamı toparlamam gerekiyordu.

Göğsümdeki keskin bir sızı bana değerli Rune'umun benim için ne kadar önemli olduğunu, onu korumak için kendime nasıl söz verdiğimi hatırlattı. Ve onu sırlarımın içine çekerek ona acı çektirmiş olmam beni mahvetti.

Belki de yapabileceklerimin gerçek boyutunu bilmesi en iyisiydi... Ne de olsa hayatımızın geri kalanını birlikte geçirecektik.

Öldürmekten zevk alıyordum. Bana coşku veriyordu. Acele etmeyi arzuluyordum, avımın merhamet için yalvarmasını, kocaman gözlerinin bana yalvarmasını, yüzlerindeki şoku izlemeyi seviyordum. Hepsini sevdim.

Ortadan kaldırdığım insanlar için bir kez bile pişmanlık ya da vicdan azabı duymadım. Hepsi başlarına geleni hak etmişlerdi, o halde üzülecek ne vardı?

Cinayetlerin bu kadar uzun sürmesi de beni rahatsız etmiyordu ve belki de bundan çok fazla zevk aldığımı itiraf eden ilk kişi ben olurdum. Güzel bir sanat eserini aceleye getirmek olmazdı.

Ama Rae'yi öldürmek ağzımda bir tat bırakmadı. Başına gelenleri hak etmemesi ile alakası yoktu. Ama Rune'un cinayete tanıklık etmesi gerekiyordu.

"Daxon," diye feryat etti Miyu açık arazinin öbür ucundan, beni düşüncelerimden uzaklaştırdı, sesi yüksek sesle çınlıyordu. Ona doğru baktığımda birkaç yerlinin de ona baktığını gördüm.

Bana doğru yürüdü. Uzaktan bile olsa, yüzündeki öfkeyi, yanında çılgınca sallanan kollarını ve yanaklarındaki gözyaşlarını gördüm.

Uzun bir nefes aldım. Lanet olsun. Sanırım Rae'yi kimin öldürdüğü ortaya çıktı. Rune'un bu bilgiyle boğulmasına ve sonunda Miyu'ya söyleyerek pes etmesine izin vermek yerine önce onunla konuşmalıydım.

Artık bu konuda hiçbir şey yapılamazdı.

"Nasıl yapabildiniz?" diye kekeleydi Miyu. Yüzü kıpkırmızıydı ve afallamış görünüyordu. Normalde saçma sapan küçük güvencelerle ve zamanla kararı kabullenmeyi öğreneceği gibi basmakalıp sözlerle uğraşmazdım... ona sırtını dönmediği için şanslı olduğunu söyledim.

Ama sesindeki acı göğsümün derinliklerine ulaştı ve bana onun da benim gibi bir Isırılmış olduğunu

hatırlattı,

ve onun kaybı tüm sürüyü etkileyecekti.

"Özür dilerim, Miyu." Kolayca özür dilemedim ama onun eşini öldürmüştüm. En azından bunu hak etmişti.

Hiç duraksamadan üzerime geldi, kolunu genişçe salladı ve küçük yumruğu yüzüme çarptı, acısı zar zor fark ediliyordu. Kurdum hırladı ve savunmak için öne doğru itti. Bakışlarımı, onun saldırısına ceza vermemi bekleyen izleyicilere doğru kaldırdım.

Miyu yine de yanlış bir şey yapmamıştı ve ben bile ona bu haldeyken karşılık veremezdim. "Seni lanet olası piç," diye uludu. "O benim kocamdı, seni psikopat. Beni seviyordu. Beni seviyordu. benim dünyam." Başını dik tutarak ağlamamak için kendini zor tuttu, karşımda titreyerek dururken göğsü nefes almak için kabarıyordu. Ufak tefek olmasına rağmen geri adım atmadı.

Ama kederin, dayanılmaz bir acı içinde boğulurken hiçbir şeyin size zarar veremeyeceğini hissettiren bir yolu vardı.

"Benimle gel," diye homurdandım, kolundan tuttum ve kendi işlerine bakmayan sürü üyelerini geride bırakmak için onu kulübemin içine sürükledim.

"Rae hiç kimseye zarar vermedi," diye bağırdı, kocasının bir katil olduğunu kabullenmekte zorlanıyordu. "Neden onu öldürmek zorundaydın? Onu hayatta tutabilirdin, onunla konuşmama izin verebilirdin."

Kolunu bıraktım ve kanepemin arkasına çarpmadan önce geriye doğru tökezledi.

Ellerime bakarken zihnimde yanıp sönen kanı, Rae'nin öfkesini ve o Rune'unkini almadan önce benim onun canını nasıl aldığımı gördüm. Bunu tereddüt etmeden bir kalp atışında nasıl tekrar yapabileceğimi. Sonra saçları dağınık ve gözlerinde kalp kırıklığı olan Miyu'ya baktım.

"Sana her şeyin yoluna gireceğini garanti edemem, Miyu. Rae üç can aldı. Üç aile hala onlardan çaldıkları için yas tutuyor. Bu anları onlara geri getiremem. Acı çekmenden nefret ediyorum ama Rae iyi bir insan değildi. Keşke acınızı dindirebilseydim. Yaptığı şey hepimiz için bir şok oldu. Ama tüm bunları size daha önce açıklamıştım. "

Titriyordu, yüksek sesle ağlıyordu, yüzü ellerine gömülmüştü.

"Ama ben onun gibi değilim. O kimseye zarar vermezdi. Bu hiç mantıklı değil."

Onu kollarıma aldım ama beni itti ve öfkesini çıkarmasına yardımcı olacaksa yumruklarını göğsüme vurmasına izin verdim.

"Bir gün mutluluğu tekrar bulacaksın. Sevgiyle dolu bir hayat."

Bu sözleri söylerken bile kendimi yalancı gibi hissediyordum. Özel bir şey bulmanın ne kadar nadir olduğunu biliyordum. Cevap vermek yerine bana doğru yığıldı ve histerik bir şekilde ağlamaya başladı.

Onu ayaklarından kaldırdım ve masamdaki sandalyeye oturttum, sonra buzdolabından bir şişe soğuk su aldım ve önüne koydum.

Sessizlik aramızda uzun bir süre devam etti, sonunda o da sustu. Gözlerini sildi ve bana baktı. Yanaklarını ovaladığı için cildi kızarmış ve lekelenmişti. Şiş gözleri bana bakıyordu.

"Bunu asla kabullenemeyeceğim çünkü kalbimde tanıdığım Rae asla kimseyi öldürmez. Ve onu öldürmek yerine, önce onunla konuşmama izin vermeliydin. Çünkü artık hep kalbimde bir boşlukla yaşayacağım."

Buna ne diyebilirdim ki? "Anlıyorum. Ve Alfa'nız olarak sürümü korumak için gerekeni yaptım. Eğer yapmasaydım, başka bir can daha alacaktı." O canın Rune'a ait olduğunu söylemek ne duruma ne de iki arkadaş arasındaki gerginliğe yardımcı olacaktı. "İhtiyacın olduğu sürece seninle kalacağım, bunu atlatmana yardım edeceğim Miyu. Ve sana söz veriyorum, yavaş yavaş karanlıkta bir kez daha ışığı bulacaksın."

Burnunu çekti. "Bundan oldukça şüpheliyim." Sözleri sert ve soluk soluğa çıkmıştı.

ve kamaramdan dışarı çıktı. Kapıyı arkasından çarparak kapattı.

Derin bir nefes aldım, sonra ayağa kalktım. "Tanrı aşkına." Kulübeden çıkıp doğruca ormana gittim ve üzerimdeki kıyafetleri yırtıp attım. İçimdeki kurt dışarı taştı. Pençelerimle yere vurdum ve sessizliği delerek uludum. Kuşlar yakındaki ağaçlardan fırlayıp uçarak uzaklaştı. Ve ben, bir şeyi öldürme ihtiyacıyla ormana doğru atıldım.

Rune

Kaldırımında tökezlerken soğuk hava sırtıma ve saçlarıma çarptı. Biri kalbimi göğüs kafesimin altından oyup çıkarmış gibi göğsüm ağırırken gözyaşları uzak durmayı reddediyordu.

Miyu bana nasıl ilaç vermiş olabilir? Bunun iyi olduğunu nasıl düşünebildi?

Hayatım boyunca bok gibi muamele gördüm, yalan söylendi, itilip kakıldım. Amarok'ta yaşamaya karar verdiğimde bu hayatı geride bırakacağıma söz vermiştim. Ancak son zamanlarda her şey umduğum pastoral yaşam tarzına ters düşüyordu.

Ve bana yakın olduğunu düşündüğüm kişiler en çok beni incitti. Bu acımasızcaydı ve onların eylemleri içimi korkunç bir karmaşaya dönüştürdü. Kasabadan kaçmak ve her şeyi geride bırakmak istedim... temiz bir kaçış yapmak. Ne de olsa bunu bir kez yapmıştım, neden tekrar yapmayayım?

Acının vaadi içimde alevlendi ve kaçarsam beni terk etmeyeceğini biliyordum. Kendimi o kadar çok insana yakınlaştırmış olmaktan nefret ediyordum ki, onları terk etme fikriyle neredeyse parçalanıyordum. Wilder'ı o kaltağın kollarında görmenin, en iyi arkadaşımın bana sırt çevirmesinin ve Daxon'ın insanları öldürmekten zevk aldığını bilmenin verdiği korkunç acıya rağmen, ben de kendimi bırakamadım.

Belli ki içimde bir şeyler kesinlikle kırılmıştı çünkü neredeyse incinmekten zevk alıyormuşum gibi hissediyordum.

Sonuçta Daxon'ın yaptıklarından iğrenmem gerekirdi ama iğrenmedim. Ve bu kafamı karıştırdı. Onun yerine, onu acımasızca güzel buldum.

Nereye gittiğime bakmadan gözlerimi sildim ve birine doğru yürüdüm... daha çok bir kas duvarına. Başımı önümde yükselen adama doğru kaldırırken gözlerimi kırıştıtararak geri sıçradım. İlk gördüğüm şey, bana aysız bir geceyi hatırlatan delici masmavi gözler oldu.

"Dikkatli ol ufaklık," dedi Ares, sesi pürüzsüzdü ve tenimde ipek gibi geziniyordu. Beni incelerken başını yana eğdi, dudakları muhteşem bir gülümsemeye dönüştü.

"Özür dilerim, nereye gittiğime bakmıyordum," dedim, midemde kelebekler uçuşuyordu. "Görünüşe göre seninle karşılaşmayı alışkanlık haline getirmişim." Kendimi sırttırırken buldum. Bu adamı çok az tanıyordum ama yüzündeki yumuşak ifadeden ve gözlerindeki muzip ışıktan etkilenmeden edemiyordum.

Boğazına kadar açık duran siyah düğmeli bir gömlek ve kot pantolon giymiş olan adam inanılmaz derecede yakışıklıydı.

Bakışları yavaşça ağzıma yöneldiğinde kalbim hızla çarpmaya başladı. "İyi misin?" diye sordu içtenlikle.

Başımı salladım, hayatımı tamamen yabancı birine nasıl açıklayacağımdan bile emin değildim. Ayrıca, bir yanım mümkün olduğunca uzun süre normal olduğumu düşünmesini istiyordu. Geçmişimi bilmemesinin rahatlatıcı bir yanı vardı. Bu, hayatımı kontrol eden biri gibi davranabileceğim anlamına geliyordu.

Esmer ve uzun boylu Ares uzanıp saçımdan bir yaprak kopardı ve meraklı bir ifadeyle bana baktı.

Esintideki baş döndürücü kokusunu içime çektim. Erkeksi, tatlı ve keskin bir kokuydu.

garip, çekici bir kombinasyondur.

"Beni her zaman hazırlıksız yakaladığın için haksız bir avantaja sahipmişim gibi görünüyor," dedi. "Her neyse, yine bir yere yetişmek için acelen mi var?"

Bir kaşımı kaldırdım ve onu neredeyse devirdiğim ilk anı hatırladım. Wilder'la yollarımızın kesişmesini önlemek için aceleyle hana girmiştim.

Omuz silktim. "Çılgın bir hafta oldu, daha doğrusu birkaç ay oldu."

Tam o sırada kaldırımda iki genç kadın yanımdan geçti, bakışları Ares'in üzerindeydi. Onun dikkatini çekeceğini umdukları bir şekilde fısıldaştılar.

Ares onlara bakıp göz kırptı, bu küçük jest ikisinin de kıkırdamasına neden oldu ve ikisi de omuzlarının üzerinden ona bakmaya devam ederken kızardılar.

"Kendine küçük bir hayran kitlesi edinmişsin," diye takıldım.

"Sadece merak ediyorlar," diye cevap verdi soğukkanlılıkla. Ares'in gülümsemesi bulaşıcıydı ve onun bakışları altında sanki dünyanın geri kalanı yok olup gidiyordu.

Kaşları hafifçe çatıldı. "Adın ne senin? Son karşılaşmamızda sana soracaktım." "Rune," diye cevapladım, sonra alt dudağımı dişledim.

"Rune," diye tekrarladı, ismimi kulağıma fısıldar gibi soluyordu. "Güzel isim."

Başka hiçbir şey ilgisini daha fazla çekemezmiş gibi bana bakıyordu ve gözlerimin ona yapışmadığını söylemek korkunç bir yalan olurdu. Koyu renk saçlarındaki mavi tondan, keskin açılardan oluşan yüzüne, kalın pazularına ve ayaklarını yerden kesebilecek vücuduna kadar, iltifatı karşısında gözlerimi kırıştırdım.

Onu sokakta karşılaştığım bir yabancından başka bir şey olarak hayal etmemeliydim, yine de onda bir şey beni onun yanında kalmaya itti.

"Seni Amarok'a getiren nedir?" diye sordum. "Seni daha önce görmemiştim." "Gezmeye geldiğimi söylesem bana inanır mıydınız?"

"Hayır," diye cevap verdim hemen. "Burada olmak için bir nedeni olmayan hiç kimse Amarok'a gelmez." Ona orantısız bir sırıtış attım, benim de burada bir yabancı olduğumu bilmemesinin keyfini çıkarıyordum.

Lezzetli ve sıcak bir ses çıkararak güldü. "Gerçek oldukça sıkıcı bir hikâye. O kadar da heyecan verici değil."

"O zaman kesinlikle duymak istiyorum," diye cevap verdim, onun yanında ne kadar sakin görüldüğüme kapılmıştım, son zamanlarda hayatımdaki tüm çılgınlıklardan kurtulmanın tadını çıkarıyordum.

"Gel, benimle yürü," dedi ve yürümek için bir nedenim olmadan ona katıldım. "Geçtiğimiz beş yıl boyunca ordudaydım. Kısa süre önce terhis oldum, bu yüzden ülkeyi daha fazla keşfetmeye ve görmeye karar verdim. Birkaç gündür araba kullanıyordum ve kendimi bu kasabada buldum." Gözlerini ileriye dikmiş, güneş yüzüne vuruyordu. "Ve burayı sevdim, bu yüzden birkaç gün kalacağım. Dedim ya, oldukça sıkıcı."

"Bu kasabanın manyetik bir çekiciliği var, ben de benzer şekilde buraya geldim," diye itiraf ettim. Adamın aslında bir kurt değiştiren değil, belki de kendini kasabada bulmuş normal bir insan olabileceğini fark ettiğimde kaşlarımı çatıttım.

Alistair'le yaşarken tanıştığım birkaç insan hep korkmuş görünürdü. Ares ise tam tersiydi. Yabancı bir kasabada sanki dokunulmazmış gibi güvenle yürüyordu. Yanından geçtiğimiz insanlar bile onu izliyor, varlığından neredeyse büyüleniyorlardı. Hareket ederken çok güzeldi, çok zarif ve güçlüydü, dikkatimi kaslı vücuduna ve uzun boyuna çekmişti. Ares'in kim olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu ama öğrenmeyi merak ediyordum.

Onunla gezinmek beni yasaklanmış bir heyecanla doldurdu. Benim hakkımda hiçbir şey bilmiyordu ve hiçbir yargıya sahip olmamak çok hoştu. Sadece normal şeyler hakkında konuşan normal yabancılar

olmamızı istiyordum. Gizli bir kurt kasabasında ne kadar normal olunabilirse o kadar.

"Kadere inanır mısın, Rune?" diye sordu, sesi beni düşüncelerimden uzaklaştırdı.

Esprili bir yanıt düşünmek istedim ama Miyu'yla olanlardan dolayı aklım hâlâ bir kasırgadaydı, bu yüzden dürüstlüğü seçtim. "Ben kaderin belirlediğine ve sana göz kulak olacağına inanarak yetiştirildim. Ama anlaşılan kader bana gelince ikincisini unutmuş. Bu yüzden beni sürekli hayal kırıklığına uğratan bir şeye inanmak zor."

Bir elini koyu renk saçlarında gezdirdi, yumuşak bukleler yüzünde dalgalanıyordu. "Kaderin bize her zaman hepimizin hayalini kurduğu sonsuza dek mutlu yaşamı vermeyeceğine inanıyorum."

"Doğru, ama bana doğru gelen birkaç iyi titreşim hoşuma giderdi." Yarı güldüm, bir yanımda bunun ne kadar doğru olduğunu düşünerek iç geçirdi.

Derin, mavi gözleri bana doğru parladı, sonra bizi bakkalın önünden geçiren bir yan sokağa saptı.

Sanırım beni takip etmemi istedi, ben de öyle yaptım ve o da bana yetişmek için bekledi. "Her şeyin bir nedeni vardır." Elinin tersini ağzının üzerinde gezdirdi, daha önce görmediğim bir açıklıkla bana bakıyordu ve bu beni korkutmuyordu. Beni ona çağırıyordu. "Bir şey olduğunda ya da biriyle tanıştığında zihnindeki her şeyin doğru hissettirdiğini hiç hissetmedin mi?"

Sesindeki güven, sözlerine itibar kazandırdı ve neredeyse onları gerçek olarak kabul etmemi sağladı. Ancak, bahsettiği aynı duyguyu iki erkekle birlikte hissetmişim ve bakın nasıl bitti.

"Tek bildiğim, şu ana kadar kaderimden kim sorumluyorsa ondan memnun olmadığım," diye cevap verdim yarım bir gülümsemeyle.

Gülünç derecede seksi ağzının köşeleri yukarı doğru kıvrıldı.

Ve tüm bu süre boyunca, yan yana yürürken, onun kolu benimkine sürtünürken, midemin çukurunda yakıcı bir ağrıyı ateşledi.

Benim sorunum neydi? Muhteşem bir adamla tanışıp duygularımı normal ve seksi olan her şeyden uzak tutamaz mıydım?

Bakkalın önünden geçerken birkaç kişi yeni geleni inceleyerek bize doğru baktı. Hatta yaşlı bir adam Ares'e şapkasını uzattı. Ares'in kasabaya daha önce gelip gelmediğini merak etmekten kendimi alamadım.

Adam bana baktığında, varlığım onu üzmüş gibi burnunu kırıştırdı. Ne oluyor be? Ares'i tanımıyorlardı bile ve ona karşı benden daha naziklerdi.

"Neden herkes sana bu kadar iyi davranıyor?" Düşüncelerimi dile getirdiğimi fark ederek aniden söyledim. Söylediklerim niyetlendiğimden biraz daha sert çıkmıştı.

Ares yine güldü, ses rahatlatıcıydı ve bir şekilde gerginliği azaltıyordu. Etrafında kimse çılgınca davranmıyor gibiydi, bu da temiz bir nefes gibi geldi.

"İnsanlar doğal olarak bana çekiliyor," diye açıkladı sanki bu normal bir olaymış gibi.

"Şanslısın," diye mırıldandım.

Sokağın sonunda, birkaç yerlinin nehir kenarında yaban ördeklerini beslediği küçük bir parka çıktık. Aşınmış bir patika nehir boyunca kıvrılıyor, ağaçlar araziye geniş bir şekilde kaplıyordu. Hatta birkaç bank bile vardı. Burayı daha sık ziyaret etmem gerekiyordu, inanılmaz derecede huzur vericiydi.

"Ne kadar zamandır burada yaşıyorsun?" diye sordu.

"Yaklaşık dört ay oldu, ancak bazı günler o kadar çok şey oluyor ki sanki sadece haftalar olmuş gibi geliyor. Kasaba harika ve yerel halk... ilginç, bu yüzden ziyaretinizden keyif alacaksınız. Nerede kalıyorsunuz?"

"Ben burada kalıyorum" demeden önce birkaç adım yürüdük.

Arkamızdan gelen gürültülü bir hırıltı onun sözlerini çaldı.

Anında irkildim. Ares'in kolu sırtıma dolandı ve beni koruyarak yanına çekti. "Rune!" Daxon'un karanlık sesi havayı yararak geçti ve sakın kalbim yerinden fırladı. Kalbime çarptı Daxon'un ne düşüneceğini çok iyi bildiğim için döndüm. Neler yapabileceğini. Dünyam etrafımda sallanıyordu.

Dehşet bir yangın gibi içime yayıldı ve tek düşünebildiğim Daxon'un Ares'i öldüreceğiydi. Onunla yüzleşmek için arkamı döndüm, Ares'in tutuşundan uzaklaşarak durumu yumuşatmaya çalıştım.

Daxon'un omuzları çökmüştü, ağzı açıktı, gözlerinin akı görünüyordu, sanki beni Ares'le görünce irkilmiş gibiydi. Ve gözlerini Ares'e dikmişti.

Panik, boğazımın arkasında safra tadı bıraktı.

Uzun adımlarla bize doğru geldi, gözleri kısılmıştı, elleri iki yanında yumruk olmuştu. Bu çok kötüydü.

Bakışlarım tekrar Daxon'a bakan Ares'e kaydı, o da neredeyse kayıtsızdı. Sonra ben de her geçen gün vahşi bir doğa gücü olduğunu daha iyi anladığım sevdiğim adama baktım.

Yanlış bir şey yapmamış olan bu zavallı adamı öldürecekti. Aklıma Rae'nin, Daxon'un onu ne kadar kolay öldürdüğünün görüntüleri geldi ve içimi korku kapladı.

"Daxon, dur lütfen," diye seslendim, kendimi onun önüne iterek durmasını istedim.

Ama çok hızlı hareket etti ve bir an bana doğru gelirken, bir an sonra yanımdan geçip Ares'e doğru uçtu. Hareketinin yarattığı hava dalgası üzerime doğru savruldu ve havayı hırıltı ve tıslama sesleri doldurdu.

Boğazıma bir çığlık düğümlenerek arkamı döndüm. "Daxon, dur."

İkisi çarpıştı. Ares'in düşmesini, Daxon'un yumruklarını ona indirmesini bekleyip durdum ama bu hiç olmadı. Ares rüzgâr gibi hareket ediyor, Daxon'un indirdiği her darbeden kaçıyor, eğiliyor, sırıyordu.

Park boyunca savruldular, ağaçlara çarptılar, birbirlerini savurdular ama tekrar ayağa kalkmaya devam ettiler. Ayaklarımı peşlerinden sürükledim, bunun trajik bir şekilde sona ereceğinden korkuyordum ama aynı zamanda gördüklerim karşısında kafam tamamen karışmıştı.

Daxon'un içeri sokmayı başardığı vuruşlar Ares'e hiçbir şey yapmadı. Onları kolayca aldı. Bu da neydi böyle?

O mu?

Milyon yıl geçse de Daxon'un Ares tarafından geriye doğru fırlatıldığını görmeyi beklemezdim.

sanki hiçbir ağırlığı yokmuş
gibi.

Tam bir şok içinde nefes nefese
kaldım.

Ayaklarım yere kök salmış gibi donmuş bir halde Ares'in yırtık gömleğini düzeltmesini ve ellerini ceplerine sokmasını izledim. Yanağındaki yaraya rağmen bana doğru yürüdü ve göz kırptı. Aynı yaradan çenesine de kan damlıyordu. Gözlerimin önünde, yara iyileşerek tekrar bir araya geldi.

Bu ne lan!

"Erkek arkadaşınla ilgilensen iyi olur," dedi o yatıştırıcı sesiyle, içime bir sükûnet dalgası göndererek, ki bu şimdi beni biraz korkutuyordu. "Görüşürüz, Rune."

"Nesin sen?"

Bir kez daha kıkırdadı ve aynı şekilde kasabaya geri döndü, caddenin yanında toplanan kalabalığın içinde kayboldu. Sanki bir tanrıymış gibi onun için ayrıldılar.

Daxon ayağa fırladığında öfkeden kuduruyordu, bakışları parkı tarıyordu.

"Nereye gitti lan bu?" diye homurdanarak bana doğru hışımla yürüdü. Gözünün altındaki kesikten kan sızıyordu. Boynundaki yaradan daha fazla kırmızı damlıyordu. Gözlerini kırıştırarak önce sokağa, sonra bana baktı.

Dudakları inceldi, kolları iki yanında titriyordu. Daha önce kimsenin ona karşı üstünlük sağladığını görmemiştim.

Daxon. Wilder hariç, ama o zaman bile, sonsuz bir maça kilitlenmiş iki tanktılar.

Ama az önce tanık olduğum şey beni Daxon'a inanamayarak bakmaya itti. Zihnim gördüklerimi zar zor kavradı ama yanıldığım açıktı. Ares kesinlikle insan değildi. Olamazdı... Ama onda kurt kokusu da alamıyordum.

"Kimseye zarar vermek niyetinde olduğunu sanmıyorum. Neden ona saldırasın ki?" Bakışları benimkilerle kilitlendi ve sorum karşısında kaşlarını çattı.

"O pislik öldü," diye hırladı ama peşimden gelmek yerine bana sarıldı, sonra da morluk var mı diye yüzümü inceledi. "Sana zarar verdi mi?"

"Hayır, sadece konuşuyorduk." Başparmağımla yanağından süzülen kanı sildim. Onun acı çektiğini görmek göğsümü sıkıştırdı. Yaşanan onca saçmalığa rağmen Daxon'a kalbimi vermiştim ve onu seviyordum. "O zaman onun ne olduğunu biliyor musun?"

Başını salladı, boynunun kolonundaki kordonlar esnedi. "Anlayamadım," diye mırıldandı nefesinin altında. Sonra bana baktı, kolları belimi kavlıyor, parmakları etime batıyordu.

Sesi neredeyse kırılgan çıkıyordu, yüzündeki mücadele yüz hatlarını çarpıtıyordu. Daxon sık sık kaybeden bir adam değildi ve bu onu sarsıyordu.

"Sence o melez bir kurt avcısı olabilir mi?" Omurgamda bir ürperti belirdi.

"Sanmam, yoksa seni çoktan öldürmüştü olurdu. Ayrıca her zamankinden farklı kokuyor. Yine de onunla ne yapıyordun? Neden sana dokunmasına izin verdin?" o karanlık, kıskanç ses geri döndü ve beni sıkıca kavradı.

Sıradan bir yürüyüşün ne kadar hızlı bir şekilde kaotik bir fırtınaya dönüştüğü için dünyam hâlâ dönüyordu ama Daxon'ın sözleri beni aklımdan çıkardı. Ve kendimi onun kucağından ittim, şu anda onun kıskançlığıyla uğraşmaya hazır değildim.

"Bir erkekle her konuştuğumda çıldırmana gerek yok," diyerek geri çekildim ve hızla parka doğru ilerledim.

Ağır ayak sesleri arkamdan yaklaştı ve Daxon kollarını bana dolayarak beni olduğum yerde döndürüp ağzı ağzıma çarparken döndüm.

"Hayır, benden bir daha kaçmayacaksın," diye nefes aldı ağzıma karşı. "Zamanını doldurdun." Sonra beni tekrar öyle bir şevkle öptü ki, ondan uzaklaşmak için yapacağım herhangi bir girişimin beni mahvedeceğini anında anladım.

I Rune'a asla doyamazdım. O benim saplantım, bağımlılığım, her şeyimdi. Ve başka bir erkeğin ona dokunmaya cüret etmesi beni fokur fokur kaynatıyordu.

Orospu çocuğu! Bir pisliğin kızıma dokunmaya cüret ettiğini bilmek bile içimi yakıyordu. O benimdi, benimdi, benimdi!

Onu derinden öptüğümde vücudu bana karşı yumuşadı ve ona ait olduğunu hatırlatmaya çalıştım. Ben. Lanet olsun, gerçek olamayacak kadar güzeldi ve bana kızgın olması beni deli ediyordu. Beni henüz affetmediğini biliyordum ama bunu atlatması için ona yeterince zaman vermiştim. Bu oluyordu.

Ateş onun bedeninden benimkine sıçradı, sırtı kamburlaştı, o muhteşem göğüsleri göğsüme çarptı. Esinti yanımdan geçerek bana parkta olduğumuzu hatırlattı ama ben onu istiyordum, şimdi. Boğazımda bir hırıltı alevlenirken o nefes nefese benden ayrıldı.

Bakışlarında şehvet kıpırdanıyordu, meme uçları beyaz elbisesinin kumaşını sıkıca itiyordu. Onu daha yakına çekmeye çalıştım ama geri çekildi. "Rune," diye uyardım.

"Ben zayıf değilim," dedi başı dik bir şekilde.

"Öyle olduğunu hiç söylemedim." Niyetim onu korkutmak değildi ama ben de istediğini alan bir adamdım.

"Ares yanlış bir şey yapmadığı halde ona saldırdın. Korkunçtu, Daxon."

Dövüşümüz sırasında her ne olduysa beni şaşırtmıştı. Ve bu çok şey ifade ediyordu çünkü Wilder dışında kimse benimle başa baş mücadele edemezdi. Ve o da kendini fena halde mahvetmişti ve şu anda kaybetmişti, yani bir tehdit değildi.

Wilder kendini adaylıktan çekmiş olabilirdi ama başka bir piçin kızına hamle yapmasına izin vermeyeceğimden emindim.

Şansı yaver gitti ama bir dahaki sefere geldiğimi göremeyecekti.

Yine de tam bir aptal değildim. O herif her kimse kurt değildi ama akıl almaz bir gücü vardı. Ve böyle bir güce sahip hiç kimse Amarok'a rastgele gelmez. Bir amaç için gelirlerdi... Onun amacının ne olduğu umurumda değildi. Sadece gitmesini istedim.

Rune bunu göremeyebilirdi ama hiçbir erkek onun çıkarsız arkadaşı olmak istemezdi. Seks odaklı zihinlerimiz böyle çalışırdı. Herhangi birimiz sevgilim gibi bir güzellik gördüğümüz anda aklımızdan tek bir şey geçerdi. Onu kızdırmak için bir şans yakalamak. Bu şekilde yaratılmıştık... kadınları becermek ve bunu yapma hakkımız için savaşmak. Ona fena halde aşık olmuştum ve onu güvende ve benim tutmak için ölümüne savaşırdım.

Modern bir dünyada yaşıyor olabiliriz ama işin özünde kurt değiştirenler iki şey isteyen ilkel, vahşi yaratıklardı.

Avı avlamak için.

Kadınları da sikeyim.

"Sakin olmak ve sana ihtiyacın olan zamanı vermek için gerçekten çok uğraştım ama artık bu sona erdi. Bundan sonra gecelerini benimle geçireceksin. Ve Ares denen o pisliği de unut. Onun icabına ben bakarım."

"Daxon," diye yalvardı. "Artık öldürmek yok. Lütfen."

Bana doğru eğilirken gözlerindeki çaresizlik kalbimi sıkıştırdı. "Benden isteseydin, sana gökyüzündeki yıldızları verirdim." Yüzünün iki yanını avuçladım. "Sen benden uzaktayken berbat bir haldeyim ve yanımda olmana ihtiyacım var."

Rune'u gördüğüm andan itibaren benim için bir şeyler yerine oturmuştu ve onu kaybetmeyecektim. "Bana söz ver," dedi dudakları kıpırdarken. "Bunu duymak istiyorum."

"Size söz veriyorum, onu öldürmemek için elimden geleni yapacağım." "Daxon." İç çekti.

Onu daha yakına çekerek hafifçe öptüm. "Sana karşı dürüst olacağım. Biri benim olan bir şeye dokunduğunda, onu unutmam. Ama senin için deneyeceğim. Senden tek ricam, ben onun kasabada gerçekte ne yaptığını çözene kadar ondan uzak durman."

Başını salladı ve parmakları boynumda bir iz bıraktı ve kısa telleri parmaklarının etrafına doladığı saçlarımın arasından geçti. Dokunuşu hipnotize ediciydi.

Davranışlarına rağmen kaşlarını çattı, alnı sıkıntıyla çatıldı. Kendi çekiciliğiyle savaşıyordu. Bana kızgın olduğunda bile, onun ne kadar büyüleyici olduğuna hayran olmaktan kendimi alamadım ve şehvet içimi sarstı.

Şüphe yüzünde dans ediyordu ve bana daha fazla zamana ihtiyacı olduğu, istediği kişiyle konuşma hakkına sahip olduğu gibi başka bir neden ya da bahane sunamadan, o sevimli dudaklarını öptüm. Ağzımı kulağına götürerek fısıldadım, "Seni çıplak istiyorum, dilim meme uçlarını okşasın, sikim içinde olsun. Senin de beni istediğini söyleyebilirim."

İniltisi beni çılgına çevirdi. Aletim sertleşti, pantolonumun içinde şişkinleşti, ihtiyacım arttı.

Omzumun üzerinden nehrin kıyısında, sırtları bize dönük olan çiftte baktım. Kulak misafiri olduklarından hiç şüphem yoktu.

Bir ıslık çaldım, bu da bize doğru bakmalarını sağladı, adamın gözleri irileşti.

"Git buradan," dedim, o da kızıyla birlikte aceleyle kasabaya doğru geri çekildi. Rune'un elinden tuttum ve onu parkın ağaçların daha yoğun olduğu özel bölümüne, tahta bir bankın beni çağırdığı yere çektim.

Kasabaya doğru baktı ama bizi gören olup olmaması umurumda bile değildi. "İç çamaşırını çıkar," diye talimat verdim.

Nefes alışları hızlandı ve önce tereddüt etti.

"Ya sen yaparsın ya da ben koparırım." Ona doğru bir adım attım ve bakışlarını daralttı. "Bana göğüslerini göster."

Yüzünde alıngan bir ifade belirdi ve bu ifade onda muhteşem görünüyordu. Eski sevgilisinin onu içine ittiği kabuğundan çıktığını görmek hoşuma gitti.

Ellerini elbisesinin altına soktu, salladı ve iç çamaşırını bacaklarından aşağı kaydırды. "Bana sikini göstermeye ne dersin?" diye karşı çıktı ve iç çamaşırını öfkeyle bana fırlattı.

Bunun bir tür ceza olduğunu düşünmesine yüksek sesle güldüm. Külotunu havadan kaptım ve burnuma bastırdım. Derin derin içime çekerek, onun baş döndürücü kokusunun beni boğmasına, her santimetre karemi doldurmasına izin verdim. Tek istediğim onu düşünmekti.

"Sik beni, nefis kokuyorsun." Taşaklarım ağırlaşmıştı, aletim serbest kalmak için can atıyordu. İç çamaşırını cebime sokup bileğini yakaladım. "Buraya gel, çok uzaktasın."

Tökezleyerek yaklaştı ve vücutlarımız çarpıştı. Sonra yerini hatırlasın diye onu sertçe öptüm,

Bir yandan da bizi banka doğru götürüyordu. Onu yerinde tutmak için saçlarını başının arkasından tuttum, elim göğsündeydi, sıkıyordum. Elbisesinin kumaşını yırttım, sütyeniyle birlikte aşağı indirerek en güzel göğüslerini ortaya çıkardım.

Yerime oturarak ağzımı pembe, çakıllı meme uçlarına götürdüm ve birini ağzıma aldım. Titreyen bir çığlık attı, elleri saçlarımdaydı ve bir elimi bacaklarının iç kısımlarında gezdirdim.

Ateş elimi yaktı, uyarılmışlığı iç bacaklarını ıslattı. İkinci meme ucunu dişlerimin arasına alarak dilimle fiskeledim.

Parmaklarımla dudaklarını ayırdım ve bir başparmağımı klitorisine bastırdım, yavaş daireler çizerek ovuşturdum, bana yalvarmasını istedim.

Bana doğru gevşedi, inledi ve meme ucunu çekiştirdim, sonra da fiskeledim.

İhtiyacım içimde gürlledi, taşaklarım çok sıkıydı ve boştaki elimle kotumun fermuarını açtım. Sikim dışarı fırladı ve özgürlükten, onun ıslak amına dalma aciliyetinden hırladım.

"Üstüme otur bebeğim," dedim, amını tutarak onu kendime doğru çektim.

Dolambaçlı bir şekilde gülümsedi ve bana parlayan, traşlı amını göstermek için elbisesini kaldırdı. Sikimi birkaç kez avuçladım, ucu pre-cum ile kaplıydı. Onu çıplak görmek hoşuma gidiyordu. "İstediğin bu mu?" diye sordu titreyen bir nefesle.

Onun bu yeni yönünü seviyordum. Dizginleri ona uzattım ve kollarımı iki yanıma açarak bankta uzandım. "Tamamen seninim, tatlım."

Bakışları dimdik duran ve onu bekleyen sikime kaydı. Sonra üzerime tırmandı, üstüme çıktı. Ufak tefek bir şeydi ama üzerimde yarattığı etki dünyayı sarsacak cinstendi.

O muhteşem amcığını üzerime indirip, kayganlığıyla sikimin üzerinde kayarak beni kızdırırken içime bir sıcaklık doldu.

Benimle oynamaktan hoşlanmasına sııttım ama onu yutmak üzere olan kurdun ben olduğuma dair hiçbir fikri yoktu. Şimdilik eğlenmesine izin verdim.

Eğildi ve kendini sikimin üzerine doğru iterken dili dudaklarımda gezindi. Tısladım, ellerim bankı kavradı ve küçük sürtük alt dudağımı ısırdı. Tamamen üzerime oturduğunda acı beni kıştırdı. Ben hırlarken o bir kedi gibi mırıldandı.

Onu öptüm ama sırtıtarak geri çekti. Öne doğru eğildiğimde avucunu göğsüme koydu. "Bunu benim yöntemimle yapacağız."

Ben kimdim ki şikayet edeyim... "O zaman sık beni." Dudaklarımı yaladım, dilimin üzerindeki kesikten metalin tadını aldım.

Elleri omuzlarımı kavrarken ve göğüsleri yüzümdeyken, o daracık küçük amcığını sikimin üzerinde sallamaya başladı. Kokusu içimi doldurdu ve beni sürerken çıkardığı yumuşak sesler dişlerimi ona batırmak istememe neden oldu.

Ama ona istediğini verdim... Arkama yaslandım, vücudum tavşanımın üzerimde ne kadar iyi zıpladığından dolayı yüksekti. Onun küçük bedeninin bana sahip olması, amının sikimi kavraması ve gözlerinin üzerimde olması inanılmaz bir histi.

Muhteşem diri göğüsleri zıplıyordu ve bakışlarım narin kıvrımlarını, sertleşmiş uçlarını, esintiyle arkasında dalgalanan beyaz saçlarını takip etti. Yalamayı arzuladığım pürüzsüz tenini.

O bir tanrıçaydı ve alnındaki ter parıltısını, gözlerindeki şehveti görmeye bayılıyordum. Boşalmaya ne kadar yakın olduğunu merak ediyordum. "Çok iyi hissettiriyor," diye mırıldandı, tırnakları omuzlarıma lezzetli bir acıyla batıyordu.

Her dalışta kalçaları seğiriyor ve gözleri yukarı doğru fırlıyordu.

Daha fazla beklemenin canı cehenneme. Beni sikmesine bayılıyordum ama ona öyle bir dalmalıydım ki adım o tatlı, dolgun dudaklarını lekelemeliydi.

Kalçalarını kavradım ve ikimizi de banktan yukarı kaldırdım, sikim hala tamamen içine girmişti. Nefes nefese kalması beni gülümsetti.

"Benim sıram, tatlım." İtiraz eden iniltisine rağmen onu üzerimden çektim.

"Hey, bu anlaşmanın bir parçası değildi." Sözlerine rağmen nefes nefese kalmıştı ve orgazm olmaya çok yakındı.

"Şimdi benim istediğim gibi olsun." Yüzünü bana dönmesi için yönlendirdim ve elimi sırtına doğru kaydırarak onu bankın üzerine eğilmeye zorladım. Elbisesini yukarı kaldırıp kıcına doğru iterek onu ortaya çıkardım. "Dayanmanı öneririm. Seni sertçe becermek üzereyim."

Her şeyi görme şansım, çıplak kıcının havada olduğu, ıslak amının sergilendiği her saniyeyi sevmeme neden oldu. Bir parmağımı sıırıslıkam yarığından kıcına doğru gezdirdim ve bir parmağımı kıcına soktum. Gerildi, ama o kadar tahrik olmuştu ki, o kadar ıslaktı ki, vücudu istilamı memnuniyetle karşıladı.

Omzunun üzerinden bana baktığında kocaman gözleri merakla doldu.

"İstediğin bu mu?" diye sordum.

Alt dudağını çiğnedi ve başını salladı.

Sikimin ucunu kayganlığının üzerinde gezdirdim ve o yolumdan çekilmeye çalışırken, ucunu kıcına bastırdım. "Tam buraya mı, Rune?"

"Evet, Daxon," diye nefes aldı, kalçaları sikimle buluşmak için kıpırdanıyordu.

Kahretsin, çok dardı ama hissettiğim şey mutluluktı. Baştan çıkarıcı, her şeyi tüketen mutluluk, kıcını becerirken vücudumun her santimini sular altında bıraktı.

Onu daha hızlı sahiplendikçe inlemeleri derinleşti. Altımda kıvrandı ve sikimi ne kadar sert emdiğini, sıkıldığını görerek kesik kesik nefesler aldım. Kalçalarım hareket ediyor, bir ritim buluyordu ve onun boşalmasına ihtiyacım vardı. Onu her becerdiğimi unutmamasına ve benden daha fazlasını istemesine, beni arzulamasına ihtiyacım vardı.

İçimdeki ilkel dürtü alevlendi ve ona dokunmaktan asla bıkmayacaktım.

"Kahretsin, bu çok iyi," diye inledi ve beline uzandım, parmaklarım klitorisinin üzerinde kayıyordu.

Sürtünmeye devam ederek daha derine ittim, adım haykırana kadar sahip olduğum her bir santimi ona verdim.

Onu sahiplenirken hırladım ve sevgilim kendini isteyerek bana teslim etti.

İnlemeleri dudaklarında adımla birlikte güzel bir çığlığa dönüştü, vücudu titriyordu. Altımda parçalandı, kendi patlamam içimi parçaladı. Hırıldayarak son bir kez daha içine girdim ve onu tohumlarımla doldurdum.

Gözlerim geri yuvarlandı, dünya battı ve o anda sadece biz vardık. Çok geçmeden ondan ayrıldım ve onu kollarımın arasına aldım. Yakında eşim olacak muhteşem kadın kollarımdayken bankta otururken ona sıkıca sarıldım. Ağır ağır nefes alıyordu, konuşamayacak kadar sersemlemişti ama gözleri memnuniyetle gülümsüyordu.

Kollarıma yığıldı ve ben de ona sarılıp alnından öptüm. Nabzım damarlarımda güm güm atıyordu. Onsuz bir hayat düşünemiyordum.

"Kalbimi kafese koydun Rune," diye mırıldandım. "Ve gözlerim açık ateşe yürüyeceğim, dünyanın çözüldüğümü görmesine izin vereceğim, yeter ki seni kaybetmeyeyim."

"Ben de seni seviyorum," diye fısıldadı acele bir nefesle. "Her zaman seveceğim."

Gecenin bir yarısı Amarok'un ana caddesinde rüzgârın üzerinde süzülür gibi ilerliyordum. Sessizlik etrafımı sarmıştı ve sanki bir yerde olmam gerekiyormuş gibi hızla yürümeye devam ettim, sadece nerede olduğumu hatırlayamıyordum. Zaman akıp gitti ve bir an kaldırımdaydım, sonra her şey karardı.

Ürkek bir sarsıntıyla gözlerimi açtığımda kendimi ormanın ortasında tökezlerken buldum. Kalbim göğsümde küt küt atarken, dudaklarımdan bir çığlık döküldü.

"Hayır, yine mi?" Daxon'ın kulübesinden uyurgezer bir şekilde çıkmıştım. Ve onun hiçbir fikri yoktu, yoksa burada benimle olurdu.

Lanet olsun. Neden o kadar yer varken kendimi ormanda bulmak zorundaydım ki? Bundan gerçekten yorulmaya başlamıştım.

Tabii ki aklım ormandaki canavara gitti ve kasabanın ışıklarını görmeye çalışarak olduğum yerde döndüm. Bana yön gösterecek herhangi bir şey.

Titredim ve kendime sarıldım, keskin bir çakıl taşına bastığımda yalınayak olduğumu fark ettim. Ayrıca, pijama pantolonumu ve ince tişörtümü giymek ormanda kaybolmak için elverişli değildi.

Karanlık hızla etrafımı sarıyor gibiydi, esinti ağaçları hışırdatıyordu ve uzaklarda bir yerde bir baykuş ötüyordu. Kollarımdaki tüyleri ovuşturdum ve korku omurgamdan yukarı doğru süzüldü.

"Burada bana zarar verecek hiçbir şey yok," diye mırıldandım nefesimin altında, tekrarladım ve hareket etmeye karar verdim çünkü hareketsiz durarak eve dönmenin bir yolunu bulamazdım.

Dallar ve ölü yapraklarla kaplı zeminde dikkatli adımlarla ilerleyerek bölgeyi taramaya devam ettim ve sonunda uzakta yanıp sönen birkaç ışık gördüm.

Yüksek sesle tezahürat yapabilirdim ama çok fazla gürültü yapmak da istemedim. Aceleyle ilerlerken, bir yılanı ya da başka bir şeye basmamak için yere bakmaya devam ettim.

Aniden ışıklar kayboldu ve şaşkınlıkla durakladım. Sonra bir şey bulanıklaştı ve ışıkları bir kez daha ortaya çıkardı... Ve az önce gördüğüm şeyin gerçekliği beni iliklerime kadar sarstı.

Ormanda benimle birlikte başka biri daha vardı.

Lanet olsun, lütfen canavar olmasın.

Görüş alanımı kapatacak kadar büyük bir şey tavşan olamaz.

Midem çalkalandı ve o anda kontrolümü elimde tutmamın hiçbir yolu yoktu. Ne kadar titrediğimden nefret ederek çığlık attım, sonra bir ağaca doğru geri geri gittim.

Canavar. Tek düşünebildiğim buydu. Soluma doğru, figürün hareket ettiğini gördüğüm yönün tersine doğru koşuyordum.

Korku göğsümü sıktı. Korku içime işlerken çığlık atmaya devam etmek istedim. Kasabada bu kadar cinayet işlenirken, bir sonraki kurbanın ben olması benim şansım olurdu ve böylece herkes Rae'nin katil olmadığını görürdü. Ama benim pahama!

Koştum, dallar yüzüme çarptı, çalılar kıyafetlerimi yırttı ve durmadım. Bu ormandaki her sivri şeye bastığımda bile.

Omzumun üzerinden bakıp durdum.

Tam o sırada, karanlık bulanıklık ormanda az önce açtığım patikada parladı. Ve o sırada ayağım takıldı. Bu sefer çığlığım dışarı fırladı.

Daha yere düşmeden, ölümüm zihnimde canlandı. Kalçam yerden çıkan budaklı bir köke çarptığında irkildim. Başımı kaldırıp figürü gördüğüm yere baktım.

Her şey çok hızlı oluyordu. O kadar çok titriyordum ki kalbim göğüs kafesimi delip geçiyormuş gibi hissediyordum. Karanlık pençeleriyle bana uzanıyor, içimi parçalıyor, beni kemiklerimde titreyen korkuya tutsak ediyordu.

Ve işte oradaydı. Gece kadar karanlık bir yaratık dört ayak üzerinde homurdanıyordu. Köpeğe benzeyen ağzının köşelerinden sıcak nefesler süzülüyordu. Ama bu ne köpek ne de kurttu. Dört ayak üzerinde en az yedi metreye ulaşırken ve omurgasından aşağı doğru uzanan jilet gibi dikenleri varken nasıl olabilirdi ki?

Kırmızı gözler bana dikildi.

Tanrıça, ölecektim.

Kurduma seslendim, kurban olmamalıydım ama bu benim sonum olacaksa karşılık vermeliydim. İleri atıldı, vücudumdaki baskı o kadar yoğundu ki direncini hissettim. Başımın döndüğünü hissettim.

Burnumdan ılık bir şey damladı ve daha parmaklarıma bakmadan kan olduğunu anlayarak onu sildim. Kurdumun nesi vardı?

Yaratık bana doğru yaklaşırken burun delikleri alevlendi.

Panikle kendimi kığımın üzerinde geriye doğru sürükledim, elimle yeri yoklayarak bir silah, bana yardım edecek herhangi bir şey aradım.

Keskin bir nefes aldı, büyük olasılıkla kokumu ve burnumdaki kanı içine çekti. Çok aptaldım... açlıktan ölmek üzere olan bir canavara kendimi yemek olarak sunmaktan bahsediyorum.

Elimde kırık bir dalı tutarak ayağa kalkmaya çalıştım. Canavar yaklaştı ve altımdaki zemin ne kadar sert salladığımla kayıyor gibiydi. Parmaklarım silahımın etrafında sıkılaştı ve bunun benim batma ya da yüzme zamanım olduğunu biliyordum.

Kaçmak bir seçenek değildi. Kurdum ortaya çıkmayacaktı ama kalbimde hâlâ bir kurdum. Ve burada bu şekilde ölmeyecektim.

"Uzaklaş," diye seslendim titrek bir sesle, silahımı kaldırarak. Bir avcıya asla korku gösterme.

Asla kaçma.

Her zaman olduğundan daha büyük görün. Artık hayatta kalmaktan başka seçeneğim yoktu.

Arkamdan korkunç bir hırıltı geldi ve ürperdim, o kadar hızlı döndüm ki dünya benimle birlikte o kadar hızlı döndüğü için ayaklarımın üzerinde tökezledim.

Lütfen beni kimin yiyeceği konusunda kavga etmeye hazır başka bir yaratık olmasın.

Güçlü kollar beni yakaladı ve elimdeki dalı yeni canavara doğru sallayarak haykırdım.

"Benim," dedi kolumun bileğini yakalayarak. "Güvendesin."

Kulaklarımda çarpan nabzımın sesi daha da arttı. "Ares?" Nefes nefese kaldım, sonra yaratığın gittiğini görmek için arkamı döndüm.

"Bu ormanda bir canavar var," diye bağırdım. "Az önce bana saldırmak üzereydi."

"O vahşi bir hayvan ve gitti," diye beni rahatlattı ve saçlarımı yüzümden uzaklaştırdı. Paniğim nefesimi kesmişti ve lanet baykuş tekrar öttüğünde sıçradım.

"Gecenin bu saatinde ormanın ortasında ne yapıyorsun, Rune?"

"Ben... uyurgezerdim. Son zamanlarda biraz oluyor. Nedenini bilmiyorum." Omzumun üzerinden tekrar kontrol ettim. "O şey neydi?"

"Hadi seni ormandan çıkaralım. Bu kadar ince kıyafetler içinde donuyor olmalısın," dedi sakince ve ben de itiraz etmeyecektim. Donuyordum. Elini belime koyarak ormanda hızla ilerlemeye başladık. Yine de sürekli omzumun üzerinden bakıyordum. Ares'in bunu bir kez bile yapmamasına şaşırmıştım. Ama sanırım onu dövüşürken görmüştüm. Belki de bu ormandaki en büyük canavarın kendisi olduğunu düşünüyordu.

Bu düşünce beni daha da ürpertti.

"Teşekkür ederim," dedim usulca.

Kasabaya yaklaştıkça ağaçların arasında ışık titreşiyordu ve ancak ormanın dışına çıktığımızda rahat nefes alabiliyordum. Yine de ormandan uzaklaşmak için çok hızlı yürümemi engellemedi.

Belediye binasının hemen arkasında ortaya çıkmıştık ve cidden, bu yerden gerçekten nefret etmeye başlamıştım. Neden korkunç olan her şey bu binanın yakınında oluyordu?

Ares beni yan tarafına doğru sıkıca tuttu ve vücudunun üşüdüğünü fark ettim. Ne kadar zamandır dışarıdaydı? Ona baktığımda, gözlerinin ay ışığında kırmızı kırmızı parladığına yemin edebilirdim.

Panik halindeki beynimle hayal görüyor da olabilirim çünkü o anda her şey beni zıplatabilirdi.

Belediye binasının penceresinden gelen bir hareket dikkatimi çekti ve o yöne doğru baktım ama hiçbir şey bulamadım. Ancak ayağımı bir taşa çarpmayı başardım, bu da canımı yaktı ve içimden küfrederken takılıp düştüm.

Ares'in belimdeki kolu sıkılaştı ve beni kolaylıkla ayağa kaldırdı.

"Şu haline bak," diye fısıldadı Ares o mükemmel, yatıştırıcı sesiyle. "Titriyorsun ama ben seni tutuyorum."

Beni kurtarmak için parlak zırhlı bir şövalye gibi aniden ortaya çıkan bu devasa adam tarafından hem korkutulmuş hem de garip bir şekilde tahrik edilmiş hissetmek garip bir duyguydu. Tamamen siyah giyinmişti, saçları rüzgârda savrulmuştu ve gecenin karanlığında saçlarındaki mavi ton daha belirgin görünüyordu. Kesinlikle muhteşemdi.

"Ormanda ne yapıyordun?" Ben sordum.

O karanlık gözleriyle beni inceledi, yanımda dimdik duruyordu. Ve o kadar yakındı ki kokusu içime doldu-

-Hafif topraksı ve güçlü bir erkek. Tenimde bir elektrik fermuarı dolaştı.

"Uyuyamadım," diye cevap verdi, sonra elini yüzüme doğru kaldırdı. Elleri nasır tutmuş olan Daxon'un aksine, dokunuşu hiç ağır iş yapmamış gibi pürüzsüzdü. "Her zaman uyumakta güçlük çekmişimdir. Aklımda çok fazla şey var."

"O hissi bilirim," diye cevap verdim. "Çoğu gece uyuyabildiğime şaşıyorum." Gülmeye zorlama girişimim boğulma sesi gibi çıktı.

"Bir keresinde çok şey yapması gereken bir insan olduğum konusunda şaka yapmıştım ama aslında sürekli uyumak isteyen bir bedene hapsolmuş durumdayım."

Bu sefer gerçekten kıkırdadım. "Az önce beni tarif etmiş olabilirsin. Bu yüzden mi ormanda amaçsızca dolaşıyorsun?"

"Beni ormana çeken senin çılgılındı. Bu saatte hala açık olup olmadıklarını görmek için bara doğru gidiyordum."

"Bana iyi bir zamanlama gibi geldi," diye cevap verdim. "Cidden, senin yardımın olmasaydı orada ölebilirdim. Orada her ne varsa, normal bir hayvan değil."

"Gece, her şeyin olduğundan çok daha korkutucu görünmesine de neden olabilir" dedi. "Ama eskiden uyurgezerdim," diye itiraf etti. "Gerçi uzun zaman önceydi. Bir keresinde bir uçurumun kenarında uyandım. Çok korkunç bir şeydi."

"Lanet olsun. Umarım bunu yapmam, yoksa muhtemelen korkudan uçurumdan yuvarlanacağım."

"Neyse ki tökezleyerek geri döndüm ama o geceden sonra her şeyi denedim. Kapılarımı kilitlemeyi ve

Dışarıdan pencereler, kendimi iple yatağa bağlamak, birinin bana göz kulak olmasını sağlamak. Ama hiçbirisi işe yaramadı. Her zaman o lanet uçurumun kenarına geri dönmenin bir yolunu buldum."

Konuşma şeklini, ağzının kenarlarının nasıl kıvrıldığını inceledim. "Peki, nasıl durdurdun?"

Omuz silktili. "Gün boyunca uçuruma gittim ve orada durdum, neden durduğunu anlamaya çalıştım."

beni çağırıyor."

"Ve?" Her kelimesi beni büyülediği için yavaş yavaş köprüye doğru ilerlediğimizi fark etmemiştim bile.

"Ve orada durup ormanın genişliğine bakarken hayatımdan ne kadar az zevk aldığımı fark ettim. Ve belki de uçurumdan atlamak her şeyi çözebilirdi. Sanırım uyurgezerliğim bilinçaltımı takip ediyordu." Gözlerini kırıştırarak uzaklara baktı, çenesi yukarıdaydı ve sanki acısı zihninde taze kalmış gibi gözlerinin altında gölgeler birikmişti.

Acısını duyunca kalbim sıkıştı.

Uzandım ve koluna dokundum. "Atlamadığın ve burada olduğun için çok mutluyum."

Bana doğru baktığında ona bir gülümseme sundum ama yüzündeki ifade değişmedi. Bana verdiği zayıf sırtış beni rahatsız etti. "Evet, onun gibi bir şey," diye cevap verdi, sanki bu hikâyede paylaşmak istediğinden çok daha fazlası varmış gibi.

Ciddi ifadesinin belirlediği anda yüzüne yeni bir ifade geldi... dünyadaki hiçbir şeyin ona dokunamayacağı kendinden emin bir ifade.

Ares'in yanağındaki eli beni anında kendisine çekti, sanki sesi üzerimde güç sahibiymiş gibi. Ve bakışları altında, hınzır sırtışından kalbim alev aldı.

"Sen tam olarak kimsin?" Günün erken saatlerindeki olaylar aklıma gelirken fısıldadım. Daxon'la olan dövüşü ve Ares'in onun saldırılarını ne kadar kolay savuşturduğu aklıma geldi.

"Ben sadece bir gölgeyim," diye yanıtladı başparmağıyla yanağını okşayarak. "Ve sen, sevgili Rune, ışıksın. Bu kasaba için çok fazla ışık."

Midem keleklerle dolarken sertçe yutkundum. Az önce söylediklerimi tamamen unutarak her yerim ısındı ve karıncalandı. Gözlerine baktığımda kendimi unuttum ve dünya uçuruma düştü. Her nasılsa, ondan gelen en küçük dokunuş ve sözler beni umutsuzca kaybettirdi.

Arzunun nasıl bir his olduğunu çok iyi biliyordum. Bana sadece belli bir şekilde bakan, bana hafifçe dokunan ve vücudumu yakıp kavuran bir adam için nasıl özlem duyduğumu. Bu duyguyu sadece iki erkekte hissetmişim... Wilder ve Daxon.

Şimdiye kadar... Ares'e kadar.

"Bazıları bana canavar diyor ama bu çok öznel, değil mi? Tıpkı bu kurtlar kasabası gibi... insanlara göre hepimiz canavarız," diye fısıldadı, üst dudakları beyaz, keskin dişlerinin üzerinden geriye doğru sıyrılmıştı.

Korkmalıydım, bunu biliyordum ama yine de bakışlarında sunduğu her şeyi istiyordum. Benim dünyam saman çöpünden ibaretti ve o hepsini yakıp yıkmak üzereydi...

Ve her geçen saniye kafam daha da bulanıklaştı.

Başparmağı yanağını okşamaya devam ederken, diğer eli belime düştü ve sırtımın ortasına doğru bir iz bırakarak beni sıkıca kendisine doğru tuttu.

Bakışlarımız kilitlendi ve dünya etrafımızda donmuş gibiydi. Kalp atışlarım göğüs boşluğumda güm güm atıyordu. Sonra bana doğru eğildi. Yumuşak, esnek dudakları dudaklarıma değdi ve bu şefkat beni şaşırttı. Tadı viski, metalik bir şey ve kalıcı bir tatlılık gibiydi. Ağzımda bıraktığı tatla ilgili her şey daha fazlasını arzulamama neden oldu.

Ama her şey çok hızlı geliyordu ve hızla ondan uzaklaşıp kollarından ayrıldım. Öpücüğü yüzümü ısıttı.

Doğruldu ve yüzünde gerçek bir endişe ifadesiyle bana baktı. "Rune, özür dilerim. Seni asla öpmemeliydim."

"Ben alındım. Bunu yapamam." Geri çekildim ve gitmek için döndüm çünkü Ares'e karşı herhangi bir şey hissetmemem gerekiyordu. Elimde Daxon ve Wilder'la yaşadığım karmaşa vardı.

Ama nabzım hızla atarken koşmaya başladığımda, Ares kolumdan tuttu ve beni durdurdu.

"Gece vakti tek başına kaçmana izin vermeyeceğim. Seni güvenli bir şekilde geri götüreyim."

Duraksayarak ona doğru döndüm ve gözlerine her baktığımda içimden bir şeyin beni sakinleştirmesi ve onun yanında güvende olacağımı söylemesi çılgıncaydı.

"Bana gel," dedi, sesi o kadar çekiciydi ki bacaklarım sanki bedenim ona aitmiş gibi kendiliğinden hareket etti.

Kurdum göğsümde gitmek için hırıliyordu ama kendimi Ares'e doğru belirlediğim yoldan saptıramıyordum.

Nefesim kesildi ama zihnim benimle savaşıyordu. Onun varlığı içimdeki ruhu emiyor gibiydi. "Bana direnme," dedi sessizce ve bedenim yumuşadı. Düşünme yeteneğim kayboldu, yerini Erkeksi kokusuyla, kaslı vücudunun benimkine karşı hissettiği duyguyla, dudaklarının boynumda birdenbire ne kadar iyi hissettirdiğiyle. Göğüslerimi göğsüne bastırdım ve gömleğine tutunurken inledim.

"Ares," diye soludum adını, hem şaşkınlık hem de ateş içindeydim.

"Buradayım," diye inledi kulağa hiç de onun gibi gelmeyen derin bir sesle. Ama ağzı boynumun kıvrımına geri döndüğünde eridim.

Dişlerin yakıcı ısırığı tenimi sıyırdı, sonra eti deldi, içimde hızla ilerleyen bir ateşi tutuşturdu, midemin derinliklerindeki cinsel zevklere kadar daldı. Dizlerim titredi ve ona tutunurken lezzetli acıdan haykırdım. Dilinin ısırik izi üzerindeki yatıştırıcı darbesi beni çılgına çevirdi ve inlemelerimi tutamadım.

"Seni ilk gördüğüm andan beri istiyordum," dedi. "Bir süredir seni izliyordum." Dişleri bir kez daha tenimi deldi ve içimde bir heyecan dalgası dolaştı, kalçalarım birbirine yapıştı. Sırılsıklam olmuştum. İçimdeki kaslar beni sahiplenmesi için çaresizlikle titreşiyordu ama boynumu emip yaladıkça bedenim onun için daha çok çığlık atıyordu.

Her ne yapıyorsa beni şehvetten çıldırtıyordu. Kalçalarım sallanırken ona karşı titriyordum. Her yalayışında boynum acıyor ama beni tamamen nefessiz bırakıyordu. Ve içimde derin bir nabız atıyordu, vücudum çok gergindi ama bir şekilde Ares beni daha da uzağa götürüyordu.

Yine de kurdum göğsümde guruladı ve zihnim ikiye bölündü... Ares'i uzaklaştırmak ve daha fazlasını istemek arasında. Gerçi zihnim bulanıklaştığında bunu söylemek zordu.

Kulağıma derin, gırtlaktan gelen bir ses saldı.

Sonra dünyam patladı ve başımı arkaya yatırdım, orgazmımın çaresiz çığlığı geceyi deldi. Ellerimi ona doğru ittiğimde bile boynumu yalayıp yutmaktan vazgeçmedi. Ama uyarılma hissi hâlâ kafamı bulandırıyordu.

"Benim küçük güvercinim, çok lezzetlisin," diye fısıldadığını duydum.

Benim orgazmım, onun sıkı tutuşu ve kafamın arkasında bir şeylerin yanlış gittiğine dair çalan uyarı zillerinin birleşimi çok fazla olmaya başlamışken, onun dikkati hiç azalmadı.

Karanlık gözlerimin köşelerinde tüylendi ve derinliğine düşerek gözlerimi kırptım.

Dudaklarımda bir nefes ve kalçalarımın arasında yakıcı bir sıcaklıkla uyandım. Beyaz tavana baktım, sonra yanımdaki yatağında ölü gibi yatan Daxon'a baktım. Derin nefes alışından aniden uyandığının farkına bile varmadığı anlaşılıyordu.

Dün gece olanları hayal meyal hatırlarken kalbim göğsümde daha hızlı çarpıyordu.

Ama nasıl olup da Daxon'la tekrar yatağa girdiğime dair hiçbir fikrim yoktu.

Dün geceden parçalar zihnimin yüzeyine süzüldü. Ormanda uyurgezerlik.

Neredeyse bana saldıracak olan canavar.

Ares beni kurtardı, öpmeye çalıştı... Ondan sonra işler biraz bulanıklaştı.

Daxon'a baktığımda, öpüştüğümüzü öğrenirse çılgına dönüp Ares'i öldüreceğini biliyordum. Ben bile Ares'e gerçekte ne olduğuna dair sorular sormak istiyordum. Neden her şeyi net olarak hatırlayamadığımı.

Bacaklarımı yataktan dışarı iterek ayağa kalktım ve elim içgüdüsel olarak boynumun yan tarafını tutmaya gitti. Ares beni ısırmıştı.

Yoksa bu sadece bir rüya mıydı?

Parmaklarım boynumdaki ısırık izi taşımayan pürüzsüz deride gezindi.

Şaşkınlıkla burnumu kırıştırdım.

Banyoya doğru ilerlerken aynada, bir haftadır uyumamışım gibi dağınık saçlarım ve gözlerimin altındaki koyu gölgelerle yansımama baktım. Sonra boynumu daha iyi görebilmek için başımı yana eğdim.

Cildimde tek bir leke bile yok.

Her şeyi gerçekten rüyamda mı görmüştüm? *Lütfen, sonunda delirmek istemedim.*

Yüzümü soğuk suyla yıkadım, aklımı kaçıırıyormuşum gibi hafiften delirmiş gibi hissetmeye başlamıştım.

Yüzümü kuruladıktan sonra ayaklarıma baktım. Pislik içindeydiler, kir ve çamurla kaplıydılar. Ben *de* ormanda bulunmuştum... bu kısmı doğruyd.

Tam o sırada boynumun yan tarafını hafif bir karıncalanma sıyırdı, dişleri tenime girdiğinde hissettiğim vızıltının aynısı içime doldu.

İşaretsiz boynuma bakarken, içimi bir ürperti kaplarken lavabonun kenarlarını kavradım. Onu düşünmeden edemiyordum ve neden pek bir şey hatırlayamıyordum?

Her şey benim uyurgezer transımda mı oldu?

RUNE

M Sokakta amaçsızca yürürken içim karmakarışıkta, yer değiştirip her şeyden uzaklaşabilmeyi diliyordum.

"Rune," diye seslendi Bay Jones arkamdan. Gözlerimi kapattım ve bir iç çektim. onu duymamış gibi davranabilirdim.

"Rune, lütfen," diye tekrar seslendi, onu görmezden geldiğim düşüncesiyle çılgına dönmüş gibiydi. Omuzlarımı geriye attım ve arkamı döndüm, o bana yetişmek için acele ederken yüzümde boş bir ifade vardı.

"Ne istiyorsun?" Soğuk bir şekilde sordum, hayatımda beni hayal kırıklığına uğratan bir kişiden daha mazeret duymakla gerçekten ilgilenmiyordum.

"Sadece özür dilemek istedim.... her şey için. Miyu bana gelip konuşmak istediğinde çok perişan görünüyordu. Ve senin onun eşiyle bir ilişki yaşadığına o kadar inanmıştı ki. Bu konuda çok hassasım ve bir hata yaptım."

Uzun bir süre onu inceledim, geçmişinde neye atıfta bulunduğunu merak ediyordum. Şık bir takım elbise giymiş gizemli biriydi.

"Bu senin tarafından ikinci kez uyuşturuluşum," diye tersledim, kendimi pek de affedici hissetmiyordum.

"İlk seferinde sadece rahatlamana yardım etmeye çalışıyordum!" diye sertçe cevap verdi, belli ki hakarete uğramıştı.

Kendimi kontrol etmeye çalışırken yumruklarımı sıktım. "Hayatımın kontrolünü elimde tuttuğum çok fazla zaman olmadı ve şimdi nihayet bundan kurtulduğuma göre, sözde arkadaşlarım yüzünden kontrolü bir kez daha kaybetmekten hoşlanmıyorum!"

Bay Jones'un omuzları çöktü ve takım elbisesini umutsuzca çekerken tüm vücudu titredi.

"Arkadaşım beni aldattı... en iyi arkadaşım. Görünüşe göre ilişkilerini yıllarca sürdürdüler ve bir gün eve erken geldim... ve onları yakaladım. Uzun zaman önceydi, ama açıkçası bunun peşini bırakamadım," dedi boğuk bir sesle.

İçimde tuttuğum öfke bu itirafla patladı. "Ah, Bay Jones," diye fısıldadım, kendini toparlamaya çalışmasını izlerken gözlerimden yaşlar süzüldü.

"Kafeye gel ve benimle bir şeyler ye. Hayatım üzerine yemin ederim ki hiçbir hile olmayacak. Sevdiğin her şey var bende."

"Tamam," dedim usulca, perişan haldeki adama sarılma isteğine direnerek. Geçmişin kölesi olmayı anlıyordum. Alistair'in bana yaptığı her şey sayesinde zamanın yüzde doksan dokuzunda berbat bir haldeydim. Buna bir de annem olduğunu düşündüğüm kadının öldürülüşünü izlediğim ve aynı zamanda onun annem olmadığını öğrendiğim gerçeğini ekleyin... ve bir daha gerçekten annem olabilmemin mümkün olup olmadığını bilmiyordum.

Birine güven.

Onu kafeye kadar takip ettim ve olan biten her şey yüzünden annemin ölümünü ve bana verdiği gerçeği düşünmeye bile fırsat bulamadığımı düşündüm.

Gerçek ailemin kim olduğunu bulmaya nasıl başlayacağımı bile bilmiyordum.

Yine de bir parçam onların kimliğini öğrenmekten korkuyordu. Hayatımdaki diğer herkes gibi beni de hayal kırıklığına uğrattılar mıydı?

Kafeye girdiğimde düşüncelerim bölündü ve her zamanki inanılmaz kokular üzerimden geçti. Olanlardan sonra artık bana güzel kokmayacaklarını düşünebilirsiniz ama şeker artı kahve yenilmesi zor bir şeydi.

"Şuraya oturun, ben bir şeyler getireyim," dedi Bay Jones hızla, tatlı vitrininin yanındaki boş masayı işaret ederek. Sanki her an fikrimi değiştireceğimden korkuyormuş gibi aceleyle tezgâhın arkasına geçti.

Kafede başka masalarda oturan ve bana her zamanki güvensiz bakışlarını fırlatan birkaç kasaba sakini daha vardı.

Bir gün buna alışacaktım.

Bay Jones o sırada geri dönmüş, inanılmaz görünen ve kokan tatlılarla dolu beş tabak koyuyordu.

"Yaban mersinli streusel kahveli kekim, vanilyalı somun kekim, tarçınlı çikolatalı çöreğim ve geçen gün bulduğum karamelli funfetti serpme ekmeğim var. Oh, ve hepsini yıkamak için şekerli kurabiye soğuk köpüklü ve ekstra serpintili bir şekerli kurabiye latte var," diye açıkladı ve hepsini güzel bir şekilde işaret etti.

"Özür dilemeye mi çalışıyorsun yoksa bana şeker hastalığı mı bulaştırmaya çalışıyorsun?" Alay ettim, yüzü kızardı ve bir şey söylemek için ağzını açtı, tam o sırada büyük bir kalabalık kapıdan içeri daldı, birbirleriyle konuşuyor ve gülüyorlardı.

Bakışları yeni müşteri akınından bana doğru dans ederken gözleri doldu. "Devam et," dedim gülümseyerek. "Özürlerini yedikten sonra konuşabiliriz" dedim ve affediciliğimin bir sembolü olarak yeni karışımından büyük bir ısırik aldım.

Taşıdığım diğer tüm öfke, ikram dilime değdiğinde kapıdan uçup gitti. Vay canına, yeni favori şeyimi bulmuştum. Karamelli funfetti serpme ekmeği "seksten daha iyi" olarak adlandırılmalıydı çünkü şimdiye kadar tattığım en harika şeydi.

Tatlıların arasında inlemekle meşguldüm ki yanımdan bir boğaz sesi geldi. Tat alma orgazmım sırasında rahatsız edildiğim için kaşlarımı çattım, ta ki başımı kaldırıp Ares'in tam yanımda durduğunu görene kadar.

"O koltuk kurtuldu mu?" diye sordu sıritarak, fincanını ve az önce mideye indirdiğim ekmeğin aynısından bir tabak uzatarak.

"Hayır, devam et," dedim ona, usulca oturup kahveye benzeyen bir şeyden uzun bir yudum aldığına gergin bir şekilde yerimde kıpırdandım. Geçen geceden mi bahsedecekti? Geçen geceden bahsetmesini istiyor muydum?

Kesinlikle olmaz.

"Karar nedir?" diye sordu aniden.

"Hmm?" Yüzüm kızarak sordum, sanki aklımı okuyabilir ve az önce ne düşündüğümü keşfedebilirmiş gibi.

"Buradaki en iyi ikram nedir?" Yarıyı yenmiş tatlılarla dolu tabağımı işaret etti. "Burada her şeyden bir örnek var gibi görünüyor."

Tabaklarla dolu masaya bakarken yüzüm kızardı. Komik bir manzaraydı.

"Şimdiden en iyisini seçtin," dedim ona, "hayatımda tattığım her şeyden daha güzel" karamelli pastanın bulunduğu tabağını başımla işaret ederek. "Ama seni uyarıyorum, eğer bugün hayatının tamamen değişmesini planlamamış olsaydın, devam etmezdim."

Benim bölüğüm karşısında homurdandı ve pastadan abartılı, kocaman bir ısırık aldı. "Bu ne lan?" dedi, ağzı doluyken sözcükler karmakarışık çıkıyordu. Yutkundu ve hızla bir çatal dolusu daha aldı. "Şaka yapıyorsun sanmıştım!"

Sonraki birkaç saniye içinde ikramı mideye indirmeye devam ederken yüzündeki saf mutluluk ifadesine kıkırdadım.

"Eve götürmek üzere bunlardan beş tane yapması için onu ikna edebilir miyiz?" diye sordu ciddi bir ifadeyle.

Homurdandım ve hâlâ siparişleri yetiştirmek için canla başla çalışan Bay Jones'a baktım. Belki de ondan bunu bir özür hediyesi olarak isteyebilirdim.

"Ne zaman taşınacağına karar verdin mi?" Bu fikrin aslında üzücü olduğu gerçeğini görmezden gelerek daha ciddi bir şekilde sordum.

"Burada kalmaya karar verdim," dedi rahatça, bakışları sanki ezberlemeye çalışıyormuş gibi yüz hatlarımın üzerinde geziniyordu.

Öne doğru eğildim, içimden bir heyecan dalgası geçti. "Oh, gerçekten mi?" Elimden geldiğince rahat bir şekilde cevap verdim.

Sanki içimi görebiliyormuş gibi sırttı. "Buna nasıl karar verdin?"

"Bunun cevabını gerçekten bilmek istiyor musun Rune?" diye sordu eğlenerek.

"Um-"

Tam o sırada, yan masada annesiyle birlikte oturan küçük bir kız kendini yere attı ve hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı. Bitkin görünen annesi kucağındaki bebeği bir aşağı bir yukarı zıplatıyor ve kıza yerden kalkması için yalvarıyordu.

Küçük bir patlamayla, yürümeye başlayan çocuk aniden küçük, alaca renkli bir kurt yavrusuna dönüştü ve alçak bir hırıltıyla masa örtüsünü çekiştirmeye başladı. Anne onu durdurmak için ayağa fırladı ama bebek histerik bir şekilde çığlık atmaya başladı. Bebeği yatıştırmaya ve yaramaz yavruyu yakalamaya çalışan annenin yanakları utanç içinde kızardı.

"Onu yakaladım," dedi Ares yanağının sol tarafındaki gamzeyi gösteren bir sırtışıla. Bunu daha önce nasıl etmemiştim? Yavruyu yerden kaldırdı, nazıkçe tuttu ve usulca sevmeye başladı, içimi kıpır kıpır eden yumuşak miyavlamalar fisıldadı.

Bu kocaman, seksi adamın bu küçük kurt yavrusunu tuttuğunu görmek iç çamaşırlarım için tehlikeliydi. *Hayır, Rune. Oraya gitmiyoruz.*

Yavru Ares'in yüzünü yaladı ve hayranlıkla ona bakarken ona sokuldu.

Kendimi, onunla aynı dikkatle onu izlerken buldum. Ares onu tutarken tamamen rahat görünüyordu ve zaten fazlasıyla çekici olan sırtışı beni ona bakarken yakaladığında daha da genişledi. Ağzımdan salyalar mı akıyordu? Bir peçete alıp ağzımı sildim... her ihtimale karşı. "O iyi. Devam et ve bebeğini besle," diyerek yıpranmış görünen kadını kandırdı, kadın hemen ona minnettar bir sırtış fırlattı ve çantasını karıştırarak hâlâ ağlayan bebeği için bir biberon aldı. Bebeğim.

"Oldukça rahat görünüyorsun," diye takıldım karşımdaki sandalyeye yerleşip uykuya dalmasına saniyeler kalmış gibi görünen mutlu görümlü yavruyu nazıkçe okşarken.

"Koruyucu ailelerimden birinde hepsi benden küçük on çocuk daha vardı. Küçük çocuklarla epey deneyimim oldu diyelim." Yavru göğsüne daha da sokulurken usulca açıkladı.

"Koruyucu aile mi?" Tereddütle sordum, dürtmek istemiyordum ama bu yabancınn geçmişine bir bakış daha atmakla kesinlikle ilgileniyordum.

"Evet. Ailem kraliyet ailesine ihanet etmekten suçlu bulundu ve ben altı yaşındayken hain oldukları gerekçesiyle kafaları kesildi," dedi.

"Kraliyet ailesi mi? Hainler mi?" İlk önce ne soracağımı bilemediğimden sordum.

Başını eğdi, beni incelerken gözlerinde meraklı bir bakış vardı. "Atlandia kraliyet ailesini hiç duymadın mı?"

Başımı salladım, kaşlarımı çatarak yaklaştım ve bunun nasıl mümkün olduğunu merak ettim.

"Yaklaşık bin yıl boyunca, temelde Avrupa'daki tüm sürülerin üzerinde güç sahibi olan bir yönetici aile vardı. Ondan önce de dünyadaki şekil değiştiren sürülerin çoğunun yönetici ailesiydiler ama yüzyıllar içinde güçleri azaldı" diye söze başladı.

"Ben bunu nasıl hiç duymadım?" Kafam karışmış bir şekilde sordum.

"Yaklaşık yirmi yıl önce, tüm aile yok edildi. Kral, kraliçe, prens... hatta geniş aile bile. Amerikan sürülerini yönetmiyorlardı, bu yüzden sen çocukken bu konu pek konuşulmazdı. Avrupa'daki eski şekil değiştiren sürülerine korku getirdiği için her şey gizli tutuldu. Bunun nasıl olduğunu kimse bilmiyor."

"Ve hiç kurtulan olmadı mı?" Hikâyeden ürpererek sordum.

Gözleri parlıyordu. "Cesetlerden birini asla bulamadılar. Prenses. Ama çoğu kişi onun imha edilmek üzere kale duvarlarının dışına çıkarıldığını düşünüyor."

Zavallı küçük kızı düşünerek kaşlarımı çattım. "Ailenin kraliyet ailesine ihanet etmekle suçlandığını söylemiştin. Yani Avrupa'dan mı geliyorsun?" diye sordum. Söylediği her şey kulağa o kadar fantastik geliyordu ki, hayal etmek zordu.

Başını salladı. "Kraliyet ailesinin katledilmesinden beş yıl önce, ailem bir ayaklanma planlamak için soylu ailelerden biriyle çalışmakla suçlandı."

"Bunu gerçekten yapıyorlar mıydı?"

Omuzlarını silkti ve artık uyumakta olan yavru onun bu hareketi karşısında mızımızlandı. Parmağını başının üstünden burnuna doğru usulca gezdirdi ve yavru hemen sustu.

"Sana yavrulara fısıldayan adam diyeceğim," diye mırıldandım ve o da sessizce alay etti.

"Ailemle ilgili hiçbir anım yok. Soyadım değiştirildi ve ailemin yaptıklarının lekesinden kurtulmak için Amerika'ya gönderildim. Böylece bir dizi koruyucu aile yanına yerleştirildim," diye açıkladı sakince, anlattığı hikâyeden dolayı en ufak bir üzüntü duymuyor gibiydi. "Ailemi hatırlıyorum. Gittiklerini ve yabancılarla kaldıklarını hatırlıyorum. Olanların gerçek ayrıntılarını ancak koruyucu aile sisteminden çıktıktan sonra dosyayı aldığımda öğrendim."

"Kaybınız için çok üzgünüm," dedim ona, kendi annemi ya da sahte annemin ölümünü düşünürken sesim titriyordu.

Ares'in bakışları benimkilere kilitlenmişti ve başını eğmeden önce yutkundu, gözlerinden tam olarak okuyamadığım duygular taşıyordu.

"Yakın zamanda annemi kaybettim," dedim ona, gerçek annem olmadığı gerçeğinden bahsetme zahmetine girmeden. "Sanırım kaç yaşında olursanız olun, bu size acı veriyor."

"Evet, öyle," diye cevap verdi sert bir sesle.

O anda anne yanımızda belirdi, bebeği göğsünde bir taşıyıcıya sarılmıştı. "Çok teşekkür ederim," dedi usulca, Ares'in kollarında uyuyan sevimli yavrusuna uzanarak.

"Her zaman," dedi göz kırparak ve kadının yanaklarının kızarmasına neden oldu... bu sefer utançtan değil.

Hafifçe homurdandım ve o da bana göz kırptı. Ayağa kalktı ve yürümeye başlayan çocuğu kadının önünde ittiği bebek arabasına yerleştirdi ve mucizevi bir şekilde çocuk uyumaya devam etti. Kadın puseti çıkışa doğru iterken ikimiz de ona el sallayarak veda ettik.

"Başka bir hayranın daha var," diye yorum yaptım.

"Bu sen olabilir misin, Rune? Çünkü bu rol için ilgilendiğim tek kişi sensin," dedi ciddi bir şekilde ve beni dikkatle izledi.

Ne diyeceğimi bilemeden sandalyemde kıpırdandım. "Ares, ben Daxon'la birlikteyim... ve Wilder'la aramız biraz karışık." Yutkundum, Wilder'ı düşündükçe içimde bir kez daha acı titreşiyordu. "Ama ikisini de seviyorum."

Ayağa kalkıp masanın etrafında dönerken Ares'in gece mavisi bakışları yoğun olmaya devam ediyordu. Dudakları kulağıma değene kadar üzerime eğildi. "Bu ifadede bir sorun görmüyorum. Belli ki sen ya o ya bu tür bir kız değilsin." Dudakları yanağımda gezinirken tüylerim diken diken oldu ve arkasına bile bakmadan kafeden çıkıp gitti, beni de arkasında sıcak ve çılgın bir karmaşa içinde bıraktı.

Bu da neydi böyle?

Wilder

Tuğla duvara yaslandım, bakışlarım kafenin içindeki Rune ve Ares'e kilitlenmişti. Başını arkaya atıp güldü ve kurdum hayal kırıklığı içinde hırladı.

"Onunla biraz fazla yakınlaşıyor, sence de öyle değil mi?" diye seslendi Daxon ve beni onu izlerken yakaladığı için irkildim.

"Rune istediğini yapabilir," dedim inatla, hâlâ gözlerimi sahneden ayıramıyordum.

"Saçmalamay! kes Wilder. Erkek ol," diye tersledi Daxon.

Bakışlarım ona kaydı, boğazımdan uyarıcı bir hırıltı yükseldi. Birden başım döndü ve gözlerimi kapatıp duvara yaslanarak dik durmaya çalışırken inledim. Gözlerimi açtım ve etrafıma bakındım, bakışlarım Rune'a kaydı. Neden burada onu izliyordum? Daria önümüzdeki birkaç gün içinde dönecekti. Onu seviyordum.

Onu seviyor muydum? Düşüncelerimi toparlamaya çalışırken başıma acı çöktü.

"Wilder? İyi misin?" Daxon endişeyle sordu.

"Sadece başım ağrıyor," diye mırıldandım, umutsuzca şakağımı ovuşturarak.

"Bunları çok sık mı alıyorsun?" Daxon rahatça sordu ve ben de ona sinirli bir bakış fırlattım.

"Oldukça fazla," diye itiraf ettim. "Sanırım stresli bir dönem geçiriyorum. Rune'un serpintisiyle. Ve Sonra Daria'yla birlikte olmak. Her şey... çok fazlaydı."

Neden bunu o kadar insan arasından Daxon'a tekrar itiraf ediyordum?

"Evet," dedi yavaşça, sanki derin derin düşünüyormuş gibi. "Oldukça stresliydi. Her şey çok ani oldu. Yani, bir an Rune'la ateşli ve ağırırsın, onu eşin yapmaya çalışıyorsun... ve sonra puf, Daria'yla aşkını ilan ediyorsun. Biraz vefasızca, değil mi?"

Rune'u eşim yapmaya mı çalıştım? Bu ne lan?

"Ne?" Gözlerimi Ares'in Rune'un yanında durup kulağına fısıldadığı yere dikerek ağızımdan kaçırdım.

Daxon yanımda hırladı ve pençelerinin uzadığını gördüm. "Hangi kısmını anlamadın, göt herif? Bir dakika önce Rune'a olan sonsuz aşkına nasıl yemin ettiğini anlamakta zorlanıyorum,

dünyadaki en mükemmel kadın. Ve bir sonraki adımda, aynı şeyi Fae sürtüğüyle yapıyorsun."

Başımdaki ağrı, beynim patlama tehlikesiyle karşı karşıyaymış gibi hissedene kadar arttı. Ne zaman Rune'la olan sonumu düşünmeye çalışsam, sanki sisin içinde yürüyormuşum gibi hissediyordum.

Göğsüm sıkıştıkça ve tenim terden çakıllaştıkça nefeslerim kesik kesik çıkmaya başladı. Görüşümün kenarları kararmaya başladı ve duvardan aşağı kaydım.

"Dur bakalım. Neler oluyor?" Daxon hızlıca sordu.

Ellerim titremeye başlarken, "Neler olduğunu bilmiyorum," diye boğuk bir ses çıkardım.

"Panik atak geçiriyorsun. Sadece derin nefes almaya çalış," diye emretti. Abartılı, uzun nefesler almaya başladım, ama Rune ve Daria'nın yüzleri zihnimde yanıp sönmeye devam etti ve kendimi tutamadım. Neyim vardı benim?

Daxon aniden bana bir yumruk attı ve ben şok içinde yere düştüm, yanağımın yan tarafı darbenin şiddetinden zonkluyordu.

"Ne oluyor lan?" Ona döndüğümde homurdandım.

Piç kurusu bana bakarken çok memnun görünüyordu. "Bu ne içindi?"

"Rune'un kalbini kırdığım için sana bundan çok daha fazlasını borçluyum ama bunu küçük bir hediye olarak kabul et.

Artık korkmuyorsun, değil mi?"

Tüm semptomlarımın gerilediğini fark ettiğimde yutkundum. Sadece başımdaki ağrı hâlâ oradaydı ve beynimin içinde zonkluyordu.

"Teşekkürler," dedim yavaşça. "Sanırım."

Daxon yanıma çömeldi. "Senin değersiz kığın için bir şey yapmamın tek nedeni, onun hâlâ her gece senin için ağlıyor olması. Her şey bittiğinde bunu unutma."

"Ne zaman söylenecek ve yapılacak?" diye sordum ama Daxon çoktan uzaklaşmaya başlamıştı.

Ve tabii ki bakışlarım hemen Rune'un yüzünde sevimli ve şaşkın bir ifadeyle oturduğu yere kaydı. Sikeyim.

RUNE

I Son zamanlarda kendimi her gece yaptığım gibi açık pencereden dışarı bakarken buldum. Ay Tanrıçası'na yakın olmak için bir çaba mıydı, yoksa bir yanımda Wilder'ın da benimle aynı aya bakıp bakmadığını merak ettiği için miydi, bilmiyordum. Sanırım ikisi de olabilirdi.

Aşağıdaki hareket gözüme çarptı... ve işte oradaydı.

Wilder hanın gölgelerinde durmuş beni izliyordu. Göz göze geldik ve gitmek için harekete geçti.

"Bekle," diye seslendim. "Lütfen, sadece bir dakika orada kal. Hemen geliyorum," diye seslendim ona.

Pencereden fırlayıp ayakkabılarımı kapmadan önce. Ayakkabılarımı giydikten sonra odamdan dışarı fırladım ve merdivenlerden aşağı indim, kafamda sürekli bir ilahi vardı, gitmemiş olması için dua ediyordum.

Keşke onu görebilseydim... onunla konuşabilseydim. Kendimi bir uyuşturucu bağımlısı gibi hissediyordum. Wilder benden nefret etse bile kalbimin umurunda değildi. Sadece onu görmeye ihtiyacım vardı. Sadece bir anlığına.

Soğuk havaya doğru koştum ve Wilder'ın hâlâ orada, gölgelerin arasında durduğunu görünce şaşırarak durdum. Yüzünün mükemmel açılarını yuttum, daha sonra kaçınılmaz olarak bir kez daha ortadan kaybolduğunda saklamak için zihnindeki resimlerini dosyaladım.

Ona doğru bir adım attım ve benden uzak durmaya kararlı bir şekilde hızla geri çekildi. Omuzlarım çöktü. Üzüntümün ağırlığı, sırtıma zincirlenmiş bunaltıcı bir yük gibi hissediyordum. "Neden buradasın Wilder?" Kalbim bu kadar kötü acırken nasıl hâlâ atabildiğini merak ederek üzüntüyle sordum.

"Kendimi durduramıyorum," diye itiraf etti sonunda yumuşak, hırçın bir sesle. "Kurdum senin yanında olmak zorunda.

Sensiz deliriyor."

İtirafı karşısında gözlerim büyüdü ama sonra bunun bir şey ifade etmediğini anladım çünkü onun diğer tarafı... onu istiyordu.

"Peki ya sen?" Dudaklarımdan döküldüğü anda pişman olmama rağmen soru ağzımdan kaçiverdi.

Uzun, ağır bir sessizlik oldu. "Ben de senin yanında olmak zorundaymışım gibi hissediyorum. İyileşmeyen bir yara gibisin, ne yaparsam yapayım dolmayan bir boşluk gibisin. Neden gitmene izin veremiyorum?" Sözleri sadece bir fısıltı olarak çıkıyor, ama güçleri altında titriyorum.

"Seni hâlâ seviyorum," diyorum ona dürüstçe, aynı zamanda bu sevgiden nefret etmeye başlasam bile.

O anda önümdeydi, beni duvara doğru itti ve bedenimi onunkiyle birleştirdi. Dudakları üzerimdeydi, beni daha önce hiç olmadığı gibi yutarken dili benimkini ayırıyordu. Parmakları saçlarımı tutmuş, başımı bir o yana bir bu yana hareket ettiriyordu, böylece bu öpücük için her zaman mükemmel açıda oluyorduk. Günler geçtikçe ve o hala benim olmadıkça, benimle alay etmek ve bana işkence etmek için başka bir anıya dönüşeceğinden endişelendiğim bu lanet olası mükemmel öpücük.

"Bu duyguyla savaşmaktan çok yoruldu. Kendimi senden uzak tutmaktan yoruldu," diye inledi

Dudaklarıma değdi ve vücudum alev almış gibi hissetmeme rağmen titredim.

"Benimle yukarı gel," diye umutsuzca fısıldadım. Sadece bir gece. Ona sahip olmalıydım. Eğer o zaman ortadan kaybolursa, belki bir daha dönmek üzere gitmesine izin verebilirdim.

Ama şu anda buna ihtiyacım vardı yoksa ölecekmişim gibi hissediyordum.

Daxon ve Wilder'ın anlamadığı şey, bunun asla kalbimin yarısına sahip olmakla ilgili olmadığıydı. Her ikisi de bir şekilde kalbimin tamamına sahipti. İkisini de o kadar çok seviyordum ki bu duygunun gönülsüz olmadığını biliyordum. Büyülü, her şeyi kapsayan bir duyguydu.

Ve son zamanlardan önce, belki de sonsuza kadar böyle kalabilir diye düşünmüştüm.

Ama şimdi bunu düşünmezdim. Sadece bu geceyi, bu anı düşünürdüm. Son kez olsa bile.

Belki bu beni zavallı biri yapıyordu ama ikisini de o kadar çok seviyordum ki, yeri geldiğinde onları her şey için affedebilirdim.

Yüzü benimkinden uzaklaştı ve sadece bana baktı, parçalanmış görünüyordu. Eminim çaresizlik yüzümden okunuyordu. Ama umurumda değildi.

Sonra ben onun kollarındaydım ve o neredeyse koşarak hana girip merdivenlerden yukarı çıkıyordu, dillerimiz çılgınca birbirine dolanırken ağzının tüm ağırlığını bir kez daha bana vermek için yarı yolda mola verdi.

Bizi merdivenlerden çıkarıp odama götürürken dudaklarımız birbirine değmekten hiç vazgeçmedi ve kurdum da tam olarak hangi odada kaldığımızı bilmesine bayılmadı mı?

"Bana ne yapıyorsun, Rune?" diye umutsuzca sordu içeri girdiğimizde ve elleri çürük geceliğimin dışında görünen tenimin üzerinde kayıyordu. Dışarıda soğukta olmasına rağmen teni bir şekilde yanıyordu ve dudakları boynumdaki nabız atışına odaklanana kadar boynumda gezinirken inledim. Bana dokunduğunda titredi ve onun da benim gibi bu duygu selini hissettiğini bilmek beni bir şekilde sakinleştirdi.

Elleri üzerimde gezinmeye devam ederken geceliğim kayboldu, ardından dudaklarının yumuşak iç çekişi geldi.

Beni kucakladı ve neredeyse saygıyla yatağıma yatırdı, pencereden içeri süzülen parlak ay ışığıyla kaplanmış çıplak halime bakarken bakışlarında huşu vardı. Gözleri her santimimi taradı ve her şeyi içine çekerken göğsü hızla inip kalktı. Aniden dizlerinin üzerine çöktü ve ağzı bana ziyafet çekmeye başladı, kıvrımlarımı ayırdı ve ben titreyen, kıvranan bir karmaşa olana kadar her santimini yuttu. Yalarken, emerken ve ısırırken inledi, ta ki ben bir milyon parçaya bölünmekten bir saniye uzak kalana kadar.

Nefes nefese benden uzaklaştı, dudakları döllerimden parlıyordu. "Senin içinde olmalıyım," diye hırladı gömleğini yırtmadan önce, düğmeler odanın her tarafına savruldu. Pantolonunu da aynı sabırsız, sarsak hareketlerle çekip çıkardı ve sonra orada çıtırçıplak duruyordu. Onun ve Daxon'ın nasıl olup da erkeklerden üstün tanrılar olduğunu merak ederek mükemmel formunu yalayıp yuttum.

Bir an için Ares'in yüzü zihnimde titreşti, ama hemen o görüntüyü yaktım ve milyonlarca ateşli zihinsel alevin içine gönderdim. Bu, bir adım bile atmayacağım bir yoldu.

Wilder bana doğru bir adım attı ve tam ona hazır olduğumu düşündüğüm anda bu kez Daria'nın yüzü zihnime saldırdı.

"Bekle," dedim, şu anda bunu yaptığıma inanamıyordum.

"Ne oldu bebeğim?" dedi yavaşça kendini okşarken, gözleri çıplak tenimde ziyafet çekiyordu. Yatakta gergin bir şekilde kıpırdandım ve üzerimi örtme isteği duydum. Bu sorunun cevabını kesinlikle bilmek istemiyordum ama sormak zorundaymışım gibi hissediyordum. Soramazdım.

"Onunla yattın mı?" Fısıldadım, kelimeler ağzımdan dökülürken yüzüne bakamadım. I

Şu anda ondan bahsetmemeliydim bile ama elimde değildi. Şu anda odada bizimle birlikte olan görünmez bir hayalet gibiydi.

Hemen kendini okşamayı bıraktı ve sanki onu vurmuşum gibi irkildi.

"Rune," diye başladı ve en kötüsüne hazırlanırken kalbimin ikiye bölündüğüne yemin ettim. "Şu anda bunu konuşmak bile benim için boktan bir durum ama hayır, yaklaşmadım bile. Tek düşünebildiğim sensin."

O anda kalbimin tekrar yerine dikildiğine yemin edebilirim ve damarlarımda bir umut ışığı parladı.

O bir şey söyleyemeden uzandım ve onu kendime doğru çektim. Ellerim onun üzerinde dolaşırken kontrolüm yoktu, teninin benimkine karşı verdiği hissin tadını çıkarıyordum, bu bir daha asla deneyimleyebileceğimden emin olmadığım bir şeydi. Dudakları göğsümde geziniyor, dilini meme uçlarımin etrafında döndürürken dili ve ağzı beni ona doğru eğiyordu. Ellerim saçlarına dolandı ve bir iniltiyi bastırdım. Çok iyi hissettiriyordu. Parmakları karnımda hafifçe dolaşp ateşime doğru ilerlerken bacaklarımı iyice araladı. Kıvrımlarıma hafifçe dokunduğunda tekrar nefesim kesildi, ne kadar ıslak olduğumu fark ettiğinde ondan düşük bir inilti çıktı.

"Bana bunun iyi olduğunu söyle," diye acı çekiyormuş gibi homurdandı ve hızlı bir hareketle içime kayarken umutsuzca başımı salladım. Nefeslerimiz sanki bunca zamandır bir parçamız eksikmiş ve ancak şimdi tamamlanmışız gibi rahatlamış bir şekilde kesik kesik çıkıyordu.

Gözleri kapanıp yüzü buruşurken, "Sadece biraz hareketsiz kalmaya ihtiyacım var," diye inledi. "Şimdiden çok yaklaştım."

Kıkırdadım ve o da yanağımın kenarını şakacı bir şekilde yaladı. "Beni bu kadar deli etmen komik mi sence?"

Gülümsememin ona geri döndüğünü hissedebiliyordum; içimdeki mutluluk yaşayan, nefes alan bir şeydi.

"Seni seviyorum," dedim ona. Yanağı titriyordu ve bacaklarımı kalçalarına sarıp onu daha da içime iterken acı çekmiş gibi görünüyordu.

"Eskiden aramızın nasıl olduğunu hatırlayamıyorum, Rune. Her şey bulanık gibi geliyor. Ama bu duygunun daha önce yaşadığım hiçbir şeye benzemediğini biliyorum. Aynı anda hem seni nasıl sevebildiğimi hem de senden nasıl nefret edebildiğimi anlamıyorum."

Kaşlarımı çattım ve bunun garip bir ifade şekli olduğunu düşündüm. *Eskiden nasıldı...* Sanki her gün birlikte olmamızın üzerinden haftalar değil de yıllar geçmiş gibiydi.

"Ben de senden nefret ediyorum," diye fısıldadım, bunun bir şekilde doğru olduğunu düşünerek. Onu her şeyimle seviyordum ama beni bu şekilde incittiği için ondan da nefret ediyordum. Onun ne hissettiğini bilmiyordum ama çekip gitmeden hemen önceki konuşmayı düşündüğümde, o gün onun da biraz nefret hissettiğinden emindim.

O anda kan dolaşıma güçlü bir inanç yerleşti. Bir şeylerin doğru olmadığını biliyordum. Belki de hemen anlamalıydim ama kendime acıma duygusu net görmemi zorlaştıran bir perdenin içine hapsolmuştum. Wilder'ın çekip gittiğinde bile beni sevdiğinden zerre kadar şüphem yoktu. Birbirimiz için ifade ettiğimiz her şeyi bu kadar kısa bir süre içinde aniden "unutmasına" imkân yoktu. Daria bir şey yapmıştı. Ya da biri bir şey yapmıştı.

Ama Wilder benimdi. Başka bir son yoktu. Her şeyi yoluna koymanın bir yolunu bulacaktım. Ve sadece *onun* gerçekten istediğinin bu olduğuna ikna olursam gitmesine izin verecektim, dışarıdaki başka birinin değil.

Dudaklarını dudaklarıma değdirdi, belli ki o anın ağırlığını benim kadar derinden hissediyordu. Ona karşı kamburlaştım, onu hareket etmeye zorladım, içimdeki derin hissi beni acıtıyordu.

Daha fazla.

"Rune," diye homurdandı sesi nihayet benimle birlikte hareket etmeye başladığında. "Siktir.

Mükemmel hissediyorsun." "Lütfen," diye umutsuzca boynuna doğru fısıldadım. Başka bir kelime etmeden kalçaları hareket etmeye başladı.

Güçlü bir şekilde tekrar tekrar içime girip çıkıyordu. İki kolunu da etrafıma doladı, beni o kadar yakınına çekti ki göğsünde yuvarlanan kalbinin atışını duyabiliyordum.

Bedenlerimiz birleşirken boğazımdan kopan iniltiyi engelleyemedim. İçimde bir ateş parladı, biz hareket ettikçe daha da parlaklaştı. Elleri, dudakları beni hızla uçurumun kenarına itti. Başım geriye düşüp kendimi saf duygulara bıraktığımda nefesi boynuma sıcak bir şekilde çarpıyordu. Midemdeki gerginliğin bir kez daha patladığını hissettim, uçurumun kenarından dönerken düzensiz nefesim uzun kesik bir iniltiye dönüştü.

Serbest bırakılmamın gücüyle haykırdığımda gözlerinin genişlediğini gördüm. Kendi sonunu kovalarken açlıkla hareket etmeye devam etti. Boşalırken başı geriye düştü, nefeslerimiz ve inlemelerimiz sonsuza dek dinleyebileceğim cinsel bir senfoniydi.

Yatağa yığıldık, ikimiz de nefes nefese kalmıştık.

Dakikalar sonra usulca konuştu.

"Bunu nasıl kaybettim?" diye tenime doğru nefes aldı ve kollarım onu kendime daha da sıkı sardı. Bir cevabım yoktu. Tek bildiğim, şu anda kaybolmuş olsak bile sonsuza dek kaybolmamıza izin vermeyeceğimdi.

Onu bana geri getirmenin bir yolunu bulurdum.

Parmakları serin havanın altında çakıllı çıplak tenimi usulca okşarken kalbim daha o gitmeden sonunu tahmin ederek hızla çarpıyordu.

Uyumamak için elimden geleni yaptım. Bu anın sonsuza dek sürmesini istedim. Ama bir şekilde öyle oldu.

Ve uyandığımda gitmişti, bacaklarımın arasındaki ağrı ve boynumdaki aşk ısırıkları dışında ondan geriye hiçbir iz kalmamıştı.

Sanki bir rüyadan başka bir şey değilmiş gibi.

RUNE

I Derin bir nefes aldım ama çarpan kalbimi sakinleştirmeyi başaramadım. Bay Jones'un kafesine girmek adrenalinimi yükseltti... yükseltmemeliydi, çünkü bana ilaç verdiği için özür dilemişti.

Ama Miyu ile buluşacaktım ve onu en son kafede yakaladığımda...
iyi git.

Günün erken saatlerinde, sabah vardiyam sırasında lokantaya uğramış ve daha sonra onunla buluşmamı istemişti.

O hâlâ benim arkadaşımdı ve bir şekilde aramızdaki ilişkiyi düzeltmek istiyordum. Bana yaptıklarından dolayı ona hâlâ kızgın olsam bile.

Yerliler kafeyi doldurmuştu ve hiç boş masa yoktu. Bay Jones girişte bana şapka çıkardı ama kahve yapmaktan ve unlu mamulleri servis etmekten o kadar yorulmuştu ki her zamanki neşeli ev sahibi gibi davranmıyordu. Kahvenin kokusu odayı dolduruyordu, aynı şekilde sohbetin vızıltısı da.

Bay Jones elinde iki kahveyle yanımdan hızla geçip "Arka kabinde sizi bekliyor" dediğinde odayı tarıyordum. Sonra da gitti.

"Teşekkürler," dedim, cevabımı duyamayacağından emin olarak ve kalabalık masaların yanından geçip uzak köşeye doğru ilerledim. Penceresi olmayan kabinin üzerinde sarkan bir lamba asılıydı. Burası kuytu bir yerdi ve soğuk bir günde kitap okumak için mükemmel bir sığınak olabilirdi.

Miyu'ya katıldım ve kabinde onun karşısındaki koltuğa oturdum.

"Selam," dedi, sesi hafifçe titriyordu, gözleri ağlamış gibi kızarmıştı. Ama yüzüne bir gülümseme yerleştirmeye çalıştı, bu da bana bunun barışmak için bir şans olabileceğine dair umut verdi.

"Nasılsın?" diye sordum. Uzanıp elini tutmak istedim, her şeyi geride bırakmayı diledim, böylece ona sarılabilir ve her şeyin eninde sonunda yoluna gireceğini söyleyebilirdim. Onun için orada olduğumu.

Ama bir bardak sudan uzun bir yudum almadan önce dudaklarını yaladı ve mesafesini korudu.

"Sana göstermem gereken bir şey var," diye cevap verdi ve yan dönerek büyük el çantasını karıştırmaya başladı. Dağınık saçlarının taranmamış olduğunu ve giydiği siyah beyaz çizgili tişörtün ters olduğunu fark ettim. Onu dağılmış görünce içim sıkıştı.

Onu ziyaret etmek için daha fazla çaba göstermeliydim. Beni uyuşturması çaresizlikten ve yürek burkan bir kederden kaynaklanıyordu. Onun için bu kadar korkunç hissetmekten nefret ediyordum.

"Ne oldu?" Yumuşakça sordum.

Arkasını döndü ve masanın üzerine, önünde "*Şefasaurus'a Bulaşma*" yazan büyük boy beyaz bir kahve kupası koydu. Dudak kısmında hâlâ kurumuş kahve lekeleri ve dış kısmında da bir damla vardı.

"Bu Rae'nin kupasıydı. Her gün kullandı ve hatta bazen işe bile götürdü. Bunu çok severdi.

iğrenç bir şeydi. Mutfağımızdaki hiçbir şeye uymuyordu ama gitmesine izin vermeyi reddetti. Büyükannesinden bir hediye idi."

Başımı salladım, konuşmanın nereye gittiğini tam olarak takip edemiyordum ama aynı zamanda ilgili ya da umursamaz görünmek de istemiyordum.

"Rae'nin bir canavar olduğunu asla kabul etmeyeceğim, bu yüzden evin altını üstüne getirdim, onun hakkında neyi özlediğimi anlamak için her şeyi gözden geçirdim. Ve bir insanı gerçekten nasıl öldürebileceğini." Çok hızlı konuşuyordu, gözlerini kırıştırıyordu ve dün gece neredeyse hiç uyumadığından şüpheleniyordum.

"Tamam, peki ne buldun?" Hâlâ tamamen şaşkın bir şekilde fincana bakıyordum. "Kokla," dedi ve bardağı masanın üzerinden bana doğru itti.

Omuzlarım geri çekildi ve burada gerçekten çabalıyordum ama şimdi Miyu'nun aklını kaçırdığından endişeleniyordum.

"Miyu, iyi misin? Son zamanlarda pek anlaşılamadığınızı biliyorum, ama ben her zaman buradayım-

"Sadece şu lanet fincanı kokla," diye tersledi. "Delirmiyorum ve eğer benim arkadaşımın, o zaman

Beni dinleyin ve şüphe duymama izin verin."

"Tamam," diye yanıtladım ve burnuma doğru kaldırdım. İlk başta sadece kahvenin bayat kokusu burun deliklerimi doldurdu. Ve hiç de hoş değildi. Burnumu kırıştırdım ama başka hafif kokular da vardı. Fincanın seramiği ve zar zor fark edilen, burun deliklerime hafif bir sızı veren keskin bir koku.

"Kokuyu alıyorsun, değil mi?" diye sordu, kollarını masaya dayayarak öne doğru eğildi.

"Nedir bu?" Koklamaya devam ettim ama kokuyu tanımlayamadım.

"Zehir," diye fısıldadı.

Bakışlarım onunkilerle buluştu. "Ciddi misin sen?"

Geniş geniş gülümsüyordu, gözleri sanki bir Mısır Tanrısının uzun zamandır kayıp olan mezar odasını keşfetmiş gibi çılgındı. "Benim teorime göre biri Rae'yi zehirliyor ve psikopatlaşmasına neden oluyordu."

Kaşlarımı çattım ve bardağı yere bıraktım. "Bunu kim ve neden yapar?"

Omuz silkti ve fincanı önümden aceleyle topladı, sonra çantasına geri koydu. "Bardağı doktor da dahil olmak üzere kasabadaki birkaç kişiye götürdüm ve hepsi kokunun bir tür zehir olduğunu doğruladı. Test etmeden tam olarak hangisi olduğunu bilemezler. Ama bir düşünün. Rae'yi tanıdığım onca yıl boyunca, neden daha yeni öldürmeye başladı? Eğer Daxon'ın düşündüğü gibi soğukkanlı bir katilse, çok daha önce arkasında daha fazla ceset bırakmış olması gerekmez miydi? Davranışları pek mantıklı gelmiyordu. Son zamanlarda daha mesafeli davranmaya başlamıştı ve onu zehirleyen her kimse bunu daha sık yapıyor olmalıydı çünkü daha önce hiç böyle davranmamıştı. Tamamen mesafeli ve içine kapanıktı."

O mantıklı konuşurken bunu nasıl inkar edebilirdim? Ve kesinlikle o fincanda oraya ait olmayan garip bir koku alıyordum.

"Biliyor musun, bu her cinayette fark ettiğim bir tuhaflığı açıklayabilir," dedim. "Kurbanın üzerinde hiçbir zaman kurt kokusu yoktu. Peki ya zehir onun kokusunu gizlediye?" Aklımdan türlü teoriler geçmeye başlamıştı ki, "Kahve kavanozunu kontrol ettin mi?" diye sordum.

Miyu başını salladı. "Evet. Üzerinde hiç koku yoktu. Sanki biri evimize sırf onun bardağına zehir koymak için girmiş gibi. Kim bu kadar ileri gider ki?" Yüz ifadesi gerginleşirken gözleri yaşardı. "Rae'mi bu şekilde incitmeleri için kime ne yapmış olabiliriz ki?"

Bu kez gözyaşları sel oldu ve hemen yanına oturdum, omzuma yaslanıp ağlarken onu kollarıma aldım. Vücudu titriyordu ve gözlerim onun acısına dikilmişti. Kederden göğsümün ortasında bir acı alevlendi.

Sonunda ayrılıp gözyaşlarıyla ıslanmış gözlerini açtığı anda yanaklarını sildi ve

Bana orantısız bir sırtıma. "Bugün ağlamayacağıma dair kendime söz vermiştim. Bu kuralı bozdum."

"Yas tutmanın bir sınırı yoktur. İstedığınız kadar uzun sürebilir. Kasabayı boğana kadar ağla. Neye ihtiyacın varsa onu yap," dedim kolunu okşayarak.

"Birinin Rae'yi dikkat dağıtmak ya da işlerini yürütmek için kukla olarak kullandığından şüpheleniyorum. Zihnimde sürekli bunu gözden geçirdim ve bunun kurt adam avcıları olduğunu sanmıyorum, çünkü onlar hemen gelip öldürebilirler. Bu daha kötü bir şey ve bunu bize kimin yaptığını bulacağım."

"Çok üzgünüm, Miyu."

"Şunu açıklığa kavuşturalım, Daxon'ın yaptığı doğru değildi. Ve onu şu anda affedebilir miyim bilmiyorum... ya da hiçbir zaman."

Dudaklarımı yaladım ve titreyen elini avuçlarımın içine aldım. "Bunu anlıyorum. O ve ben de şu anda bazı şeylerin üstesinden gelmeye çalışıyoruz." Onun benim için ne kadar önemli olduğunu ama işlerin ne kadar zorlaştığını düşününce kalbim hızlandı.

Başı eğikti, gözleri Rae'nin çantasından yarısı dışarı çıkmış fincanına odaklanmıştı. "Bunu kimin yaptığını bulmana yardım etmek için her şeyi yapacağım."

Başını kaldırdı, yanağından aşağı süzülen bir damla yaşı silip attı. "O halde birilerinin Rae'yi zehirleyip delirterek o insanları öldürttüğüne inanıyorsun?"

Kulağa ne kadar çılgınca gelse de ona inandım ve birinin bunu Rae'ye bilerek yaptığını bilmek kalbime acı verdi. Daxon'ın canına kıydığı için pişman olabileceğini düşünmek istedim ama Rae kontrolünü kaybettiğinde ben de oradaydım ve o korkunçtu. Daxon'ın yerinde olsaydım, başka ölümleri durdurmak için ben de aynı şeyi yapardım.

"Evet," diye cevap verdim. "Onu tanıdığım süre boyunca Rae bana karşı çok nazikti, mutfakta şakalar yapıyordu ve lokantadaki herkese karşı çok nazikti. Rae samimi biriydi. Ve inanıyorum ki biri onu kontrolünü kaybetmesi için zehirlemiş olmalı."

Kendini kollarıma attı ve bana sıkıca sarıldı. "Teşekkür ederim. Deliriyormuşum gibi hissetmekten kurtulmak için bunu duymaya ihtiyacım vardı."

"Bunu birlikte çözeceğiz," dedim sırtını sıvazlayarak.

"Hanımlar, size bir tabak ikram getirdim. İkinizin de tatlı bir şeyler yiyebileceğinizi düşündüm." Bay Jones'un sesi bizi birbirimizden ayırdı ve ikimiz de büyük bir tabak içinde çeşitli hamur işleri ve kek dilimlerini önümüze koyan adama baktık.

"Vay canına, bu çok fazla," dedim, Miyu burnunu çekip saçlarını yüzünden uzaklaştırırken masaya doğru kaydım. "Ama şimdiden brownie'ye göz diktim."

"Aranız bozulduğu için kendimi çok kötü hissediyorum," dedi Bay Jones, ağzını eğerek. "Ve eğer sizi tekrar bir araya getirecek tutkal unlu mamullerse, artık elbiselerinize sığamaz hale gelene kadar size bunları tedarik edeceğim."

Bir kahkaha patlattım. "Güzel bir jest ama endişelenmene gerek yok. Yavaş yavaş barışıyoruz, değil mi Miyu?"

Başını salladı. "Kesinlikle."

"Oh," dedi. "Peki o zaman, sanırım bu tabağa ihtiyacın olmayacak." Sırıttı ve şakacı bir tavırla hediyelerini almaya gitti.

Hemen kaptım ve bize doğru geri getirdim. "Bunlar kalıyor," dedim sahiplenerek, gülmeden önce gözlerini ona dikerek.

"Sevindim." Ellerini küçük, siyah önlüğüne sildi. "Sizi, hayatta bana iyi rehberlik eden eski bir İrlanda atasözüyle baş başa bırakıyorum. İyi bir arkadaş dört yapraklı bir yonca gibidir. Bulması zordur ama sahip olması şanslıdır. Afiyet olsun hanımlar."

"Bir şeylerin peşinde olabilir," diye ekledi Miyu, ikramları miniciklayıp bir dilim almadan önce

Ganaj kaplı çikolatalı kek.

Nasıl olduysa, ikimiz de bütün tabağı bitirmeyi başardık. Midem şişmişti ama hiç pişmanlık duymadım. Bazen yemeğin içinde boğulmak tamamen kabul edilebilir bir şeydi.

Kabinde arkama yaslandım ve kekin son lokmasını ağzına götüren Miyu'ya baktım.

"Peki, Rae'yi kimin zehirlediğini nasıl bulacağız?" Ben sordum.

"Bir planım var," dedi Miyu ve sonra ağzını sildi. "Sorumlu kişinin kasabada yaşadığını tahmin etmek zorundayım. Yoksa Rae'nin günlük rutinini ve evimize ne zaman gizlice gireceğini nasıl bilebilirlerdi, değil mi?"

"Ama bunu her kim yaptıysa artık evinizi izleyemeyecek," diye cevap verdim.

"Biliyorum ama psikopatlar ortaya çıkardıkları kaosun sonuçlarını izlemeye bayılırlar. Bu yüzden bana ekstra dikkat gösterecek biri olmalı. En az şüphelendiğim biri."

"Evet. Ama bir dakika," dedim. "Planın ne o zaman? Size bakan, yanınıza gelen herkesi not mu alacaksınız? Herkesin kendi gününü yaşadığı bir kasabada bu zor olacak."

"Bunu düşündüm ama birkaç gün içinde kasabada bir kutlama yapılacak ve herkes tek bir yerde olacak. Beni çok dikkatli izleyenleri gözlemlemek için mkemmел bir yer."

"Kasaba kutlaması mı? O da ne?" Parmaklarımı masadaki kırıntıların üzerinde gezdirdim ve tozlarını tabağa döktüm.

"Daxon sana söylemedi mi? O ve Wilder, kasabada yaşanan onca kötü olaydan sonra sürülere biraz sükûnet getirmek için bir toplantı düzenlemişler."

Sözlerini anlamaya çalışırken nefesim kesilmiş olabilir. "Bekle, birlikte çalıştıklarını mı söyledin? Doğru anladığına emin misin?" Aklıma Wilder'ın son zamanlarda ne kadar garip davrandığı, ne kadar mesafeli olduğu ve yine de geçen gece penceremde belirdiği geldi. Sözleri ve davranışları kafamı karıştırıyordu ama ruhumun derinliklerinde onu hâlâ sevdiğimi biliyordum. Bir de Daxon vardı, o da Wilder'ı hiç umursamıyordu, peki ben neyi kaırıyordum?

Mkemmел bir dünyada, Daxon ve Wilder iyi geçinir ve beni memnuniyetle paylaşırlardı. Rae hâlâ hayatta olurdu ve ormanda dolaşan canavarlar olmazdı.

"şok olmuş görünüyorsun," diye mırıldandı Miyu.

"Son zamanlarda olanları düşününce, bu benim için yeni bir şey." Daxon'ın bana parti hakkında hiçbir şey sylemediğinden bahsetmiyorum bile. Büyük planında beni unuttuğu için biraz kırılmıştım. Yoksa benim için başka bir şey mi planlamıştı? Bu düşünce beni biraz korkuttu. Tabii ki düşüncelerim Wilder'la geçirdiğim geceye kaydı. Belki de Daxon bir şekilde öğrenmişti ve şimdi bir tür misilleme planlıyordu.

Bir yanım Wilder'dan bir şekilde intikam almaya çalışacağını inkâr edemese de, partinin sürü yeleri arasında birlik sağlamak ve tüm ölümlerden sonra endişelerini hafifletmek için dürüst bir girişim olacağına inanmak istedim.

"İşte oluyor," dedi Miyu, dikkatimi düşüncelerimden uzaklaştırarak. "Doğrudan Daxon'dan duyduğuma göre Wilder'la birlikte yakında hepimiz için büyük bir parti dzenleyeceklermiş."

"O zaman ilginç bir gece olacak," dedim, anı hafifletmeye ve kendimi sıkıntılarıma kaptırmamaya çalışarak.

Miyu sustu ve çantasındaki Rae'nin kupasına baktı, kırıgın görünüyordu. Yanağından bir damla gözyaşı süzüldü ve hiç silmedi. Ne kadar dengesiz olduğunu, kederin onu nasıl yuttuğunu görünce göğsüm sıkıştı.

Rae'nin ölümünden sorumlu olan kişinin peşine düşmesinin iyi bir fikir olup olmadığını merak etmeye başladım. O haliyle kırılıyordu. Bana baktığında dudakları acı dolu bir gülümsemeye dnştı.

Sanki daha fazla gözyaşı dökülmesini engellemenin tek yolu buymuş gibi.

Gözlerim ona dikildi ve gözlerimin önünde parçalanışını görmek canımı acıttı.

"Hey, bir fikrim var," diye önerdim. "Rae'nin bardağındaki zehir hakkında Daxon'la konuşsam ve sorumlu kişiyi aramasına izin versek nasıl olur? Nasıl olsa bizden daha iyi bir iş çıkarır, sonra da sen ve ben birlikte partinin tadını çıkarırız?"

Bana göz kırptı ve ben de gözlerinin ardındaki mücadeleyi izledim.

Elini tuttum. "Daxon'ın canavar avlama konusunda tecrübesi var. Ne dersin? Ona haber verebilir miyim?"

Alt dudağını çiğneyerek önce çantasına sonra da bana baktı. Başıyla küçük bir selam verdi. "Bu hoşuma gider." Kırılgan tepkisi beni rahatlattı, travma konusunda ona yardım etmek için daha fazla zaman harcayabileceğimi umdum. "Teşekkür ederim," diye fısıldadı.

"Sorun değil. Ama önce senin evine dönelim, ben de gömleğini ters giymediğinden emin olayım." Nazikçe gülümsedim, onu biraz güldürebilecek miyim diye alay ettim.

Kendine baktı, kolunun dışından aşağıya doğru uzanan dikişi dürttü ve küçük bir çığlık attı.

"Bu sabah acelem vardı," diye kaşlarını çatı. "Bir balonun içinde yaşıyormuşum gibi hissediyorum ve doğru düşünemiyorum."

Uzanıp elini elime aldım. "Bunun için endişelenme. Aslında ne giydiğime dikkat ettiğimde yanlışlıkla kıyafetlerimi ters giyiyorum." Ona tuhaf bir sırıtış attım.

"Sadece zihinsel olarak kötü bir yerdeyim." İç çekti. "Sanırım şu anda hala çok işlevsizim. Beni terk etmediğin için teşekkür ederim Rune. Ve senin üzerinde doğruluk serumu kullandığım için özür dilerim. Bunu asla yapmamalıydım."

"Senin için her zaman buradayım." Bir kolumu omuzlarına attım ve yalnız olmadığını bilmesini isteyerek ona sarıldım. Sonra ikimiz de kabinden dışarı çıktık.

"Ah, neredeyse unutuyordum," dedi, gözleri kızarmış, çenesi titriyordu. "Rae için küçük bir cenaze töreni ayarladım. Benimle katılır mısın?" Sesi titrerken onu daha da yakınımına çektim.

"Tabii ki." Yanaklarını sildi, ben de koluna girdim ve ikimiz de daha fazla hüngür hüngür ağlamadan önce bizi kafeden dışarı çıkardım.

Kaldırımında bana yaslandı ve burnunu çekti. "Rae'yi özleme şeklim dalgalar halinde geliyor. Bazı günler sadece ağlıyorum, bazı günler ise kendimi meşgul etmek için her şeyi yapıyorum. Ve bugün, boğuluyorum." Onun sözleriyle göğsüm daraldı, gözlerim yaşardı ve içimde öfke yükseldi. Rae'yi hedef alan her kimse sadece onun değil, onu tanıyan herkesin hayatını mahvetmişti.

DAXON

I Wilder'dan hiç hoşlanmamıştım ve ona karşı gerçek hislerimi saklamak için de hiç çaba sarf etmemiştim. Arcadia'yla aramızda yaşananlardan sonra, yumruğumu yüzüne vurma isteği duymadan onunla aynı odada bulunmakta zorlanmıştım.

Ve kendimi başka bir kız yüzünden onunla tekrar bir araya gelmiş bulmamın nedeni de bu değil miydi? Kader

hastalıklı bir mizah anlayışı.

Yine de bunda büyük bir fark vardı. Rune, Arcadia'ya hiç benzemiyordu. Bu berbat dünyada hayatta kalmaya çalışıyordu ve varlığının her zerresiyle tutkuyla seviyordu.

Arcadia herkesi kullanan bir kaltaktı. Ve gerçeği anlamam çok uzun sürdü.

Rune saf bir kalbe sahipti ve kalbimi ve ruhumu ona vermemin nedenlerinden biri de buydu, onu kurtarmak için tüm dünyayı yakabilirdim.

Bu da Wilder söz konusu olduğunda en iyi kararına karşı çıkmak anlamına geliyordu. Beni ne kadar öldürürse öldürsün, onu neyin mahvettiğini ve Rune'u terk etmesine neyin sebep olduğunu bulacaktım. Çünkü Wilder ona benim kadar bile aşık olsaydı, onunla birlikte olurdu. Sürtük Fae kraliçesiyle değil.

Bu yüzden kendimi bir ara sokakta saklanmış, ikili el ele kaldırımda yürürken dışarı bakarken buldum. Bu resimde bir şeyler tamamen yanlıştı. Rune'un ateşi konusunda yardım almak için onu ziyaret ettiğimizde Wilder'ın Daria'dan ne kadar nefret ettiğini hatırlıyordum ve duygularını tamamen tersine çevirmesi hâlâ aklımı karıştırıyordu. Yoksa her şeyi yanlış mı anlamıştım? Wilder Rune'u paylaşmak zorunda kaldığı için o kadar kızgındı ki onu terk etmeyi mi tercih ediyordu?

Başımı salladım... Bundan şüpheliydim. Wilder pek çok şey olabilirdi ama aptal değildi. Ve sadece bir aptal benim kızım gibi bir sevgiliyi kaybedebilirdi.

Bakışlarımı Wilder ve Daria'dan ayırmadan, bunu Rune için yaptığımı kendime hatırlatmaya devam ettim. Günün sonunda, eğer gözlerini açmasını sağlama girişimim başarısız olursa, canı cehenneme. Rune'a dünyayı verirdim, onu bir daha asla düşünmemek için ne isterse yapardım.

Ara sokaktan sıvıştım ve uzaktan arkalarından takip ettim.

Wilder sanki kışında bir şey varmış gibi sert adımlarla yürüyordu. Ona yakıştığını düşünerek içimden güldüm. Rune onda yine ne buluyordu?

Daria koluna girmiş, ona yaltaklanıyordu. Güvensizlikten bahsediyorum.

Birbiri ardına dükkânlara girdiler.

"İyi günler, Daxon," dedi biri arkamdan öyle ani bir sesle ki boğazımda bir hırıltıyla adama doğru döndüm.

"Siktir git."

Hızla geri çekildi ve ben de aceleyle geri döndüm. Wilder arkama bakmaya başladı.

yön. *Kahretsin*. Kendimi en yakın dükkâna attım çünkü onu gözetlediğimi bilmesini istemiyordum. Onunla Daria arasındaki lanet anlaşmanın ne olduğunu öğrenene kadar olmaz.

Yolun karşısına geçip hızlı adımlarla başka bir mağazaya doğru yürürken onları vitrindeki kadın elbiseleri rafının arkasından izledim.

"Her şey yolunda mı, Daxon?" diye sordu arkamdan bir kadın, sesi biraz telaşlıydı. Muhtemelen James Bond gibi binaların arasında dolanırken gülünç görünüyordum.

Doğrudum ve Virginia'ya gergin bir sırıtış sundum. "Her şey yolunda." "Eşin için bir hediye mi arıyorsun?" diye takıldı.

Başımı salladım, gözlerim Wilder'ın üzerindeydi, havadan sudan konuşmaya vaktim yoktu. Tek kelime daha etmeden dışarı çıktım ve koşar adımlarla yolun karşısına geçerek peşlerinden gittim.

Daria bir şeye kıkırdıyor, sonra ellerini Wilder'ın kollarında ve sırtında gezdiriyordu... hatta kıkırda bile. Onunla bu kadar içli dışlı olmasını tuhaf buluyordum... kaltak tam bir takıntılıydı. Wilder onun dokunuşlarına neredeyse hiç tepki vermiyordu ve ona dokunduğu zaman da zorlanmış gibi görünüyordu. Yine de onun yanında kaldı.

Bu garipti, değil mi? Etkileşimlerini ne kadar uzun süre izlersem, o kadar tek taraflı olduğunu hissediyordum. Ve eğer durum buysa, o sik neden onunla kalıyordu?

Bazı yerlilerle konuşmak için durakladılar, Daria sanki buraya aitmiş ve sürü üyeleri onu seviyormuş gibi devam etti. Wilder da buna uyunca kalbim öfkeyle çarpmaya başladı.

Onu uzun zamandır tanıyordum... ve bu süre zarfında hiç bu kadar korkak olduğunu görmemiştim.

Sonraki bir saat boyunca peşlerinden gittim, onları gözlemledim, yapmacık konuşmalarını dinlemeye çalıştım.

İşler yolunda gitmiyordu.

Daria birinin şakasına sahte bir kahkaha attı, bir cadı gibi kıkırdadı, Wilder'a sarılırken göğsünü ona bastırdı.

Gözlerim dolmak istiyordu ama gördüğüm manzara karşısında öfkelenmemeye çalışmakla meşguldüm. Bu tam bir şakaydı ve Wilder kendini körü körüne takip ederken bulmuştu... sadece bunun farkında değil gibiydi.

Bu duruma gerçekten dikkat ettiğinizde gerçeği görmek için dahi olmanız gerekmiyordu. Wilder kolay lokma değildi. Acımasız bir pislikti ve her şey için savaşırdı, yani bu hiç de onun yapacağı bir şey değildi. Ve kolunda bir Fae kraliçesi vardı... damarlarında güç dolaşan tehlikeli bir kadın.

İçimdeki her şey bana onu hecelediğini söylüyordu. Tanık olduğum bu saçmalığı açıklamanın başka bir yolu yoktu.

Nefesimi tutarak barın köşesinde saklandığım yerde kaldım ve ne yapmam gerektiğini düşündüm. Lanetlenip lanetlenmediğini bana söylemesi için sihirli birini çağıracak vaktim yoktu.

Bunu kendim halletmeliyim.

Ve eğer varsa, bu aşk büyüsüyle başa çıkmanın tek bir yolu vardı... çift arasındaki bağı koparmak. Ve bunu nasıl yapacağımı çok iyi biliyordum. Büyü hakkında biraz bilgi edinecek kadar çeşitli doğaüstü varlıkların etrafında bulunmuşum.

Wilder'ın sahte gülümsemesine baktıkça onu kurtarmam gerektiğini daha iyi anladım. Bunu Rune için yapıyordum, onun için değil, ama onu Daria'nın kontrolü altında görünce içimin çalkalandığını da inkâr edemezdim.

Kararım aklıma yerleştiğinde sııttım. Doğru zaman gelene kadar onları izlemek zorunda kalacaktım ama öyle ya da böyle Wilder'ı bugün özgür bir adam yapacaktım.

Planımdan memnun bir şekilde onları takip ettim, sonunda şehrin ana kısmından ayrılacaklarını umuyordum. Wilder'ın büyü altında olmadığını varsaymak için hiçbir neden yoktu, yani bu işe yarayacaktı.

Ya da en azından ben kendime böyle söyledim.

Onlar ayaklarını uzattıkça ben de içimden homurdanıyordum ama sonunda Wilder'ın yeni kulübesine doğru ilerlediklerinde sııttım.

Artık daha hızlı hareket ediyor, mesafeyi kapatıyor, evleri ve ağaçları siper olarak kullanıyordum. Sessizce hareket etmekte ustalaşmışım.

Konuşmaya devam ettiler... *Onlar* derken Daria'yı kastetmişim, Wilder ise başını salladı.

Birden sustuğunda donup kaldım ve kendimi beyaz çitin üzerinden yere attım, yüzükoyun yere uzandım. Bana büyü yapmasına kesinlikle ihtiyacım yoktu. Tahta çitin aralıklarından dışarı bakarak onun sokağa geri dönmesini izledim ve Wilder'la yalnız kaldığından emin olunca kolunu onun koluna daha sıkı doladı.

Bir kez daha sokağın sonuna doğru yükselmeye devam ettiler ve koyu renkli ahşap kulübeye doğru yol aldılar. Kulübe, kasabaya tepeden bakan yüksek bir yerdeydi.

Tekrar ayağa kalkarak peşlerinden koştum, caddeye doğru ilerledikçe ağaçlara daha da yaklaşıyordum.

Küçük ön bahçelerine vardıklarında ve Wilder çimlerinden bir şeyler toplamak için dolaştığında, harekete geçmeye karar verdim.

Ona doğru hamle yaptım, elim kemerimdeki silahı aldı ve yanımda sıkıca tuttu. Rüzgâr bir kez olsun lehime döndü ve sessizlik beni sardı.

Ama gölgem beni ele verdi. Boş ver... Artık bunun için çok geç.

Eteğinin kumaşını salladı ve Daria bana doğru döndü. İlk gördüğüm kocaman gözleriydi, sonra ağzı açık kaldı, boğazından irkiltici bir ses geldi. Bıçağı göğüs kafesinin hemen altındaki yumuşak etine sapladığım yerden elime ılık kan sıçradı.

"Kötü cadının ölme vakti geldi," diye homurdandım.

İnledi, elleriyle yarasını kavradı ve sendeleyerek geri çekildi. Bıçağı çekip çıkardım, kan kaybından ölmesini istiyordum.

"W-Wilder," diye mırıldandı, ağzının kenarlarından kan sızıyordu. Wilder'a sesleniş şekli neredeyse gerçek gibiydi, sanki onu önemsiyordu. Belki de öyleydi... ama bu onu hâlâ tehlikeli kılıyordu.

Wilder bir canavar gibi üzerime döndü, gözleri alev alevdi, dişlerini gösterdi ve çeneme öyle sert bir yumruk indirdi ki gözlerimde yıldızlar dans etti.

"Siktir!" Geriye doğru sendeleyerek kükredim.

Ama düşmeden önce kendimi yakaladığımda, Wilder artık benim için gelmiyordu. Dizlerinin üzerine çökmüş, ölmek üzere olan bir hayvan gibi böğürüyordu. Rüzgar ve kurumuş yapraklardan oluşan bir girdap sanki bir girdabın ortasında oturuyormuş gibi etrafında dönüyordu.

Büyü... Üzerimde gezinirken tüylerim diken diken oldu.

Bakışlarımı Daria'ya çevirdim ve onun bizden uzaklaşıp ormana doğru koştuğunu gördüm; elleriyle yarasını kavramış, arkasında kan izleri bırakmıştı. Ne kadar hızlı hareket ederse etsin rüzgâr onu neredeyse bizden uzaklaştıracak gibiydi.

Evet, kaçsa iyi olur.

Sonra dikkatimi hâlâ inleyen Wilder'a çevirdim. Etrafındaki rüzgâr durulmuştu ve başını kaldırdı, acı çeken yeşil gözleri benimkilerle buluştu.

"Ne yaptın lan sen?" diye homurdandı.

Elimi yüzümde gezdirdim. "Sana bir iyilik yaptım. Güven bana. Henüz öyle hissetmiyor olabilirsin ama yakında öyle olacak. Bana daha sonra teşekkür edebilirsin."

Çenesini sıktı, boynundaki kasları çalıştırdı ve sırtını dikleştirdi. Ama ayağa kalktığı anda, sanki bir haftadır içiyormuş gibi tökezledi.

Kolumu ileri doğru salladım ve devrilmesin diye onu tuttum. Umursamamam gerekirdi ama bir yanım ona acıyordu. Kötü şanstın payını almıştı. Kulübesi yanmış, sonra da nefret ettiği birini sevmek zorunda kalmıştı. Bu berbat bir şeydi. Arcadia olayından bahsetmiyorum bile.

Kolunu benimkinden çekerken "Sakin ol," dedim.

"Daria nerede?" Az önce ne olduğunu tam olarak anlayamamış gibi gözlerini hızla kırıştırdı.

"Kuyruğunu bacaklarının arasına kıştırıp kaçtı, dostum. Sana bir aşk büyüğü yaptı.

Ona takıntılıydın. Rune'u terk etmen için seni kandırdı."

Yüzünden şaşkınlık okunuyordu ve ben buna şaşırmadım. Aşk büyüleriyle bağlantıyı koparmak iki aşamalıydı. Birincisi, Wilder'la olan bağı zayıflattığı için Fae'den kurtulmak, ikincisi de laneti onun sisteminden temizlemem gerekiyordu.

Gözlerini ovuşturmaya devam etti. "Neden bana neler olduğunu söylemedin?"

Kendimi tutamayarak bir kahkaha patlattım. "Şaka mı yapıyorsun lan? Seni kuklası haline getirdiğinin ve el çantası olarak kullandığının farkında mısın? Sana yaptığı büyüğün net görmene izin vermesine imkân yoktu. Ama artık bitti ve bu işi bitirebilmemiz için benimle gelmen gerekiyor."

Gözleri kapandı, sonra tekrar açıldı. "Neden görüşüm bulanık? Ve başım zonkluyor." "Çünkü hâlâ onun zehirli büyüğünden etkileniyorsun." Bu sefer dirseğini sertçe kavradım ve

Onu sürükleyerek caddede yürüdük ve evime geri döndük.

"Ne zamandır bu haldeyim?" Sesindeki acı onun adına beni öfkeliendirdi. Daria'yı bir daha gördüğümde, ona bunu yaptığı için boğazından kasıklarına kadar deşecektim... kimse onun yaptığı pisliği hak etmiyordu.

Wilder'ı yanımda tuttum ve çoğunlukla izleyicilerin Alfa'larının yaralandığına dair paniğe kapılmalarını önlemek için hızlıca hareket ettik.

Siyah saçları gözlerinin üzerine dökülmüştü ve bana yan yan baktı, sonra kamarama yaklaşırken etrafına bakındı.

"Nereye gidiyoruz?"

Arabama vardığımızda, "Biraz dolaşmak için," diye cevap verdim. Yolcu kapısını açtım, onu içeri kapatmadan önce binmesi için dürttüm. Hızla sürücü koltuğuna geçtim ve bir kalp atışı kadar kısa bir sürede arabayı sürmeye başladık.

Çakıl taşlı yolda patinaj yapan lastiklerden arkamıza toz doldu ve sonra kasabayı geride bıraktık.

Wilder, "Bunun nasıl olduğunu anlamıyorum," diye inledi.

"Daria seninle ilk tanıştığın beri seks oyuncağı olmanı istiyor, gerçi aslında en başından beri fae'lerle hiç takılmamalıydın--"

"Siktir git dostum. Beni azarlamana ihtiyacım yok," diye homurdandı ve sıkışmış gibi görünen emniyet kemerini çekti.

Kendi kendime kıkırdadım.

"Tahminimce Rune'u kıskandı ve seni kendi kızı yapmak için kasabaya geldi. Bunun geldiğini göremezdin, kardeşim. Fae'ler kışına küfredmeden önce omzuna dokunmazlar."

"Bu kadar hıyar olma," diye hırladı ve dikkatini içinden geçtiğimiz ormana çevirdi. "Hâlâ ona karşı bir çekim hissediyorum... Bu tuhaf bir his, çünkü aynı anda hem tanıdık hem de yabancı. Kurdum içimde çırpınıyor, kızgınlım."

"Sen Rune'u terk edip onu Daria'yla birlikte olmaya zorladıktan sonra

muhtemelen öyledir," dedim. Derin bir iç çekerek tekrar yüzünü ovuşturdu.

Gaza bastım, böylece daha hızlı yol aldık, dağa tırmandık, keskin virajları biraz fazla aldık

Çabuk. Uzakta, çevredeki dağların tepeleri keskin bir şekilde yükseliyordu.

"Neden hız yapıyorsun?" diye hırladı.

"Eğlenceli," diye cevap verdim.

Sonunda tepenin üzerinde durdum ve neyse ki Wilder daha fazla bir şey söylememişti. Daria onu aramaya çalışmadan ve büyü daha da güçlenmeden bu işi halletmem gerekiyordu. "Gidelim," diye emrettim ona.

Hiç tereddüt etmeden arabadan indi ve ormanda ilerlemeye başladık.

"Ne yaptığını biliyor musun?" diye sordu ölü bir kütüğün üzerinden tırmanırken.

"Evet. Hâlâ Fae tarafından enfekte edilmiş durumdasın ve eğer seni arındırmazsam, Daria hâlâ sana sahip olacak. O yüzden daha az soru sor ve yoluna devam et." Güneş alçalıyordu ve günün büyük bir kısmını onu kasabada takip ederek geçirmiştım.

Kalın gölgelikten çıkıp nehrin kıyısına adım atmadan önce suyun akışını duydum.

"Bunu bilmiyor olabilirsin," dedim. "Ama bu su iyileştirici özellikler taşıyor. "Burası her zaman kutsal bir yer olmuştur ve ailelerimizin burayı seçme nedenlerinden biri de budur. Toprak kutsanmış, sular arındırılmıştı."

Wilder cevap vermeyince omzumun üzerinden ona baktım. Gözlerinin altı gölgelenmişti ve beni duyduğundan bile şüpheliydim. Omuzları öne doğru kıvrılmış, dudakları sessiz kelimelerle kıpırdıyordu. Lanet onu çağırıyordu.

Karnına sapladığım bıçak yüzünden öleceğini umuyordum, ama fae'lerle ilgili olan şey, konu ölmek olduğunda dirençli olmalarıydı. Tüm o sonsuz yaşam şeyleri devam ediyordu.

Bulutlar tepede yoğunlaştı, yağmur vaadiyle gökyüzünü hızla kararttı. Acele etmek için bir neden daha. Nehrin kıyısı boyunca ilerledik, yaklaşan şelalenin yumuşak gürültüsü yaklaştıkça daha da artıyordu.

"Ee, plan nedir?" diye aniden tersledi, donuk gözlerle bana bakıyordu. "Yüzmeye mi gideceğim?"

"Evet, onun gibi bir şey. Rune'un yanına dönmeden önce temizlendiğinden emin olmalıyım.

Zaten yeterince zarar verdiniz."

Bana keskin bir bakış fırlattı, Rune'dan bahsedince bakışlarında suçluluk duygusu titreşti. "Nehirde ıslanmam gerekiyorsa neden hâlâ yürüyoruz?" Gözlerini yanından geçip gittiğimiz suya dikti.

"Sadece hareket etmeye devam edin. Tam doğru nokta olmalı."

Çok geçmeden Wilder'ın öfkeli sözlerini bastırarak gürleyen şelalenin yakınındaki bir kayanın kenarında durduk. Dr. Jekyll ve Bay Hyde gibi davranıyordu ve beni kızdırmaya başlamıştı. Ama başını sallayıp ayaklarımızın dibindeki uçurumu işaret etmesinden, ya onu neden buraya getirdiğimi sorduğunu ya da oraya inmeyeceğini söylediğini tahmin ettim. Onu gerçekten dinlemediğim için bunu herkes tahmin edebilirdi.

"Aşağıda ne görüyorsun?" Rune'u günler önce yüzmesi için getirdiğim tertemiz suyu göstererek bağırdım.

Wilder'ın bakışları benimkileri takip etti ve dönüp berrak suya baktı. Birden sııttım, kaslarımı esnetip ellerimi sırtına doğru ittim. Uçurumdan aşağı yuvarlandı.

Kollarını ve bacaklarını havaya kaldırarak böğürdü.

"Bebek gibi davranma, o kadar da uzak değil," diye bağırdım arkasından. Belki elli metre vardı.

Tam şelalenin döküldüğü yerde sıçrayan suya çarptı. Elbette onu uçurumdan atmama gerek yoktu ve nehre girip suya batırılıp temizlenebilirdi. Ama bunun neresi eğlenceli olurdu ki? Ayrıca onu sarsmam gerekiyordu.

Orada olması gerekenden biraz daha fazla kaldı. Ne oluyor Wilder? Yüzebildiğinden emindim... Kafasını çarpmamış olsa iyi olur. Kıçını kurtarmak için beni dalmaya zorlarsa çok kızarım.

Suyu taradım, huzursuzlanmaya başlamıştım. Rune, Wilder'ı öldürdüğüm için beni asla affetmeyecekti, bunu biliyordum.

Sonunda yüzeyin altından fırladı, boğulan bir fare gibi sağa sola sıçradı, nefes nefese kaldı. Yüksek sesle nefes verdim. Lanet olsun.

"Seni lanet olası pislik," diye bağırdı. "Ölebilirdim."

"Ama sen yapmadın. Nasıl hissediyorsun?" Kükreyen şelalenin üzerinden bağırdım.

Buradan bile gözlerinin öfkeyle bana dikildiğini görebiliyordum. Sonra bana parmağını gösterdi.

Tamam, Wilder geri dönmüş gibi görünüyordu.

"Arabayı alıp seni almaya geleceğim," dedim, beni duyup duymadığından emin değildim, sonra bana küfürler yağdırırken oradan uzaklaştım. Onun hangi yönünü tercih ettiğimden emin değildim. Uyuşturulmuş halini mi yoksa her şeye kafayı yediği halini mi?

Önemli olan Rune'un mest olmasıydı ve benim için önemli olan tek şey de buydu.

Rune

Gün de ruh halimi yansıtıyordu, karanlık ve kasvetliydi. Mezarlıkta, Miyu'nun Rae'yi gömmek için seçtiği yerde duruyordum. Miyu'nun dışında sadece vaiz, Miyu'nun teyzesi, Daxon, Wilder ve ben vardık.

Wilder'ın gelmesine şaşırmıştım. Ben uyurken gittiğinden beri hiç konuşmamıştık. Wilder bana bir şey söylemek istermiş gibi kaçamak bakışlar atıp duruyordu ama ağzını her açtığında etrafta toplanan diğerlerine bakıp sessiz kalıyordu.

Buna aldırmadım. Bugün daha fazla üzüntüye ihtiyacım yoktu.

Cinayetlerden Rae'nin sorumlu olduğu söylentisi bir şekilde dışarı sızmıştı ve kasabadaki herkes toplu olarak saygı göstermemeye karar vermiş görünüyordu. Miyu adına incinmiş ve kızgındım, özellikle de muhtemelen zehirlendiğini öğrendikten sonra. En azından Miyu'nun arkadaşlarının onu desteklemek için geleceğini düşünmüştüm ama belli ki onlar aynı şeyi hissetmemişlerdi.

Miyu burada başka kimsenin olmamasını umursamıyor gibiydi. Vaiz, Rae'yi bekleyen daha iyi bir hayattan bahsederken, toprak yığınının yanında kaskatı durdu ve gözyaşları yüzüne damladı. En azından gömdüğü kişi kimseyi öldürmemiş gibi davranıyordu.

Vaiz, Rae'nin geride bıraktıklarının hayatlarına nasıl devam etmeleri gerektiğinden bahsetmeye başlayınca Miyu kendini kaybetti, dizlerinin üzerine çökerken yumuşak gözyaşları hıçkırıklara dönüştü, son birkaç gündür yağan yağmurun çamuru elbisesine batıyordu.

Arkadaşımla yıkılışını izlerken ben de gözyaşlarıma hâkim olamadım. Vaiz sonunda vaazını bitirdi ve bize başıyla selam verdikten sonra diz çökerek hâlâ yerde yatan Miyu'ya fısıltıyla birkaç kelime söyledi. Miyu onun söylediklerini başıyla onayladıktan sonra ayağa kalktı ve gitmeden önce bize hüznle gülümsedi, fark ettiğim kadarıyla oldukça hızlıydı.

Mezar taşının yanında Daxon'la birlikte aldığımız bir gül aranjmanı vardı ve Miyu ayağa kalkıp güllerden birini koparmak için yürüdü. Onu toprak yığınının yanına getirdi ve ona baktı.

Daxon ve Wilder'ın Miyu'ya biraz alan açmaya çalışarak uzaklaştıklarını gördüm. Bana ihtiyacı olabilir diye yanında bekledim. Miyu'nun teyzesi oturduğu yerde kaldı ve Miyu'yu yakından izledi.

İstedğin zaman atlayıp onu kurtarabilirsin.

"Bunu daha önce göremediğim, bir şey yapmadığım için üzgünüm. Seni hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm," diye fısıldadı, eli "Sevgili Aşk, Sevgili Eş, Sonsuza Kadar Sevgili" yazan mezar taşının üzerinde geziniyordu. Şimdiye kadar okuduğum en yürek parçalayıcı şey olabilirdi.

Havadaki sıcaklık aniden düştü, sanki o anda soğuk bir cephe hareket etmişti. Rae'nin formu tam Miyu'nun önünde belirdi ve ben onun gerçekte kim olduğu konusunda yanılmadığımızı ve saldırmayacağını umarak kaskatı kesildim.

Ama Rae orada öylece durdu, yüzü umutsuzluğun resmiydi ve sanki dünyası Miyu'ymuş gibi ona bakıyordu.

Birden yüzü gevşedi ve rahatlamış gibi iç çekti. "Rae," diye mırıldandı. Onu hissedebiliyordu.

Miyu bana doğru baktı. "O burada, değil mi?" diye mırıldandı.

Başımı salladım, konuşamayacak kadar tıkanmıştım.

Elini havaya kaldırdı ve ben de Rae'nin elini onunkiyle buluşmak için kaldırmasını izledim. Miyu yüzünü öne eğdi ve Rae de alınları birbirine değene kadar onun hareketine eşlik etti.

"Beni sevdiğin ve aşka yeniden inanmamı sağladığın için teşekkür ederim," diye fısıldadı. Gözyaşları yüzünden aşağı aktı ve orada dururken tüm vücudu titredi.

"Benim için konuşabilir misin?" diye sordu, bana bakmadan. "Evet," diye fısıldadım.

"Ona hala mutlu sonlara inanmasını ve harika bir hayatı olacağını bildiğimi söyleyebilir misiniz?"

Hıçkırıklarımı tutmakta başarısız oldum. "Miyu, sana hâlâ mutlu sonlara inanmanı istediğini ve harika bir hayatın olacağını söylememi istedi."

Ağlarken vücudu titriyordu. "Bu nasıl mümkün olabilir? Senin benim mutlu sonum olman gerekiyordu, Rae."

Daha fazla hayalet gözyaşı sızarken gözlerini kapattı. "Onun geleceğine bir göz attım ve çok güzel olacak. Sadece önce bu zor kısmı atlatması gerekiyor," diye fısıldadı.

Söylediklerini tekrarladım ve o da telaşla başını salladı. "Bunu istemiyorum. Sadece seni geri istiyorum. Lütfen, geri dön."

"Seni seviyorum, Miyu. Hangi hayatta olursam olayım, ne olursa olsun seni seçerdim. Güle güle, aşkım."

Formu buharlaşmaya başladı ve gözden kaybolurken gözlerinde daha önce olmayan bir huzur ifadesi gördüm. Kaybolurken gözlerini ondan hiç ayırmadı.

Ve sonra gitmişti. Bu sefer temelli gittiğinden şüpheleniyordum. Dizlerinin üzerine çökerken, "Gitti," diye inledi.

Ne olursa olsun onu seçmekle ilgili söylediklerini ona söyledim ve bu sadece durumu daha da kötüleştirdi.

"Kader arkadaşı olmadığım için korktuğumda bana bunu söylerdi. Korkumu yenmem için bana bunu söylerdi. Ve şimdi bunun bir önemi bile yok."

Buna söyleyecek bir şeyim yoktu.

Çünkü belki de haklıydı.

Miyu evinde küçük bir resepsiyon düzenledi ve bazı arkadaşları bunun için geldiler. Sanki orada olmaktan utanıyorlarmış gibi ona boş gülümsemeler ve sert sarılmalar verdiler ama o onlara sıkıca

Yine de.

Herkes gittikten sonra, o arka verandaya çıkıp aya bakarken ben de çöpleri toplamaya başladım. Görünüşe göre ikimiz de son zamanlarda bunu sık sık yapıyorduk.

Oturma odası ve mutfak alanını temizledikten sonra Miyu'nun teyzesi yemek alanıyla ilgilenmeye başladı ve ben de Miyu'nun yanına gitmek için dışarı çıktım.

"Nasıl hissediyorsun?" Bir kolumu ona doladığımda sordum, o da başını benimkine yasladı.

"Gitmek zorundayım, Rune," diye mırıldandı.

"Ne?" diye sordum. Bu sözler o kadar da büyük bir sürpriz olmamasına rağmen sordum. Ne de olsa kaçmakla ilgili her şeyi biliyordum.

"O her yerde. Bu evin her yerinde, bu kasabanın her yerinde. Buna dayanamıyorum. Kaybettiklerimin sürekli hatırlatılmasına dayanamıyorum."

"Peki ya onu kimin zehirlediğini bulmak?" Tereddütle sordum. Daha önce gerçeği bulmaya çok kararlı görünüyordu.

"Bunun gerçekten bir önemi var mı?" diye sordu üzüntüyle. "Bu kasabadaki insanları bilirsin. Onun hakkındaki fikirlerini asla değiştirmeyecekler. Ortaya çıkıp beni desteklemediler bile, sanki ben suçluymuşum gibi, sanırım." İçini çekti, yanağından aşağı tek bir damla gözyaşı süzüldü. "Ne olursa olsun, bu onu geri getirmeyecek. Ve ben onsuz nasıl var olacağımı bilmiyorum. Sanırım bunu çözene kadar gitmem gerekiyor."

"Seni çok özleyeceğim," dedim onu sıkıca sararak.

"Ben de seni özleyeceğim, Rune. Sen sahip olduğum en iyi arkadaşsın. Ben burada değilim diye bu değişmeyecek."

Orada uzun süre aya bakarak kaldık. Ve ertesi sabah...

gözyaşlarıyla dolu bir vedayla ayrıldı.

Korkunç ve üzücüydü ve umarım aradığı şeyi orada bulmuştur. Ben hâlâ kendim bulmayı umuyordum.

WILDER

I Daria'yla olanlardan dolayı Rune'un beni affetmesini sağlayıp sağlayamayacağımı bilmiyordum ama ne kadar uzun sürerse sürsün denemekten vazgeçmeyecektim.

Bu gecedен başlayarak.

Ares bu akşam düzenlediğimiz küçük bir akşam yemeği partisinde ölecekti. Tabii ki söylememiştik. Rune çünkü adama karşı bir zaafı varmış gibi görünüyordu. Ama gitmesi gerekiyordu. Daxon ve ben bu konuda %100 hemfikirдик.

Şelalenin üzerinden suya vurduğum anda, sürekli uğraştığım sis ve acı yok olmuştu. Rune'a olan hislerimle ilgili her şey kristal berraklığına kavuşmuştu. Karşı konulmaz sevgi ve tam bağlılık beni vurmuş, Daria'yla yaşadıklarımдан duyduğum pişmanlık içimi dağlamıştı.

Şimdi hatırladım. Rune'u istemediğim sözlerle terk ettiğimi, geceye doğru yürürken kaburgalarımaya vuran acıyı hatırlıyordum. Daria durduğum vadiye geldiğinde yer değiştirmek üzereydim. Ve tabii ki tam o anda Rune'a yardım ettiğim için benden hesap sormaya karar vermişti.

Sadece bir öpücük olması gerekiyordu, anlamsız bir öpücük. Bir fae ile yeminini bozamazdın; ne de olsa bu anında ölüm demekti. Ama sorun olmayacağını düşündüm.

Daria belli ki dudaklarına bir büyü yapmış olmalıydı, çünkü dudaklarımız birbirine değdikten sonra her şey değişmişti. Birdenbire hayatımın aşkı, elimden kayıp gitmesine izin verdiğim kadın, tüm geleceğim olmuştu.

Rune'un büyüünün çatlaklarından sıyrılabilmiş olması ona olan hislerimin bir göstergesiydi. Kurdum büyüünün kurbanı olmamıştı. Rune'u eşi olarak görüyordu ve belli ki bunu değiştirebilecek hiçbir büyü, hatta güçlü bir fae büyüü bile yoktu.

Tanrıya şükür.

Akşamın gündeminde, elbette Ares'ten kurtulduktan sonra, Rune ile konuşmak vardı. Onu cenazede görmek ve hiçbir şey söyleyememek beni gerçekten öldürdü.

Daxon, Rune'un beni hâlâ sevdiğini söylemişti ve birlikte geçirdiğimiz gecedен sonra her şey bunu doğrular gibiydi ama bu ne zaman çok fazla olacaktı? Hayatındaki tüm pisliklerin onu sürekli incitmesinden ne zaman bıkacak ve gemiyi terk etmeye karar verecekti?

Umarım o nokta şimdi değildir, çünkü Daxon'un beni içine attığı o saçma sapan suyun içinde yüzeye çıkarken Ay Tanrıçası'na Rune'la bana bir şans daha vermesi için binlerce dua göndermiştim. Benden istediği her şeyi yapacağıma dair ona söz vermiştim. Sanırım Daria'yla yaşadıklarımдан sonra bu pek de akıllıca bir şey değildi ama Ay Tanrıçası'nın bize hep söylendiği kadar harika biri olduğuna inanmak zorundaydım.

"Aldın mı?" Daxon ön kapıdan içeri girerken sordu. Ne de olsa burası onun eviydi, ama o pislik en azından bir merhaba diyebilirdi.

Bana bir şey borçlu olduğundan değil. Bir parçam hâlâ Rune'u ele geçirmesi için ona mükemmel bir fırsat bırakmışken bana yardım ettiğine inanamıyordum.

Onun yerinde olsaydım aynı şeyi yapacak kadar özverili olup olamayacağımı bilmiyordum.

Lanet olsun, psikopatın Rune için daha iyi bir adam olacağını kim düşünebilirdi ki? "Anladım," diye cevap verdim, masaya doğru yürüdüm ve yavaşça küçük sandığı aldım.

Belediye binasının altındaki gizli odadan alındı. Elbette önce boynunu kırmaya ya da boğazını parçalamaya çalışacaktık. Ama bu işe yaramazsa, ne tür bir doğaüstü olduğundan tam olarak emin olmadığımız için, bunun işe yaraması gerekecekti.

Belediye binasının altında sadece Amarok'un alfaları tarafından bilinen bir oda vardı. Liderlerin kasabanın kuruluşundan bu yana topladıkları her türlü doğaüstü eşya ile ağzına kadar doluydu, ancak yüzlerce yıl önce. Odaya girmek için çözülmesi gereken yaklaşık yirmi farklı kilit vardı, hem büyülü hem de normal türden. Bazen gecenin bir yarısı birinin o odaya gireceği düşüncesiyle uyanırdım.

Elimde tuttuğum şey de o odadan geliyordu. Dünyadaki her doğaüstünü öldürmeyi garantileyen bir zehir.

Aşırıya kaçmış olabilirdi ama Ares'te bir şeyler vardı. Ondan yayılan gücü hissedebiliyordunuz. Gitmesi gerekiyordu.

Daxon sandığın kapağını kaldırarak kıpkırmızı toza baktı. "Mükemmel."

Yemek şirketinden biri yemeğin neredeyse hazır olduğunu söylemek için mutfaktan çıktı ve Daxon onlara sevimli bir gülümseme vermeden önce kapağı kapattı.

Sapık.

"Rune ne zaman geliyor?" Bir korkak gibi Daxon'a sordum. Çoktan ulaşmalıydım ama benimle konuşmayacağından o kadar korkmuştum ki onu arama zahmetine bile girmemiştim.

"Yaklaşık yirmi dakika içinde," diye sırtarak cevap verdi Daxon, beni rahatsız görmek hoşuna gitmişti.

Bir nefes verdim ve koridordaki aynaya bakarak iyi görüldüğümünden emin oldum. Kahretsin, şu anda kimdim ben?

Kapı çalındı - parti başlıyordu.

Tüm betalarımızı ve kasabanın diğer güçlü oyuncularından birkaçını, kasabaya yeni gelen büyüleyici ziyaretçimizi karşılama kisvesi altında davet etmiştik. Ares birkaç kişiye bir süre kalmayı planladığından bahsetmişti ve herkes onu seviyor gibi görüldüğünden, kasabanın yabancılara karşı olan temkinliliğine rağmen böyle bir akşam yemeği düzenlemek o kadar da sıra dışı görünmüyordu... Ares için geçerli olmayan bir temkinlilik.

Sadece bir ziyaretçi olduğu için ortadan kaybolması o kadar da garip olmazdı. İnsanlara hayatına devam etmeye karar verdiğini ve vedalaşmayı pek sevmediğini söyledik.

Saatin adamı tam o sırada geldi... Rune'la birlikte.

Kapıyı açtığımda, Rune'la aramızın şu sıralar pek iyi olmadığını bilmese de onu kızla görmenin beni çıldırtacağını bildiği için sırttı.

"Wilder," dedi Rune şaşkınlıkla.

"Merhaba tatlım," diye mırıldandım ve kızardı, bakışlarında umut ve ihtiyat savaş halindeydi. "Tam da onur konuğumuz gelirken içeri girdim," diye açıkladı.

Onu daha sonra öldüreceğim için, Ares'e kibarca gülümsedim ve ikisinin de içeri girmesine izin vermek için kenara çekilirken dünyada umurumda değilmiş gibi davrandım.

"Bu taraftan. Bu gece gelebilmene çok sevindik," diyorum Ares'e, kolumu Rune'un beline dolayarak. Ares elime ve şaşkın bakışlı Rune'u tutuş şekline baktı,

gözlerinde bir pırıltıyla.

Bu adam yeterince çabuk ölemezdi.

Lanet olsun. Daxon'a dönüşüyordum.

Onları ana oturma alanına götürdüm, burada garsonlar misafirler için ellerinde meze tepsileriyle odanın içinde dolaşıyorlardı. Babalarımız Alfayken kasabada hep böyle küçük buluşmalar olurdu ama Daxon ve ben ilk kez böyle bir şeyi bir araya getiriyorduk.

İkimizin de babasını tanıdığım için, onların da pek çok toplantılarında cinayet konusunu gündeme getirdiklerini tahmin ediyordum.

Ares'i Daxon'un durduğu yere götürdüm, kolumu hâlâ Rune'un omzunda tutuyordum. "Daxon, ben Rune'la biraz konuşurken neden Ares'e bir içki getirmiyorsun?" diye sordum. Gecenin sonuna kadar onu zehirlemek istemiyorduk ama öncesinde onu sarhoş edebilirsek kesinlikle işleri kolaylaştıracaktı.

"Whiskey Sours sever misin?" Daxon dostça bir sırıtışla, hâlâ eğlenmiş görünen Ares'in sırtını sıvazlarken sordu.

Cevap vermeden önce Rune'u uzaklaştırdım, onunla konuşma hevesimle neredeyse onu koridorun sonuna kadar taşıdım.

Yanımızdan geçen meraklı bakışlı misafirlere gülümsemeye ve başımı sallamaya çalıştım ama gülümsememin daha çok acılı bir yüz buruşturmaya benzediğinden emindim.

Meraklı gözlerden uzaklaşır uzaklaşmaz Rune'u duvara yasladım ve hayatım buna bağlıymış gibi dudaklarını yalamaya başladım.

Hay sikeyim. Nasıl bu kadar uzak kalabildim? Tadı o kadar güzeldi ki, herhangi bir büyüün bana bunu unutturacak kadar iyi çalıştığını anlamak zordu. Onun hakkında ne hissettiğimi. O benim her şeyimdi.

Göğsüme bastırdı, sanki benimle ne yapmak istediğine karar veremiyormuş gibi gömleğimi aynı anda hem itti hem de çekti. Sonunda dudaklarını benimkilerden ayırdı.

"Wilder, ne yapıyorsun?" diye soludu, öpüşmemizin tutkusuyla göğsü hızla inip kalkıyordu.

O kadar güzeldi ki. Hayatımda gördüğüm en güzel yaratıktı. Dudakları öpüşmemizden dolayı şişmiş ve parlıyordu ve yanakları nefis bir pembe renkteydi. Hay sikeyim. O mükemmeldi.

"Daria beni bir büyüün etkisi altına aldı. O gece ayrıldıktan sonra ona rastladım ve bir tür aşk büyüü yaptı. Milyon yıl geçse de kendi başıma böyle bir şey yapmazdım. O gece ne söylediğimi biliyorum ama hiçbirinde ciddi değildim. Sadece bir pislik gibi davranıyordum ve sonra Daria'ya rastladım ve lanet olsun Rune, lütfen beni affet. Her şeyi yaparım. Seni o kadar çok seviyorum ki. Sen benim her şeyimsin. Ve büyü altında bile kurdum bunu biliyordu, hâlâ biliyordu." Sözlerim aceleyle çıkmıştı, çaresizlik her heceme işlemişti.

Rune gözlerini kırpmadan bana baktı, ağzı sanki söylediklerimin tek kelimesini bile anlamamış gibi hafifçe açtı.

Parmak uçlarımı tereddütle yüzünde gezdirdim. Az önce ağzımı onunkine değdirmiştim ama şimdi beni reddedeceği için dehşete düşmüştüm.

"Bunların hepsi o korkunç kadının yaptığı bir büyü müydü?" dedi sonunda, dudakları titriyor ve gözleri yaşlarla doluyordu.

"Evet, bebeğim. Sana kendimi nasıl affettirebileceğimi bilmiyorum. Hiçbirini hak etmiyorum-" Kollarını bana dolaması ve dudaklarını dudaklarıma bastırmasıyla sözlerim kesildi.

"Seni kaybettiğimi sanmıştım. O gece bile oradaydın ama aynı anda değildin. Ben

Senin için çok çaresizim. Seni çok seviyorum," dedi gözyaşları arasında yüzüme öpücükler kondururken. "Bunun kötü bir rüya olduğunu ve sonunda uyanacağımı düşünüp durdum. Kalbim seni kaybettiğime inanamıyordu. Sensiz çok kaybolmuştum."

Kalbim göğsümde zıpladı ve kendimi Grinch gibi hissettim çünkü kalbimin o anda en az üç beden büyüdüğüne yemin edebilirim. Yanağımı ısırdım, ona her şeyi anlatmam gerektiğini biliyordum.

"Büyü onu öptüğüm için başladı," dedim ona. "O gece vardiyaya gitmişim ve o aniden oradaydı, senin kokunu maskeleyince talep ettiği iyiliği istiyordu. Sadece küçük bir öpücük olacağını, bir şey olmayacağını düşünmüştüm. Ama belli ki ben bir aptalım çünkü bir fae ile asla öne geçemezsin ve çok üzgünüm." Onu tekrar kollarıma almanın ve günahlarımı itiraf etmenin birleşimiyle içim titreyerek konuşmaya devam ediyordum.

"Seni sevmekten vazgeçmemi sağlayacak bir şey yapabileceğini sanmıyorum," dedi ciddiyetle, o güzel mavi gözlerinde hâlâ bir parça kalp kırıklığı vardı.

Ona bir günahımı daha itiraf etmem gerektiğini bilerek gözlerimi sıkıca kapattım. "Sadece bir öpücük olması gerekiyordu, ama sanırım bir parçam bana bir şeyler hissettirip hissettiremeyeceğini, çok üzgün olduğum için seni unutmamı sağlayıp sağlayamayacağını bilmek istedi."

"Sana bir şeyler hissettirdi mi? Yani, sana beni unutturduğunu zaten biliyoruz," dedi küçük bir gülümsemeyle. "Ama aradığın şeyi sana hissettirdi mi?"

"Bana iğrenmekten başka bir şey hissettirmedi, kendimden, ondan... ve ondan sonra her şey bulanıklaştı." Onu kendime doğru çektim, o kadar yakındık ki sadece bir fısıltı kadar uzaktaydık ve alınlarımız neredeyse birbirine değiyordu. "Sana her şekilde sahip olacağım, Rune. Bu Daxon'la paylaşmak anlamına gelse bile. Artık sensiz bir dünya biliyorum ve bunu bir daha asla yaşamak istemiyorum. Lütfen beni affedebileceğini söyle."

"Affedilecek bir şey yok Wilder. İkinizden de istediğim şey haksızlık-"

"Ama öyle değil. Bunu şimdi anlıyorum. Bunca zamandır beni benim seni sevdiğim kadar sevmeyeceğini düşünüyordum, ama o gece... lanet olsun o geceye. Onun büyüü altında bile kalbini hissettim. Sevginin beni çevrelediğini hissedebiliyordum. İki insanı tüm kalbinle sevmenin nasıl mümkün olduğunu bilmiyorum ama sen bir şekilde bunu başardın." Usulca kıkırdadım, burnumu şefkatle ona sürterek sırtmasını sağladım. "Ama bunu yapabileceğini bilmeliydim."

Daxon yakınlardan, "Çok dokunaklı ama siz ikiniz için yemek hazır," diye yorum yaptı. Duvara yaslandığı yerde dişlerini gösterdim, aynı anda hem kıskanmış hem de eğlenmiş görünüyor.

Rune yüzünü gömleğime gömmeden ve beni bir kez daha sıkmadan önce kıkırdadı. Onun içine girmek için yanıp tutuşuyordum ama sanırım cinayet çağırıyordu.

"Bekle, büyüden nasıl kurtuldun?"

Daxon homurdandı, yüzünde kendinden çok memnun bir ifade vardı. "O ben oluyorum prenses. Hayatımızın geri kalanında her gün bu pislik için ağlamana gerçekten izin veremezdim, değil mi?"

"Ona yardım mı ettin?" diye sordu, Daxon'a sanki Noel Baba'ymış gibi bakarak.

"Evet, Daxon bir şelalenin tepesinden bir tür büyülü suya düşmeme yardım etti," dedim kuru bir sesle.

Rune elimi tutup beni Daxon'a doğru sürüklerken Daxon, "Her zaman," diye yorum yaptı, böylece beni sıkıca tutarken ona tutkulu bir öpücük verebilecekti.

Bir an için, o aramızdayken, zihnim farklı bir sahne hayal etti. Üzerinde gezinen iki farklı el, tenine değen iki çift dudak... Hayır, o noktaya gelmeyecektik.

Çok erken.

Daxon'ın hararetli bakışlarına kısa bir bakış, onun da aynı şeyi düşünüyor olabileceğini söyledi. Hay sikeyim.

Daxon ve ben aynı anda ondan uzaklaştık, her birimiz kasıtlı olarak diğerine bakmıyorduk.

"İkinizi de çok seviyorum!" Rune ağladı, bakışlarında bir parlaklık vardı. Onu sonsuza dek orada tutmanın bir yolunu bulmak istedim.

"Ve seni seviyoruz bebeğim. Sonsuza kadar," diye mırıldandı Daxon onu koridorda akşam yemeği için masaların kurulduğu yere doğru nazikçe yönlendirirken.

İçeri girdiğimizde herkes beklentiyle bize baktı ve hızlıca masanın ortasındaki üç açık koltuğa doğru ilerledik, Rune aramızda ve Ares tam karşımızda oturdu. Ares'in bakışları hemen Rune'a kilitlendi ve masadaki diğerleri bizimle konuşmaya çalışırken bile neredeyse hiç ayrılmadı.

Daxon'ın akşam yemeği için tuttuğu şirket yerel bir şirketti elbette ve harika bir iş çıkarmışlardı ya da en azından ben öyle sanıyordum. Rune ile aramız düzeldiğine göre artık her şeyin tadı harika görünüyordu. Soluduğum lanet oksijenin de tadının daha iyi olduğuna emindim. Bifteğime yumuldum, ısırıklarımın yanına sarımsaklı patates püresi de koymayı ihmal etmedim. Rune'un yanımda usulca inlediğini duydum ve anında sertleştim, Ares'e çok sert bakmamaya çalıştım, çünkü onu dinlediği için onun bakışlarında da uyarılma arttı.

"Ee, Rune, tatil için bir planın var mı?" Ares yumuşak bir gülümsemeyle sordu. O da ona gülümseyerek karşılık verince dişlerimi sıktım.

Rune dudaklarını ısırdı ve omuz silkti. "Son zamanlarda Noel'i pek kutlamadım, o yüzden her şey harika olur," dedi usulca.

Daxon'ın, küçük kurdumuzun yaşadıklarını hatırlatınca nefesinin altından hırladığını duydum.

"Yolun aşağısındaki çiftlikte at arabasıyla gezinti yapıldığını duydum. Gitmemiz gerekecek," dedi ona.

Rune yanımda rahatsız bir şekilde kıpırdandı, büyük olasılıkla ona gözümüzün önünde çıkma teklif ettiğinden haberi yoktu.

"Kulağa harika geliyor. Eminim hepimiz gitmek isteriz," diye cevap verdi Daxon ağzına büyük bir biftek lokması tıkıştırırken.

Ares'in bakışları kısa bir an için sertleştikten sonra sevimli bir gülümsemeyle öne doğru kayarken ağzımdan kaçan kahkahayı durduramadım. Yine de bana onun ne kadar tehlikeli olduğunu hatırlatan şey maskesinin o kısa kayışıydı. Bakışlarında sadece öfke yoktu... aynı zamanda delilik de vardı.

Herkes yemeğini bitirene kadar Ares'le sohbeti diğer konukların devralmasına izin verdik.

Ve sonra tost zamanı geldi.

Daxon, zehirin o bardaklardan birine konulduğundan emin olmak için mutfaka gitti ve sonra garson alayını yemek alanına götürdü, elinde normal şampanya bardaklarının yanı sıra en az yüz yıldır sürümüzün onur konukları için kullanılan mücevherli kadehlerin bulunduğu bir tepsi vardı.

Zehrin yanlış kişiye verilmediğinden emin olmak için oldukça uygun.

Garsonlar diğer konuklarımızla ilgilenirken Daxon masamıza içecek tepsisini dağıttı.

Daxon, Ares'e bardağını uzatırken gülümsemesi biraz fazla uğursuz görünüyordu ama Ares bunu fark etmemiş gibiydi, yani belki de bu sadece benim hayal gücümdü.

"Hepimiz kadehlerimizi ziyaretçimiz Ares Bain için kaldıralım. Şimdiden neredeyse tüm kasabanın kalbini kazandı ve ona sahip olduğumuz için şanslıyız," dedi Daxon ve şampanya kadehini kaldırarak

tüm oda mide bulandırıcı bir şekilde alkışladı.

Cidden. Yabancılar karşı Daxon ve benim kadar şüpheli olduklarına her zaman güvenebileceğim bu kasaba halkı kimdi?

Ares özel bardağından büyük bir yudum alırken bakışlarını Rune'a kilitledi. Zehrin etkisini göstermesi uzun sürmemişti ya da en azından o gizli odaya ve hazinelerine ilk girdiğimizde bize söylenen buydu.

Bir an önce ölmeye karar vermesi ihtimaline karşı partinin gerçekten sona ermesi gerekiyordu.

Elimizden geldiğince şık bir şekilde konukları uğurladık ve onları yemek şirketinin çok beğenileceğini söylediği ikramlardan oluşan küçük hediye çantalarıyla evlerine gönderdik. Daxon'ın evinin önündeki hava, konuklar tempolu geceye doğru yürürken kahkahalar ve heyecanlı konuşmalarla doluydu. Ne yazık ki Rune da giden konuklardan biriydi. Sadece iyi bir yabancı ya da daha kötüsü bir arkadaş olduğunu düşündüğü bir adamı öldürmeyi planlarken etrafta olamazdı. Daxon zaten yeterince arkadaşını öldürmüştü.

Rune'u temizliğe yardım etmesine gerek olmadığına ve Carrie'yle birlikte hana gitmesi gerektiğine ikna etmiştik. Birimiz daha sonra ona katılacaktı... tercihen ben, tabii ki. Kaşları hafifçe çatılmış ama şüphe duymadan oradan ayrılmıştı.

Temizlik ekibi gittikten sonra sadece biz ve gece içkisi için kalmasını söylediğimiz Ares kalmıştık. O orada durmuş Daxon'la sohbet ederken ben de çabucak ölmesini umarak onu izliyordum.

"Bu gece ne güzel bir parti vermişsiniz beyler," dedi Ares viskisini yudumlarken. Daxon'un iyi bir önlem olarak içkisine biraz toz serptiğini görmüştüm.

Her ihtimale karşı kendi içkimi hazırlamıştım.

"Sanırım bu kasabanın her zaman bir kutlamaya hazır olduğunu göreceksiniz. Küçük bir kasabanın en güzel yanlarından biri," diye yorum yaptım.

Lütfen artık ölebilir misin?

Otuz dakika sonra, kulaklarımı kanatacak kadar sıkıcı ve sahte bir konuşmadan sonra, yüzü gevşedi ve tek kelime etmeden yere yığıldı.

"Sonunda," diye homurdandı Daxon. "Bu adam kendi konuşmasını dinlemeyi gerçekten seviyor. Hiç bitmeyecek sanıyordum."

Nabzını kontrol etmek için eğildiğimde, "Bana bundan bahset," diye kabul ettim. Tek bir atım bile hissedilmiyordu.

"Oraya vardığımızda öldüğünden emin olmak için onu bıçaklayacağım. Yerleri daha yeni temizlettim," dedi Daxon sanki hava durumundan bahsediyormuş gibi sakince. Ben gözlerimi devirip Ares'in bacaklarını tutarken Daxon da kollarından tutup garaja ve arabasına doğru ilerlemeye başladı.

Ares'i arka koltuğa attık ve bir saat uzaklıktaki bir çiftçinin arazisine doğru yola çıktık.

En az yüz tane domuzu olan bir çiftçinin yaratıcı bir şekilde beslenmesinde bir sakınca yoktu. Elbette bir ücret karşılığında.

Bunu ayarlayan Daxon'dı. Siktiğimin psikopati.

Daxon normalde onu korku bodrumuna götürürdü ama Rune'un onu Rae'yle basmasından dolayı biraz yaralı olduğu belliydi ve görünüşe göre bu, bir cesetten kurtulmanın bir sonraki en iyi yoluydu.

Yolculuk sırasında pek konuşmadık. Daxon'ın çalan klasik müzik gerçekten biraz ürkütücüydü ve müziğin ritmiyle direksiyona vurmaya devam etti. Tam Daxon'ı durdurmak için onu bıçaklamayı düşündüğüm noktaya gelmek üzereydim ki

sola döndüm ve bana *Teksas Katliamı*'ndan fırlamış gibi gelen ışıksız, uzun bir çakıl yola girdim.

Çakıllı yol en az bir mil daha uzadı ve sonunda uzakta kocaman bir metal ağılın belirdiğini gördüm. Nihayet metal çitlere vardığımızda Daxon arabayı durdurdu ve ikimiz de indik. Daxon bagajını açıp siyah bir muşamba çıkarırken ısıklık çalışıyordu. Sonra onu yere serdi ve biz de Ares'in cesedini arabadan çıkarıp muşambanın üzerine koyduk. Daxon daha sonra arka koltuğunun altından uzun, sivri uçlu bir bıçak çıkardı ve Ares'i kalbinden bıçakladı. Ares irkilmedi bile, yani görünüşe göre hala ölüydü.

Daxon'dan bıçağı aldım ve Ares'in boğazına sapladım. Sadece iyi bir önlem için.

Daxon bana sanki birbirimize bağlanmış gibi parlak bir sırtış fırlattı ve sonra ikimiz de muşambayı sadist domuzların bizi beklediği yere çektik.

"Hazır mısın?" Daxon sırtarak sordu, belli ki bu durum hoşuna gitmişti.

Muşambayı ve cesedi çitin üzerinden geçirirken yüzümü buruşturdum ve başımı salladım.

Domuzların inmesi kelimenin tam anlamıyla sadece bir dakika sürdü. Yeme ve kemik kırma seslerinin rüyalarımın gireceğinden oldukça emindim ama çok etkili küçük canavarlardı.

Daxon, onlar yemek yerken hayatımın en uzun on dakikası boyunca kalıp dinlememizi sağladı ve sonra arabaya geri döndük, umarım Rune'a gidiyorduk... tabii ki domuz gibi kokmadığımızdan emin olduktan sonra.

"Seninle çalışmak güzeldi dostum," diye sırttı Daxon ve ben de yüzümü buruşturarak başımı salladım, sonra da yumruğumu ona doğru uzattım.

Arkadaş muhtemelen çok güçlü bir kelimeydi. Beni Rune'a geri getirdiği için ona hayatımı borçlu olsam bile şimdilik ortak diyebiliriz.

En azından bir sorunumuz vardı.

RUNE

T Birdenbire lokantayı saran kıkırdama s e s l e r i dikkatimi çırpılmış yumurta ve avokadolu tost tabağımdan uzaklaştırdı.

Kasabanın dedikoducusu Greta, bir kız öğrenciden çıkması gereken sesler çıkarıyordu sınıftaki yeni çocuğa vuruluyordu. Yaşlı kadın onun yerine kapının yanında durmuş, gitmesi için kapıyı açık tutan Ares'le sohbet ediyordu. Ares'in ona bakışı, sırtışı, tüm dikkatini ona vermesi her kızı eritebilirdi.

Onu izlerken yaptığım sayısız gözlemden biriydi bu. Dikkatinizi dağıtmak istediğinde elini saçlarının arasında gezdirmesi ya da uzanıp size dokunmaya eğilimli olması gibi, sadece vızıldamanızı sağlayacak kadar. Tıpkı şu anda Greta'ya yaptığı gibi ve anında Greta'nın gözleri parladı. Adam sizi nasıl büyüleyeceğini biliyordu. Ve bir şekilde kasabadaki çoğu kişiyi büyülemeyi başarmıştı. Ben de dahil olmak üzere, onun varlığında ilk tepkim midemde çılgınca atan kelebekler şeklinde oldu. Onunla ilgili bir şey beni gülünç derecede heyecanlandırdı ve birden kendimi Yeni çocuktan hoşlanan kız öğrenci.

Greta sonunda lokantadan çıktı, hâlâ omzunun üzerinden Ares'e bakıyor, yine kıkırdıyordu ve ben gözlerimi deviriyordum. Ama yine de Ares'in insanı duraksatan ve bakakaltan bir havası vardı. Delicesine yakışıklı, uzun boylu, karanlık ve gizemliydi... Siyah gömleğinin altından çıkan kaslarının da gösterdiği gibi mükemmel bir vücuda sahipti.

Etrafına baktığında bakışlarımız çarpıştı ve ağzının kenarları yukarı doğru kıvrıldı. Elim kurabiye kavanozundayken yakalanmış gibi bakışlarımı kahvaltıma indirdim. Tekrar kafamı kaldırdığımda onun kendinden emin bir şekilde bana doğru yürüdüğünü ve kendine özgü göz kırpışını gördüm.

Kollarını dirseklerine kadar sıvamıştı ve karanlık bakışları üzerimde gezinirken hafifçe ıslanmış olabileceğim yalanını söyleyemem.

Dün geceki kasaba partisinden sonra karnım guruldayarak uyandım, bu yüzden huzur içinde kahvaltı etmek için vardiyama erken geldim.

Yüz yıl geçse de Ares'in lokantaya gelmesini beklemiyordum. Karşıma oturduğunda şaşırmadım.

Ağzı şehvetli bir gülümsemeye bürünmüştü, kalbimin daha yüksek sesle çarpmasına neden olan bir gülümseme. "Günaydın," dedi tabağımdaki yemeğe bakarak. "Eğer burada olduğunu bilseydim kahvaltımı yaptım bile."

"Çok şey kaçıırıyorsunuz. Bunları kendim yaptım ve harikalar." Ağzıma bir çatal dolusu yumurta attım.

"Buranın şefi siz misiniz?" diye sordu, bakışları göğsüme düştü. İlk başta beni süzdüğünü düşündüm ve isim kartıma bakana kadar yanaklarım yandı.

Başımı sallayarak, "Sadece garson kız, ama yeni şef bu sabah geç kaldı," dedim. Her ne kadar bundan kaçınmaya çalışsam da, Rae aklıma geldi ve yemekleri toplamak için oraya uğradığımda mutfakta olmayacağını bilerek çalışmanın ne kadar zor olduğu aklıma geldi. İçgüdüsel olarak bakışlarımı mutfak kapısına doğru kaldırdım ve Ares'in gözlerini üzerimde hissettim.

"Sana kahve ya da başka bir şey ısmarlamamı ister misin?" diye sordum. "Ben getiririm. Başka bir şey sipariş edebilir miyim?"

"Her şey yolunda."

Ayağa kalkıp lokantanın ortak sahibi Licia'nın menüleri topladığı ön kasaya doğru yürüdüğü andan itibaren bakışlarım onun kışına kaydı.

Gözlerimi dikmemeliydim ama görünüşe göre onun yanında zayıf düşüyordum. Tabağıma dönerek dikkatimi dağıtmak için hızla yemeye başladım.

O anda boynumun yan tarafı karıncalandı ve uyurgezerlik olayımı, Ares'in beni nasıl kurtardığını hatırlayarak onu ovuşturdum. Gecenin geri kalanı kafamı karıştırdı. Belki de boynumdaki dudaklarını, tenimdeki sıvı ateş gibi dokunuşunu tamamen rüyamda görmüştüm. Fısıldadığı sözler beni tamamen çözdü. Beni onun merhametine bırakan ısırtığı. Gerçek bir orgazm yaşamıştım. Hayal gücümün bir ürünü olan bu olay beni sarsmış, ağzının üzerimde olduğunu hayal etmeme neden olmuştu. Sert göğsü göğsüme çarpıyor, elleri vücudumda geziniyordu.

Boynumdaki hissi ovuşturdum ve kahvaltımdan bir lokma daha aldım, kendimi kontrol etmem gerekiyordu.

Ares geri döndüğünde, o mükemmel gülümseme yine dolgun dudaklarıyla beni karşıladı. Uyandığımda boynumda hiçbir iz olmadığı için ısırtığın zihnimde olduğunu kendime anlatmak için elimden geleni yaptım. Ama ne olursa olsun, içimde büyüyen hisler onu arzulamama neden oldu.

"Sana kurdunun nasıl olduğunu soracaktım," diye sordu ve sorusu beni hazırlıksız yakaladı, neden bahsettiği konusunda kafamı karıştırdı.

Yüzümdeki şaşkınlığı görmüş olmalı ki ekledi: "Ormanda uyurgezerlik yaparken kurdunla mücadele ettiğini fark ettim."

"Ah," diye cevap verdim, aklımda bir sürü düşünce vardı ve bunu fark etmek için beni kurtarmaya gelmeden önce ne kadar zamandır ormanda beni izlediğini merak ediyordum.

"O ve ben sadece bazı şeyler üzerinde çalışıyorduk," diye mümkün olduğunca belirsiz bir şekilde cevap verdim. Bana neler olduğunu zar zor anlıyordum. Hâlâ tanımaya çalıştığım bir adama bu konuyu açmak istemiyordum. Öğrendiğim bir şey varsa, o da kime güveneceğim konusunda temkinli olmaktı.

"Peki, dün gece ne oldu?" Çoğunlukla bir şeyler söylemek ve zihnimdeki şüphe yağmurunu durdurmak için sordum. "Dün geceki partide herkesi çok hızlı kovdun."

Bakışlarında ne olduğunu anlayamadığım eğlenceli bir şey parladı. "İlgilenmem gereken bir şey vardı. Yine de muhteşem görünüyordun."

"Teşekkür ederim," diye cevap verdim ve yemeğime yumuldum, ama her santimim masanın karşısında oturan Ares'in farkındayken bir lokma daha yiyebileceğimden şüpheliydim. Gözlerinin üzerimde olduğunu, ellerinin masanın üzerinde benden ne kadar uzakta olduğunu hissediyordum. Göğsüm onun dikkatini çekmek için dayanılmaz bir ihtiyaçla sıkıştı. Kendimi bir çöl gibi hissediyordum, kurumuş ve suya muhtaçtım, Ares ise ulaşamayacağım bir vahaydı.

Kalbimi başka iki erkeğe vermişken onun yanında bu kadar yoğun hissettiğime göre bende bir sorun olmalıydı.

"Dün gece daha fazla zamanım olsaydı, sana cehennem gibi bir gece yaşatırdım. Unutamayacağın bir gece." "Kendinden çok eminsin," diye mırıldandım gülümseyerek.

Güldü, çıkardığı o hipnotik ses kulaklarımı doldurdu ve her yerimi uğuldattı. Onun için

Kredi, karşılık vermedi ve istediğime inanmama izin verdi. Cazibesinin bir parçası da bu muydu... Beni baştan çıkaracak kadar şey söyledi, ben de tüm boşlukları doldurdum.

"Geçen gün ordudan yeni ayrıldığınızı söylemişsiniz. Neden bir arkadaşınla seyahat etmiyorsun ya da..." Boğazım kurudu ve hayatında özel biri olup olmadığını gerçekten merak ediyordum. Tabii ki umursamamam gerekirdi ama yine de bu soru aramızda asılı kaldı.

Licia tam o sırada masamıza geldi ve Ares'in önüne bir fincan kahve koydu. Kirpiklerini kırıştırıyordu, gözleri sadece onun içindi. "Sana getirebileceğim başka bir şey var mı tatlım?" diye mırıldandı.

Bu kasabadaki neredeyse herkes gibi daha açık olabilir miydi? Ama elini onun omzuna koyduğunda, kurdumdan boğazıma doğru hafif bir inilti yükseldi.

Aşağı, kızım. O bizim değil. Bu da neydi böyle? "Bu mükemmel. Teşekkür ederim," diye cevap verdi yumuşak bir sesle.

Licia lokantanın önüne geri dönüp içeri giren yeni müşterilere bakarken Ares'in sırtıttığını fark ettim. "Kurdun beni gördüğüne sevindi mi yoksa beni parçalamak için can mı atıyor?"

"Sadece karnı aç," diye yalan söyledim, aramızda başka bir şey olduğunu düşünmesini istemiyordum.

"Her neyse, bana kasabadaki herkesin seninle birlikte olmak için nasıl can attığını anlatsana."

Gözlerinde bir şey parlıyordu. "Sen de dahil misin?"

Mümkün olduğunca soğukkanlı davranmak için elimden geleni yaptım. "Ağzımdan salyalar akıyor, değil mi?" Cevap vermek yerine beni inceledi ve kahvesinden bir yudum aldı.

"Keşke yapsan."

Sesini alçaltıp neredeyse mırıldanarak Licia'yı taklit etmeye çalışmasına kahkahalarla güldüm.

"Her zaman kolay arkadaş edindim," dedi doğrulurken. "Ordudaki generalimin de bana söylediği gibi, cana yakın bir yüzüm ve kişiliğim var. Bu da insanların benim etrafımda kendilerini güvende hissetmelerini sağlıyor."

Ancak o zaman birinin beni izlediğini hissettim ve ensemdeki tüyler diken diken oldu. Bu garip bir histi.

Şöyle bir baktım, odanın karşısında Daxon duruyordu.

İçimi bir endişe kaplarken kalbim tekleyerek çarpmaya başladı. Ama o bana dikkat bile etmiyordu. Ares'e dik dik bakıyordu.

Daxon'ın kaşları çatıldı, dudakları sıkıştı ve çene çizgisini ovuşturmaya devam etti. Parkta yaşadıklarının bir kez daha tekrarlanmayacağını umuyordum, özellikle de lokantaya daha fazla insan girdiğinde.

"Bana izin verir misiniz?" Oturduğum yerden kalkarak, "Müsaade eder misiniz?" dedim.

"Sorun değil, ben de gitmek üzereydim." Ares de ayağa kalkmıştı ve bana doğru eğilip fısıldadı, "Çok yakında tekrar görüşeceğiz, Rune." Sonra kapıya doğru yürüdü, Daxon'a bakıp dostça başını salladı.

Ares ona "Günaydın," dedikten sonra dışarı çıktı ve kaldırıma doğru ilerledi. "Lanet olsun..." Daxon mırıldandı ve yüzünün bir kâğıt parçası gibi bembeyaz olduğuna yemin ettim.

Aramızdaki mesafeyi birkaç hızlı adımda kapattım ve uzanıp koluna dokundum. Donuklaşmış gibi görünen gözleriyle bana baktı.

Ürkmüş gibiydi... sanki az önce bir hayalet görmüş gibiydi.

"Sen iyi misin?" diye sordum.

"Ares ne zamandır lokantada?" Ares'in az önce çıkıp gittiği kapıya bakmaktan kendini alamıyordu.

"Belki on ya da on beş dakika. Sadece kahve içmek için uğradı."

Daxon başını sallıyordu. "Bu olamaz," diye mırıldandı. Dudakları da yüzü gibi solgun bir halde

boynunun dibine dokunmaya devam etti.

"Kendini hasta mı hissediyorsun?" diye sordum. "Belki seni eve geri götürebilirim?"

Ağız açıldı ama hiçbir şey çıkmadı. Hızla gözlerini kırptırıyor, gözlerini kapıya sabitliyordu. "Bu nasıl olabilir?"

"Daxon, beni korkutuyorsun. Neler oluyor?" Daxon'ın aklını kaçırmasıyla başa çıkabileceğimden emin değildim. Bir değişiklik olsun diye işler yoluna giremez miydi?

Sonunda bana doğru döndüğünde kaşları birbirine yapışmıştı. "Eve gitmem gerek, tatlım. Sana sonra yetişirim."

Ben daha cevap veremedi hışımla lokantadan çıktı, kapı arkasından sertçe kapandı. Beni öpmemişti bile.

Hayal kırıklığı içimde alevlendi çünkü Daxon neyin peşindeyse, bunun bir şekilde beni ısırarak için geri döneceğini biliyordum.

"Bu da neydi şimdi?" Licia düşüncelerimi böldü ve yanımda durdu. "Daxon'u hiç bu kadar ürkmüş görmemiştim. Onu ne korkuttu? Yoksa bir şey mi oldu?"

"Gerçekten emin değilim," diye cevap verdim dalgınca.

Daha fazla müşteri içeri girerken ön kapının zili çaldı ve ben Daxon'un Ares'i gördükten sonraki garip davranışları hakkında içimde çalkalanan endişeyle mücadele ederken Licia onları karşılamak için acele etti.

Vardiyamdan sonra Daxon'ı kontrol etmek ve neler olduğunu öğrenmek için aklıma bir not aldım.

"Bütün gün orada dikilecek misin yoksa vardiyana başlayacak mısın?" Licia elime menüleri tutuşturarak alay etti. "Üçüncü masa siparişlerini vermek için hazır. Sen de masanı temizle ve acele et."

Etrafıma baktığımda, müşterilerin de yemek siparişi vermek için oturduğu iki dolu masa fark ettim.

Başımı salladım. "Kesinlikle." Ve işe koyulmak için hızla hareket ettim.

Yine de Daxon'ın Ares'e verdiği tepkiyi aklımdan çıkaramıyordum. Her zamanki saldırganlığından yoksundu ve daha çok şokta gibiydi, yani aralarında kesinlikle bir şey olmuştu. Ve ben bunu öğrenecektim.

1c

RUNE

I eçtiğimiz birkaç gün içinde, dönüştüğümde burnumun kanamasına neden olan şeyin Rae, Miyu ve Wilder'la yaşadığım stresle ilgili olabileceği sonucuna vardım.

Bir süre önce, Miyu beni düşündüren bir şey söyledi... *Vücudunuz sadece çok fazla bozulmadan önce.*

Peki ya bu vücudumun parçalanma şekliyse? Ya kendimi stresle kendi kurdumu sakatlayacak kadar zorladıysam?

Bu yüzden bir planım vardı.

Parkta hızla ilerledim, kasabaya yeterince yakın olduğumu ama herkesin beni kurdumla boğuşurken izleyemeyeceğini düşündüm. Sabahı meditasyonla ilgili YouTube videolarını izleyerek geçirdikten sonra, doğru zihin durumuyla tekrar denemeye hazır hissettim.

Nehrin kenarında dururken derin bir nefes aldım ve gözlerimi kapattım. Acele etmeden, içimdeki kurda ulaşmama izin verdim. Kıpırdandı, içime sürtündü, geri çekilmekten duyduğu hayal kırıklığıyla bir hırıltı çıkardı.

Biliyorum, dedim içimden. *İkimiz de sakinleşene kadar bunu deneyelim.*

İçime bir nefes daha çekerek, uzaktan gelen kuş cıvıltılarını dinleyerek tenimdeki sert esintinin tadını çıkardım.

Nefes verdim, kaslarımı gevşettim ve sonra kurduma seslendim.

İçimden su gibi geçti, o kadar akıcıydı ki ne yaptığımı anladığımı biliyordum. Onu çektim, kendimi kurt formunda hayal ettim... ve o ileri doğru itti.

Keskin bir ağrı orta yerimi kesti ve aynı hızla vücuduma yayıldı. Kasıldım, irkildim ve acıyı durdurmak için kendime sarıldım. Kurdum sızlanarak geri çekildi. *Özür dilerim.* Gözlerimi açarak burnumdaki damlayı ovuşturdum ve parmaklarım kanlı bir şekilde geri geldi.

Kahretsin. Neyim vardı benim?

Beklemeden tekrar denedim. Kurdumu yüzeyin hemen altında hissettim ve bastırılmış gibi görünmüyordu ama bir şey onun ortaya çıkmasını engelliyordu. Bu işe yaramalıydı.

Cebimdeki mendillerle kanı sildikten sonra, hazırlıklı geldiğim gibi, gözlerimi kapattım, suyun kenarında durdum ve tekrar denedim.

Aynı anda biri koluma dokundu.

İrkildim, gözlerim açılırken boğazımda küçük bir çığlık koptu.

"Hey," dedi Ares, muhteşem gülümsemesiyle orada duruyordu ve o gece yarısı mavisi gözleri beni selamlıyordu, sanki tek bir bakışıyla kadınların külotlarını eritmeye alışkınmış gibi. "Seni korkuttuğum için üzgünüm."

Başımı salladım ve hemen onun varlığında heyecanım uyandı. Bana her şeyi unutturan ve başımı döndüren bir tarzı vardı; onun arkadaşlığını daha çok arzuluyordum.

"Yaklaştığınızı duymadım. Konsantre olmuştum, kurdumla birlikte çalışarak ona biraz huzur vermeye çalışıyordum," dedim.

"Sıkıştı, değil mi?" diye sordu çenesini ovuşturarak.

"O kadar belli mi?"

"Sadece uyurgezerliğin sırasında ormanda kanadığını gördüğüm için ve şimdi de kurdunu çağırmaya çalışırken."

Alt dudağımı çiğneyerek başımı salladım. "Bloke olması için hiçbir neden yok ve arkadaşım bunun stres olabileceğini söyledi. Bu yüzden sakın bir yaklaşımla engelini kaldırmaya çalışıyorum ve-"

Açıklamaya devam etmemi beklemeden, sanki benimle bir sırrını paylaşacakmış gibi eğildi ve sesini alçalttı. "Bunun stres olduğunu sanmıyorum. Burada küçük bir Fae sorununuz olabilir."

Düşüncelerim Daria'ya doğru uçarken, bakışlarım ona doğru daralarak geri çekildim. O anda içimi bir panik dalgası kapladı. Ya onunla bağlantılıysa? Ama Daxon, Wilder'a yaptığı büyüü bozduktan sonra şehirden kaçmıştı.

Ares'e boş boş baktım ve yaşadığım şoku görmesine izin vermedim. "Ne demek istiyorsun?"

"Rune, dönüşüm yeteneğine kelepçe takan bir fae tarafından büyülendin. Bu yüzden sürekli burnun kanıyor." Uzandı ve parmağını üst dudağımda gezdirdi, sanırım orada daha fazla kan vardı. Ve aynı hızla başparmağını ağzına götürdü.

Bu garipti ama kanımın tadına bakması konusunda endişelenemeyecek kadar fae büyüüne takılmıştım. "Bunu nereden biliyorsun? Sen bir fae misin?" Zihnim senaryolarla dolup taşıyordu.

"Rune," diye başladı, bana doğru uzanarak, ama ben geri çekildim. "Ben bir fae değilim ve senin yanımdayken büyüü algıladım. İlk başta ne hissettiğimden emin değildim ama tam o sırada seni mücadele ederken gördüğümde her şey yerine oturdu."

Ona göz kırptım ve kaşlarımı çatarak homurdandım. "Lanet olsun! Daria'ydı!" Öfkelendim. "Tabii ki bunu yapacaktı... ve onu kaldırmayacak, artık kasabada bile değil," diye saçmaladım, çoğunlukla kendi kendime. Sonra bakışlarımı Ares'inkilere çevirdim. "Herkesin bana zarar vermesinden, beni kendi çıkarları için kullanmasından bıktım usandım. Tek istediğim normal bir hayat yaşamakken kurdumu bastırdıkları için." Göğsümde kabaran öfke yüzünden titriyordum.

Önce Alistair, sonra Daria. Kurduma zarar vermek için sırada kim vardı?

Bir rüzgâr geçti. Hava soğuktu, dondurucu bir kış vaat ediyordu.

"Başına gelenler için üzgünüm," dedi Ares, elini koluma koyup üzerimdeki soğuğu silerek.

Karanlık beni yuttu. Daria'nın Wilder'ı benden çalmaya çalışması yeterince kötü değil miydi? Bir de üstüne bu çıktı. Bununla birlikte, içimde bir çaresizlik filizlendi, boğazımı sıktı, ama artık kurbanı oynamayı reddettim.

"Yardım edebilirim," dedi Ares ve ona göz kırptım.

"Nasıl?" Bakışlarını üzerimde tuttum. Kurdumu en son geri getirdiğimde çok çaba harcamıştım. Gök gürültüsü havayı yırttı ve irkildim.

"Büyüleri kaldırabilecek birini tanıyorum. Bunu daha önce yapmış biri, çünkü fae'lerin ne kadar çok insanı lanetlediğini bilsen şaşarsın." Sözleri yumuşaktı ve kolumu okşayışındaki şefkat beni onun delici gözlerine bakarken bıraktı. Bir anda onların içinde boğuluyordum. Onlar her şeyimdi, sanki bir şekilde bana tüm sıkıntılarımdan teselli sunuyorlardı.

Gökyüzüyle savaşacakmış gibi bir kükreme daha duyuldu. Sonra ilk yağmur damlaları burnuma düştü.

"Arkadaşına güveniyor musun?" diye sordum.

"Evet," diye yanıtladı hemen, tereddüt etmeden. "Daha önce bir şeyler söylemeliydim ama sende ne hissettiğimden emin değildim. Seni şimdi onlara götürebilir miyim ve sana yardım etmelerini sağlayabilir miyim?"

Daxon ve Wilder'a gidip bu durumu anlatmak ya da kendi başıma düzeltmek arasında gidip geliyordum. Sorunlarımı adamlarıma daha fazla taşımadan kendimi ve kurdumu korumak. Özellikle de yaşadıkları onca şeyden sonra.

"Arkadaşın nerede?" Ben sordum.

"Şehrin hemen dışında. Uzun sürmez ama sana eşlik etmemden rahatsız olmazsan seni oraya götürürüm." O kadar yumuşak konuşuyordu ki, beynimin bir kısmı onunla istediği her yere gidebileceğimi söylemek isterken gülümsemekten kendimi alamadım.

Etrafımda, dünya sadece ikimize küçülmüştü, uzakta yerlilerin sesleri yoktu, gürleyen sesler yoktu. Sadece onun büyüleyici bakışları vardı. Sonra dudakları yukarı doğru kıvrıldı ve ben onun taşıdığı sakin enerjinin içinde süzıldüm. Beni hafiflemiş, nefessiz bırakmış ve kendisine tamamen hayran bırakmıştı.

"Hazır mısın Rune?" diye sordu, elini bana doğru uzattı, avuç içi yukarı bakıyordu, teklifini kabul etmemi bekliyordu. Umutlu görünüyordu, sanki bir şekilde kabul etmem ona ölçülemez bir mutluluk getirecekmiş gibi. Onu mutlu etmek istemem yanlış mıydı? Ya da umutsuzca kurdumu özgür bırakmaya ihtiyacım olması?

Kurdum göğsümde protesto edercesine hırlarken, elim sanki kendi iradesine sahipmiş gibi onu kabul etmek için uzandı.

Yağmur daha sert yağdı, büyük damlalar beni hızla ıslattı. Şimşekler gökleri ikiye ayırıyor gibiydi. Sanki evrenin kendisi beni Ares'in yardımını kabul etmeye ve aptal fae büyüünden kurtulmaya çağırıyordu.

Parmaklarım onunkileri sıyırdı, o da parmaklarını benimkilere doladı. Sonra sağanak yağmurda koşmaya başladık.

Bakkalın iki sokak aşağısındaki ara sokağa park ettiği siyah Chevrolet Impala'sına koşarak girmiştik. Aceleyle kapıyı kapattım ve ne kadar ıslak olduğuma kahkahalarla güldüm. Her yerimden su damlıyordu ve Ares'e baktığımda onun da daha iyi durumda olmadığını gördüm.

"Vay canına, hava hızla kötüleşti," dedim.

Yüzünden aşağı su akarken gülümsedi. Suyu eliyle sildi. "Yağmurunu seviyorum. Acıyı dindirmeye yardımcı oluyor."

"Bunu sevdim," diye karşılık verdim, o sırada koltuklarımızın arasına ve arkaya doğru eğildi, sonra küçük bir battaniyeyle geri döndü.

"Kurulanın ve üşütmemek için kendinizi sarın."

"Teşekkürler." O kükreyerek çalışan motoru çalıştırırken ben de öyle yaptım. Yüzümü sildikten sonra saçlarımın üzerinden geçirdim ve omuzlarıma sardım, kasabayı çoktan geride bıraktığımızı fark etmemiştim bile. Kasabaya giden ana yola saptık ve sonra dağlık yolda ilerlemeye başladık.

Emniyet kemerini kendime doğru çekerek dışarıya, yağmurun arabaya, ormanlık alana doğru yağdığı yere baktım. Ön cam silecekleri hafif bir vınlama sesi çıkararak ileri geri hareket ediyordu.

"Teşekkür ederim," dedim. "Özellikle de hava sürüş için pek uygun olmadığından."

Elleri direksiyonu sorunsuz bir şekilde kullanıyordu, rüzgâr arabayı itip bizi yolun her tarafına savurduğunda bile.

"Keşke daha önce bir şeyler söyleseydim." Tamamen yola odaklanmak yerine, kucağımda duran elini benimkinin üzerine koydu. Soğuk dokunuşuna rağmen beni rahatlatmıştı.

"Bana arkadaşından biraz daha bahset. Bu kadar çabuk kabul etmeden önce sormalıydım herhalde," dedim küçük bir kahkaha atarak. "Onlar bir cadı mı? Lütfen bana bir tavuk ya da başka bir şey kurban etmeyeceklerini söyle," diye takıldım.

Güldü ve çıkardığı o büyülü sese bayıldım. "Umalım da iş o noktaya gelmesin. Ama endişelenme, sana göz kulak olacağım ve güvende olduğundan emin olacağım." Yüzünde özlem dolu bir ifade belirdi.

yüzünü. "Yolda seninle vakit geçirmek gerçekten çok güzel."

İşin garip yanı, ben de aynı fikirdeydim.

"Bana ailenizle birlikte nerede büyüdüğünüzden, ne yapmayı sevdiğinizden biraz daha bahsedin" diye sordu.

Koltuğuma geri yaslandım. Normalde ailem hakkında konuşmaktan pek hoşlanmazdım çünkü her şey acı verici anıları çağırıyordu. Ama o anda içimi bir nostalji duygusu kapladı ve koltuğuma yerleşip ona annemin bana küçükken nasıl Harry Potter hikâyeleri okuduğunu ve uzun süre peri masallarının gerçek olduğuna inandığımı anlattım. Alastair'den ya da annemin beni ne kadar çabuk terk ettiğinden hiç bahsetmedim. Bu anılar zihnimin derinliklerinde gömülü kalmıştı ve elimde olsa sonsuza dek unutulacaklardı.

En sevdiğimiz kitaplardan ve Harry Potter gibi bir dünya keşfedip orada yaşamayı neden çok istediğimden bahsederek ne kadar yol aldığımızı tamamen unutmuştum ama gösterge panelindeki saate baktığımda 12:03'ü gösteriyordu.

O sabah saat dokuzdan hemen sonra parka doğru yola çıkmıştım. "Arkadaşının yakınlarda oturduğunu söylediğini sanıyordum."

"Eğer yağmur yağmasaydı ve bu trafiğin arkasında bir salyangoz kadar yavaş sürmek zorunda olmasaydım, çoktan varmış olurduk." Bana öyle bir göz kırptı ki beni koltuğa yapıştırdı ve bir su birikintisi haline getirdi. Kalbimi Daxon ve Wilder'a vermişken bu adam nasıl bu kadar yakışıklı olabilir ve beni etkileyebilirdi? Yine de onun varlığında, sanki kendi iradem yokmuş gibi çözüldüm.

"Neredeyse geldik," dedi sağa dönerek. Ana yolu geride bırakarak bir kasabaya doğru hızla ilerledik.

Belki de endişelenmeliydim ama o gözlerle bana her baktığında oturduğum yerde yumuşuyordum.

Bir kasabanın evleri görüldü. Ellerinde alışveriş torbalarıyla kaldırımında yürüyen yaşlı bir çift gözüm takıldı. Önünden geçtiğimiz evlerin çoğu küçüktü ama yıkık döküktü ve tamir edilmeye ihtiyaçları vardı. Küçük bir kız çocuğu pencereleri tahtayla kapatılmış harap bir evin ön bahçesinde oynuyordu.

"Hangi şehirdeyiz?" Ben sordum.

"Claireville. Yerel madencilik sektörü kapandığından beri pek çok aile burayı terk etti ve kalanlar da geçimlerini sağlamakta zorlanıyor."

"Bu çok üzücü. Bu arkadaşınızın ödemeye ihtiyacı olacağı anlamına mı geliyor? Yanımda hiçbir şey getirmedim." Bu bana, beni ararlarsa diye arkadaşlarıma nerede olduğumu söylemem gerektiğini hatırlattı. Cebimden cep telefonumu çıkardım ve hızlıca Wilder ve Daxon'a bir mesaj göndererek Claireville kasabasında Ares'le birlikte olduğumu ve çok uzun sürmeyeceğini söyledim. Ayrıca kısaca kurdumun Daria tarafından engellendiğini ve Ares'in bana yardım ettiğini söyledim. Belki Ares'in benim için bir şey yaptığını görürlerse, onu iyi bir adam olarak görebilirlerdi.

Telefonun çekmediğini fark ettim ve mesajın ulaşmasını umduktan sonra telefonu bir kenara koydum.

"Kiminle mesajlaşıyorsun?" diye sordu.

"Sadece Wilder ve Daxon. Ortadan kaybolursam endişeleniyorlar." Yarı gülümsedim, Ares bunu fark etmemiş gibi görünüyordu.

Yüksek ahşap çitlerle çevrili dar bir sokaktan aşağı döndü. Sonunda bir kez daha sağa döndü ve eski bir bara benzeyen bir yerin park alanına girdi.

Büyük, ahşap bir binaydı, kare şeklindeydi ve etrafını saran bir sundurması vardı. Neredeyse batı tarzı bir havası vardı.

"Neredeyiz, Ares?" Sözcüklerimin etrafını saran bir titremeyle sordum.

"Olmamız gereken yerde." Motoru kapattıktan sonra arabadan indi ve benim yanıma geldi.

sonra kapıyı açtı.

"Hazır mısın?" Sözlerinde arabadaki gibi bir yumuşaklık yoktu ama bunun yağmurdan ıslanmış olmasıyla ilgili olduğunu söyleyebilirim.

Dışarı çıkıp bara tekrar baktığımda, mekânda herhangi bir işaret ya da isim olmadığını fark ettim, ancak pencerelerin arkasında kesinlikle bir hareket vardı.

"Neden bir bardayız? Arkadaşın burada mı?"

Başını salladı ve beni sıkıca tutarak elimi avuçlarının içine aldı.

Ön kapının üzerindeki örtünün altından aceleyle geçerken zihnimde tekrarlayıp durdum, *yardım bulacağız*.

Ares kapıyı iterek açtı ve bayat ve keskin kokulu bir odaya girdik. Koyu renkli ahşap duvarlar tavanla uyumluydu. Duvarları geyik kafaları kaplamıştı ve bir avcı kulübesine adım attığımızı yemin edebilirdim.

Geldiğimizde konuşmalar anında kesildi.

Boğazımdaki düğümü yuttum ve odanın arka tarafındaki barı taradım. Yaşlı bir adam tezgahı siliyordu ve sağında hepsi kapalı üç kapı duruyordu.

En az bir düzine adam bana bakıyordu ve tüylerim diken diken oldu. İsteseler ayılarla güreşebilecekmiş gibi görünen iri yarı, iri yarı adamlar. Bazıları avdan yeni dönmüş gibi kamuflaj kıyafetleri giymişken, diğerleri Ares-jean ve tişört gibi gündelik kıyafetler giymişti.

Ama hepsinin gözlerinde sanki aniden avlarını bulmuşlar gibi aynı parıltı vardı. Beni.

Burayı sevmiyordum ve dışarı çıkma isteği beni tüketiyordu. Oradan başka bir yerde olmam gerekiyordu. Ve önce Wilder ve Daxon'a gitmediğim için kendimi tekmeledim.

Dışarıda bir kez daha gök gürledi ve duvarlar etrafıma kapanmış gibi hissettim.

"Sanırım gitmeliyiz," diye mırıldandım Ares'e. Kolunu çekiştiriyordum ama o beni barın derinliklerine doğru çekiyordu, tutuşu canımı acıtana kadar sıkıyordu.

Kapı arkamdan büyük bir gürültüyle kapandığında sıçradım. Başımı çevirdiğimde, 1.80 boylarında bir canavarın orada dikildiğini, kollarını göğsünde kavuşturmuş, çıkışı koruduğunu fark ettim.

Omurgamı bir ürperti kapladı. "Ares, neler oluyor? Fae büyüğü için birinin bana yardım edeceğini söylemiştin."

Ares bana bakmak için döndü ve önümde yüzü değişmiş gibiydi. Alışık olduğum yumuşaklık gitmiş, yerine zamanında çok fazla zorluk yaşamış biri gelmişti. Nefret gözlerini kızartmıştı ve kasabaya tesadüfen gelen o nazik adama hiç benzemiyordu.

Bu manzara ve dönüşüm karşısında kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu. Kolumu tuttuğu yerden çektim. "Kimsin sen?"

Adamların geri kalanı ayağa kalkmış, yaklaşıyor ve sanki odadaki canavar benmişim gibi bana bakıyorlardı.

"Onunla dönmen yeterince uzun sürdü," diye homurdandı adamlardan biri.

Kalbim küt küt atıyor, nefesim dudaklarımda gidip geliyordu. Kendimi kapana kısılmış gibi hissediyordum, tıpkı duvardaki hayvanların yaşamlarının son dakikalarında hissetmiş olmaları gerektiği gibi.

"Neredeyim ben?" diye sordum.

Bakışlarını kaldıran Ares zalimce sırtıttı, kara gözleri daha koyu kırmızı bir parıltıya bürünmüş gibiydi. Tıpkı uyurgezer rüyamda gördüğümü sandığım gibi... İşte o zaman gerçek yüzüme çarptı. O gece bir rüya değildi, değil mi? Ares'le ormanda yaşadığımız her şey gerçektir.

Saçmalık.

Üzerime çöken panik yüzünden oda altüst oldu ve kendime sarıldım.

Oradan en iyi kaçış yolu. Hayatınız gözünüzün önünden geçtiğinde ya kaçarsınız ya da savaşırsınız derlerdi. Tam o anda içgüdülerim ve kurdum kaçmam için hırladı. Hiç şansım yoktu... Özellikle de kurdum hâlâ engelliyken.

Ares üzerimde yükseliyordu, dili dudaklarının üzerinde geziniyordu ve keskin dişlerinin beyaz parıltısını yakaladım.

"Beni korkutuyorsun, Ares. Bu da ne demek oluyor?"

Çenesi yüksekte, sadece varlığıyla odaya hükmediyordu. "Çok uzun zamandır sizi takip ediyordum, Majesteleri," diye hırladı. "Şimdi, ailenizin benden aldığı her şeyi hayatınızla ödeme zamanı."

Bir adım gerileyerek geriye çekildim ve küçük bir nefes boğazımı sıyırdı. Sert sözleri kafamın içinde yankılandı. Majesteleri mi?

"Sen neden bahsediyorsun?" Nabzım

kulaklarımda gümürdüyordu.

Adamların ölümüm için yaptıkları tezahüratlar kulakları sağır

edecek kadar kalabalıktı. Ellerim titredi ve geri çekildim.

Ares bir adım daha yaklaştı, dudakları geriye doğru sıyrıldı ve uzayan dişlerini gösterdi. Etrafımızdaki adamlar da dişlerini göstererek tısladılar.

Oh, lanet olsun!

Bu vampirleri görünce ürperdim ve bir kez olsun Ares'ten şüphelenmediğim için kendime lanet ettim. Beni esareti altına almıştı, değil mi? Vampirlerin böyle yaptığını duymuştum. Şimdi her şey anlamlıydı ve onun tuzağına bu kadar kolay düşmekten nefret ediyordum.

"Seni lanet olası piç. Sana güvenmiştim," diye haykırdım, parmaklarım karnımda titriyordu, ellerim terden kayganlaşmıştı.

Gözlerinde bir memnuniyet duygusu canlandı.

"Seni ilk ısırıldığımda kan bağına doğrulamak içindi. Ve şimdi... Gördüğün son şey ben olacağım," diye tehdit etti ve sonra saldırdı.

Bana çarptı. Dişleri o kadar hızlı boğazıma çarptı ki, hiç şansım yoktu. Ve

dişleri boynumu parçaladığında çığlık attım.

[Wild Soul'un kopyasını bugün alın!](#)



İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.